virtual project
virtual-project.eu
CRISTINA NEMEROVSCHI
REZERVAȚIA UNICORNILOR
ROMANUL FINAL AL TRILOGIEI
"SÂNGE SATANIC"
HERG BENET
CRISTINA NEMEROVSCHI
REZERVAȚIA UNICORNILOR
HERG BENET

CRISTINA NEMEROVSCHI

REZERVAȚIA UNICORNILOR

roman

a treia carte a trilogiei
„Sânge satanic”

– 2014 –

Supranumită de critici „rebela literaturii române de azi”, licențiată în filosofie, cu un master despre L. Wittgenstein, Cristina Nemerovschi a debutat în 2010, cu romanul *Sânge satanic.* Cartea a reprezentat atât un succes de critică, dar mai ales de public, fiind reeditată doar câteva luni mai târziu. În numai un an, *Sânge satanic* s-a impus ca un adevărat fenomen social, consacrând un nou stil în literatura tânără și inspirând numeroase manifestări artistice: poezie, piese de teatru, visual art, muzică. Romanul a primit referințe elogioase, fiind comparat cu opere-cult ale unor autori precum J. D. Salinger, Henry Miller, Irvine Welsh, Chuck Palahniuk, Bret Easton Ellis sau Anthony Burgess, și a fost distins cu premiul *Tiuk!* pentru debut, cu titlul *Cartea anului 2011*, nominalizare la titlul *Cartea anului 2010,* ales printre finaliștii *Premiers Romans En Lecture.*

Al doilea roman al Cristinei Nemerovschi, *Pervertirea,* a apărut în 2012 la editura Herg Benet. Cartea a fost supusă controverselor încă din primele luni, câteva lecturi publice fiind întrerupte, temele romanului fiind considerate „imorale, violente și indecente”. A fost reeditată în 2013, conținând fragmente inedite *(Jurnalul Amaliei).*

Ani cu alcool și sex este al treilea roman semnat de Cristina Nemerovschi, o continuare la *Sânge satanic. În* 2013, în colecția Cărțile Arven a Editurii Herg Benet, apare *nymphette_dark99;* cartea este reeditată doar câteva luni mai târziu. În același an apare și cea de-a treia ediție a romanului *Sânge satanic.*

În noiembrie 2013, Cristina Nemerovschi publică la Herg Benet un volum compus din discuțiile avute cu cititorii săi, intitulat *Ce facem cu România? – Cititorii în dialog cu Cristina Nemerovschi.*

Proza Cristinei Nemerovschi a fost inclusă în câteva antologii, atât din România, cât și internaționale.

Rezervația unicornilor este romanul care încheie trilogia *Sânge satanic.*

„You think you know death. But you don’t. Not until you’ve seen it. Really seen it. And it gets under your skin and lives inside you. You also think you know life. You stand on the edge of things and watch it go by, but you’re not living it. Not really. You’re just a tourist. A ghost. And then you see it. Really see it. And it gets under your skin and lives inside you, and there’s no escape. There’s nothing to be done, and you know what? It’s good. It’s a good thing. And that’s all I’ve got to say about it.” *(Skins)*

I. România

„It’s funny, isn’t it?”
„What?”
„The big, beautiful, noisy world.
Everything that can happen.”
„Yeah. It’s funny.”
(A Home at the End of the World)

1. Back to my demented sick innerness

Sunt două feluri în care poți simți lumea.

Poți să o simți ca pe un ambalaj frumos colorat, protector, gros, călduros, în care toți oamenii sunt făcuți în așa fel încât să penduleze în jurul tău și să-ți răspundă la diferitele tale nevoi; lumea ca un fundal pe care să te desfășori, să te exprimi, iar ceilalți, decorul, să se uite la tine cu gura căscată, cu un firav firicel de salivă scurgându-se din colțul ei, cu o mână pregătită să fie dusă la inimă și să exclame „uaaau!...”. Asta e lumea care răspunde, lumea docilă, pe care o poți modela ca pe un boț de plastilină. Lumea care de cele mai multe ori te plictisește și nu-ți oferă nimic interesant, nicio provocare, dar asta fiindcă nici nu cauți așa ceva în ea. Ai în tine cam tot ce ai nevoie. Dar e o lume bună, pentru că te poți urca pe cel mai înalt vârf al ei și poți privi dincolo, să vezi dacă mai există ceva.

Sau poți să o simți ca pe un monstru care stă la pândă. Care încearcă să-ți ghicească mișcările și plănuiește atent momentul în care tu-l vei ignora,

vei fi fericit și prins în existența ta patetică și insignifiantă, iar el va face saltul final și te va înghiți. Are ghearele lungi, și bale de poftă îi curg încontinuu pe obrajii verzi, plini de bube cu puroi. Orice ai face, nu poți scăpa de el: vede tot, aude tot. Felul ăsta al doilea de a simți lumea te paralizează, pentru că îți distruge tot entuziasmul, toată îndrăzneala de a te afla printre oameni. Cu monstrul la doi pași în spatele tău, ți se pare o naivitate să mai trăiești. Când știi că oricum vei fi înghițit, nu prea mai îți vine să faci nimic.

Doar să bei și să aștepți.

Prima dată când am tras o linie din drogul nou adus de A., 4paws, am avut un coșmar continuu care m-a ținut patru zile. Doar zi, fără noapte. În el, omorâsem un om. Nu erau detalii, imagini, nu aveam nimic, nicio chestie de care să mă agăț – eram doar eu, era drogul, și senzația tâmpită că am ucis pe cineva. Nu știu ce anume transforma tripul într-un coșmar foarte nașpa: nu era vreun fel de remușcare din partea mea pentru cel care murise, nu era milă, nu era disperare. Deși părea foarte real, știam că n-o să vină să mă tragă nimeni la răspundere pentru că am ucis un om.

Nu era nici măcar curiozitate. N-aveam habar dacă omorâsem o femelă sau un mascul, și nici nu țineam să aflu. Mi se părea același rahat. Nu voiam să știu nici dacă omorâsem un prost sau un om deștept, pentru că, odată omorât, nu prea mai conta asta pentru el. Nici măcar pentru ceilalți. Nu mă deranja prea mult nici ideea că respectiva crimă – despre care nu aveam dubii că se petrecuse – mă izola de cei din jurul meu. Se zice despre criminali că au parte, începând cu momentul în care ucid, de o viață plină de singurătate. Mie îmi plăcea singurătatea. Deci nu, nu era asta.

Era altceva. O senzație mult mai puternică. Senzația că aș fi vrut să-mi amintesc totul despre crima asta, în cele mai mici amănunte. Fără detaliile crimei despre care nu știam nimic,

pierdeam o parte din ce eram eu. Senzația, mai puternică decât orice, că este esențial pentru mine să recuperez cumva toate amintirile cu mine. Să fiu complet.

Uneori, te gândești că oamenii ar trebui să-ți dea un premiu, ceva, atunci când descoperă că tu ești altfel. Că tu, spre deosebire de ei, poți să simți până mult mai adânc de primul strat de piele al lucrurilor, poți intra înăuntru, cu adevărat înăuntru, acolo unde nimeni nu îndrăznește. Simți că ar trebui să primești o recompensă pentru curajul de-a fi ajuns cel mai departe dintre ei toți. Pe urmă îți dai seama că n-o să se întâmple niciodată. Că majoritatea oamenilor nu știu ce e dincolo de învelișul lucrurilor, așa că nu au habar că tu ai mers mult mai departe; iar cei care au totuși o bănuială te vor invidia, și te vor urî și-ți vor plănui moartea.

Crima nu-i totuși ceva așa groaznic, mi-am zis, în timp ce mă împiedicam prin cameră în căutarea a ceva. Doar ipocriții și lașii se oripilează când vine vorba de ea. Cu toții suntem rezultatul unei crime care s-a petrecut într-un anume moment și un anume loc. Pentru ca noi să fim, cineva a ucis. A ucis pe un alt om, sau a ucis ceva din el însuși, sau a ucis ceva într-o ființă care i-a fost aproape. Suntem înconjurați de crime la tot pasul. Călcăm pe crime, respirăm crime, ne învelim noaptea cu crime. Omul, în sine, e o crimă – asta ar putea fi foarte bine una din definițiile lui. Chiar nu mai contează încă una, e doar o statistică. O crimă în plus, nu, chiar nu mai contează.

Nu poți trăi cu adevărat decât fiind tu însuți până la capăt.

De vreo doi ani aveam o problemă. Simțeam că nu mai reușesc cum trebuie să-mi amintesc cine sunt. Mi se începoșau amintirile, iar asta era rău, foarte rău. Cel mai teribil lucru care mi s-ar fi putut întâmpla.

„Vino, și ai să vezi că o să te recunosc”, îi spusesem demult, în urmă cu 12 ani, lui Marius, alter ego-ul meu de atunci. Poate că acum, dacă ar fi venit, nu doar pe Marius nu l-aș fi recunoscut, ci n-aș fi reușit să mă recunosc nici măcar pe mine.

Prezentul era tot ce mai rămăsese, într-un fel.

M-am trezit după patru zile. Îmi era sete ca dracu’.

2. Coliva

Ploua și de data asta, în morții mă-sii de clișeu. Ploua și, logic, mi-am amintit de înmormântarea lui Machi. Nici n-aveam cum să n-o fac. Eram iar în cimitir, în același cimitir, cred, și pe marginea drumului principal stăteau babe cu papornițe pline cu colivă, cu papuci negri scâlciați, cu ciorapi tot negri, groși, scămoșați. Unele plângeau, altele râdeau. Unele își făceau cruci și bolboroseau rugăciuni, altele bârfeau o Oană sau Biancă sau o Andree apărută seara trecută la televizor, pizdă în jurul căreia se învârtea toată viața lor, cu morți cu tot. Indiferent că râdeau sau plângeau, le sclipea din timp în timp câte un dinte de aur, sau argint, lângă o gaură, care avea probabil să fie umplută la următoarea pensie, dacă totul mergea așa cum ar fi trebuit. Şi mai era ceva ce-mi amintea de înmormântarea lu' Machi: apăruse din senin, de după un cavou, o gagicuță cu părul roz, tuns scurt, și-mi lăsase o carte de vizită. Avea un studio foto și lucra la portofoliu. Îi lipsea un mascul care să-i pozeze. Nud, astea, pula mea.

Maică-mea stătea în capul aleii, cu un popă gras lângă ea, și-mi făcea semne din mâini. Mda, îi fusese frică să nu uit coliva, sau să mă îmbăt și să borăsc pe ea, sau s-o scap din mână, sau pula mea mai știe ce. La drept vorbind, nici nu merita bovina de mama coliva asta. Mă trezisem cu ea miercuri seara, în gangul din fața blocului unde stăteam, la E. Habar n-am de unde aflase. N-am întrebat-o. Veneam cu B. din oraș, voiam să-mi schimb țoalele și să mergem undeva să bem până dimineața. Mi-a zis scurt: „Vezi că a murit tac-tu... Eu nu știu să fac colivă, poți să faci rost de o colivă până vineri? Că vineri îl îngropăm...". I-am zis că bine, văd eu cum fac rost. N-aveam deloc

chef s-o lungesc la discuții. I-aș fi zis orice, doar să se care. Joi dimineața, adică ieri, când m-am întors beat muci din oraș, cu B., am sunat-o pe R. s-o întreb dacă știe să facă o colivă. A zis că pula mea, habar n-are, dar o să întrebe pe cineva dacă poate să-i facă. Am dormit ca un porc. M-am trezit tot joi, doar că era seară. Am fumat un joint cu B., care dormise la mine. La E., adică, în apartamentul ei. Eu stăteam la E. de câteva luni, mă mutasem aici pe la sfârșitul verii. Pizda era plecată în team building, lipsea până duminică seara, boerie. B. nu mai dăduse nici pe acasă, nici pe la facultă. Ne-am pus să dăm din cap pe Venom și așa mi-am amintit de colivă. Mă rog, nu de la Venom, mi-am amintit așa, brusc, cum făceam cu toate fazele. Am sunat-o pe R.

„Auzi, mâine cică e înmormântarea lu' taică-miu. Ai găsit pe cineva care să facă rahatul ăla de colivă?"

„Ah, băga-mi-aș pula, am uitat complet... Trebuia și tu, în pula mea, să mă suni de dimineață, să-mi amintești. M-am cam rupt azi-noapte, a venit Vivi cu o iarbă bună măr. Am uitat de coliva mă-tii."

„A lu' taică-miu, practic."

„Ce, mă?"

„Că e pentru tata, zic. Coliva. Taică-miu a dat colțu'." „Să-mi bag pula, nu știu de ce înțelesesem că mă-ta. Păi, și taică-tu cine e... Adică, pula mea, eu îl știu?"

„Nu. Nu-l știi. Nici eu nu-l prea știam", îi zic.

„Păi și cum pula mea facem? La cât e înmormântarea?... Bă, ia stai, că am o idee. Am eu pe una în bloc, e și femeie de servici, asta le are mereu cu pomenile, cu căcaturi din astea. Sigur face și colivă. Dau acu' o fugă pân' la ea și o întreb dacă ne rezolvă, k?"

„Mersi, ești cea mai marfă pizdă ever", îi zic lui R.

Chiar e, cuget în timp ce B. aprinde cel de-al doilea joint. Este și a fost mereu. A rămas cea mai marfă pizdă, după toți anii ăștia, după toate fazele imbecile dintre noi. Timpul a trecut și n-a făcut altceva decât să-mi arate ce am știut din prima: că R. va rămâne R., orice s-ar întâmpla. Că va rămâne cea mai mișto pizdă din lume chiar dacă nu va mai fi a mea.

Fiindcă, de ceva timp, R. nu mai e mea, sau nu mai e doar a mea. Nici nu mai știu exact de când. N-a existat un moment în care să ne fi despărțit definitiv, eu și ea. A plecat, s-a întors, am fugit, m-a găsit, am luat-o în direcții opuse și ne-am trezit că, în pula mea, pământul e rotund și, pe oriunde ai apuca-o, ajungi în același loc. Mereu te întorci de unde ai plecat. Probabil există punctul ăla unic pe harta universului, marcat cu numele tău. Punctul de care nu poți fugi. Care se mută după tine, odată cu tine, ca să nu te pierzi, oricât de mult te-ar exaspera asta. Fiindcă poate tocmai asta vrei, să te pierzi. Să te rătăcești și să ai șansa de-a fi altcineva.

Și, pula mea, dacă prin 2010 mi-ar fi zis cineva că R. o să se facă lesbiană, aș fi zis că e cretin. Prin toamna trecută, R. a venit într-o noapte la party-ul meu de la E. cu o pizdă frumușică, cu părul scurt și multe pierce-uri, cu gâtul foarte subțire, ținându-se de mână cu ea. Pe la al patrulea joint a început să se lingă cu ea și de atunci așa a rămas – R., cu Vivi. Nu m-a deranjat, adică într-un fel mi s-a părut chiar mișto. Destul de original, de neașteptat. Poate că dacă R. ar fi avut o relație serioasă cu un mascul, care să dureze luni întregi, cu unul pe care să-l ia cu ea peste tot, inclusiv când venea la mine, m-aș fi ofticat mult mai tare.

Pe la a cincea sau a șasea întâlnire a găștii noastre mi-a devenit antipatică Vivi asta. Nu pentru că aș fi fost, pula mea, gelos sau mai știu eu ce, ci pentru că femeia asta era efectiv foarte proastă. Dacă spuneai un banc, dobitoaca nu doar

că nu râdea. Mă rog, asta ar fi fost normal, 99 la sută din pizde sunt complet ușurate de simțul umorului – dar dobitoaca făcea ceva mult mai grav: se apuca să-ți explice ție că nu-i frumos să spui așa ceva, că, vezi doamne, bancul ăla nu-i moral. Adică, dacă spuneai o glumă din aia banală, cu bărbatul care vine acasă și o ceartă pe nevastă-sa că-i rece mâncarea, asta se ridica și spunea pe un ton serios și sec că femeia nu trebuie exploatată și folosită pe post de bucătăreasă, ea fiind de fapt o ființă umană cu gânduri și sentimente. Dacă spuneai bancul cu bărbatul care vine și-și prinde nevasta cu unu-n pat, sărea să te apostrofeze că nu-i frumos să râzi de bărbații înșelați. Dacă-i spuneai bancul cu Bulă poponar, care vine acasă și se confesează la taică-su că-i gay, iar taică-su îl întreabă ce știe să facă și concluzionează „ești leit mă-ta!”, proasta zicea „păi da’ nu toți gheii se fut în cur, ăsta e un clișeu!”. Până și la bancul cu Iisus care merge prin deșert și fumează un joint avea ceva de obiectat: că îți bați joc de oamenii religioși, care văd în Iisus o entitate demnă de respect. Şi, dacă-i răspundeai, cum ar fi făcut-o orice om întreg la minte, cu „Băga-ți-aș sârmă-n nas, relaxează-te-n pula mea, e doar un banc”, se stropșea la tine că ești cinic, mizantrop și n-ai respect pentru umanitate. Așa că, mda, și eu și B. ne întrebam des ce caută R. cu o pizdă atât de morcovită și înțepată.

B. avea o teorie: că R., după ce a suferit din cauza mea, care semănam mult cu ea, caută pe cineva care să fie opusul a tot ce este ea. Şi stă cu Vivi fiindcă i se pare că femeia aia este responsabilă și cu picioarele pe pământ. Cum ar veni, tot ce nu sunt eu. Nu știu în ce măsură era greșită teoria lui, dar cred că R. n-ar fi putut sta cu o persoană cu picioarele pe pământ mai mult de trei zile, fiindcă s-ar fi plictisit îngrozitor. Teoria mea era mai simplă: așa cum o știam eu pe R., probabil că stătea cu Vivi pentru gâtul ei caraghios.

Orice ar fi purtat pizda asta, gâtul îi ieșea întotdeauna în evidență, făcând-o să semene cu o pasăre. Cu o pasăre speriată, care stă mereu gata să fugă. Cred că o amuza gâtul femeii proaste, și asta o făcea să o țină prin preajmă. O binedispunea.

M-a sunat după jumătate de oră:

„Am găsit-o pe Marița. Era beată, da' e ok, a zis că face coliva, gratis. Ţi-am zis că-i de treabă. Chiar acu' se apucă, cică tre' să stea grișu' sau grâul la înmuiat câteva ore, nu știu ce rahat. E gata oricum mâine de dimineață. Ţi-o aduc eu, dacă vrei."

„Băi, mersi mult. Ești marfă", i-am zis.

„Să dai și tu o bere. O iarbă, ceva."

„Dau. Vezi că avem weekendu' liber, sunt singur acasă, E. vine duminică seară."

„Mna, bine, atunci o să trec cu Vivi pe sâmbătă, să ne rupem.", a mai zis R. și a închis.

Futu-ți găina mă-tii, i-am zis în gând. De Vivi, logic.

Am ieșit și am luat niște bere. Multă bere. B. făcea baie. Asculta Gorgoroth, cu volumul dat foarte tare. Mă distra chestia asta. Vecinii lui E. erau obișnuiți doar cu finețuri, gen Adele sau Lana Del Ray, dar de când ne mutasem noi se dăduse peste cap totul. New life, new rules. Noaptea trecută ascultasem Urgehal pe balcon, și B. încercase să grohăie și el, să vadă dacă-i iese. Faza e că avea balul la Filosofie, se amânase, și voia acolo să bage și el o cântare. Trebuia să-l aleagă la chef mister boboc și nu putea să meargă cu mâna-n cur. Se gândise să repete piesa aia cu mielul, să vadă ce iese. Părerea mea era că avea talent. Și că nu erau motive să nu iasă marfă. Mă bătea gândul chiar să facem un duet.

Am deschis două beri și am sărit și eu în cadă. Apa era rece ca un coi de maimuță. Ăsta, B., mereu făcea baie cu apa rece. Am dat drumul la aia fierbinte.

„Auzi", zice B.

„Îh”, zic.

„Eu nu înțeleg cum pula mea reușim noi să fim încă împreună. Adică, mna, contrazicem toate căcaturile despre psihologia cuplului. Suntem fix pe dos față de cum ar trebui să fim.”

„Păi, e normal”, i-am zis, bând din bere.

Era cum nu se putea mai rău: apa rece, berea caldă.

„Uite, vezi, tu te-ai băgat acum în cadă cu blugii pe tine. Tu ești ăla rebel din relația noastră. Şi io, chipurile, ar trebui să fiu ăla normal, ăla cu simțul răspunderii, care să-ți zică: scoate-ți, coaie, blugii ăia de pe tine. Că mă zgârie și murdărești apa. Dar pe mine mă doare-n pulă și că mă zgârie, și că împuți apa, te las să faci fix ce vor mușchii tăi. Că te iubesc oricum. Stai, bă, nu mă stropi, stai să-ți zic... Şi toată lumea știe că doi oameni complet varză, duși, n-au cum să reziste împreună. Nimeni, în afară de noi.”

„Da, bre, asta fiindcă noi nu suntem oameni. Noi suntem ultramamuți.”

„Ultramamut e mă-ta”, a zis B., a râs și s-a întins după bere.

Asta m-a cam deprimat un pic, fiindcă mi-am amintit de colivă, de maică-mea și de moartea lui taică-miu.

Habar n-aveam ce urma să se întâmple la înmormântare. Dacă aveau să apară și ăia ai lui, dacă exista vreo familie în prezent, dacă urma să mă trezesc a doua zi cu un pluton de frați sau surori și mame vitrege... Maică-mea era o imbecilă, se trezise în al șaișpelea ceas să fie misterioasă. Am băut berea și am ieșit din cadă, cu apa șiroindu-mi pe blugi, stricând covoarele dobitoacei de E., să mai iau două beri. Se mai răciseră între timp. Am mai băut una, dar tot nu mi-a trecut tristețea. Mă deprimasem destul de tare, nu numai din cauza înmormântării, dar și din cauza lui R., și așa, ca de fiecare dată când eram deprimat, am ajuns să mă fut cu B.

Eram amândoi pe la a șaptea bere și B. mi-o sugea, chiar foarte bine, din ce în ce mai bine, făcusem ceva exerciții și acum reușea s-o ia în gură pe toată, ba chiar să fie și relaxat și să trăiască intens faza asta, pe geam se vedea cum se luminează încet-încet, când m-a sunat R. M-am gândit dacă să-i răspund sau nu. Până la urmă i-am răspuns.

„M.!!!”, a urlat R.

Se simțea că era cam fumată.

„Zi.”

„Bă, în pula mea, tre’ să vii încoa’. E groasă treaba. Dacă nu vii, nu garantez pentru colivă.”

„Da’ ce pula mea are?”, am întrebat-o.

„Bă, coliva propriu-zis n-are nimic, da’ are Marița... Nu pot s-o trezesc. E aici, pe jos, lată, în bucătărie, coliva nu-i gata, și nu pot s-o trezesc. E 6.40, pula mea, și căcatul ăsta mai trebuie și pudrat cu zahăr, tre’ să-i faci cruce din aia deasupra, cu cacao...”

„Bine, vin”, i-am zis.

Am tras de B. să vină cu mine, dar era sictirit. Îi era somn. Ne-am mai tras-o o dată, să nu adoarmă supărat. A rămas că ne vedem direct la cimitir.

*

Era o scuză asta, că-i era somn. I-aș fi luat o cafea pe drum, un energizant, încă o bere și treaba ar fi fost rezolvată imediat. În ultima vreme, se distanțase mult de R. Perioada în care fusese îndrăgostit nebunește de ea părea din ce în ce mai SF, mai pierdută-n ceață. De parcă nici nu fusese reală. Vorbisem la un moment dat despre chestia asta. B. era foarte rupt, așa că fusese sincer. Zisese că motivul principal pentru care nu mai putem fi ca înainte, nici el cu R., nici eu cu D., nici R. cu A. și așa mai departe, era că am crescut. Că, deși o să

rămânem teribiliști probabil toată viața noastră, ceva n-o să mai fie la fel. R. crescuse, mi-a zis B., și D., sora lui R., crescuse, A. îmbătrânise... „O să-ți dai seama și tu într-o zi", mi-a spus. „O să te uiți pentru prima dată cu adevărat în jur, să te uiți pe bune, să încerci să observi și altceva în afara ta, și ai să vezi că de abia o să ne mai recunoști."

I-am zis că-i doar o fază, că aberează.

Pe B. îl marcase destul de mult că terminase liceul și că intrase la facultate, la fel ca și anul în care o frecase pe bară, fiindcă nu putuse să dea admiterea, din cauză că-și amânase bac-ul pentru toamnă și nu mai prinsese locuri la fără taxă. Mda, lui îi ieșise ce nu-mi ieșise mie în vara în care fugisem la mare în loc să dau bac-ul. Eu mă întorsesem atunci și-l luasem, în vara aia; el stătuse după mine, zece ani mai târziu, și, când ne trezisem, deja era începutul lui august. Dar fusese o vară frumoasă. Rămăsesem mult timp în Vamă cu toată gașca, de la ziua lui B. până la începutul toamnei – cu A., cu amicul lui B., al cărui nume îl uitasem iar chiar de a doua zi, cu R., cu suedezul ei, care se evaporase la un moment dat, cu D., care în fiecare săptămână avea altă pulă după ea, și cu mulți alți oameni ale căror fețe nu mi le mai pot aminti acum. Când aproape să vină toamna, i-am zis lui B. că ar fi bine totuși să mergem înapoi și să dea bac-ul. A fost simplu: l-am ajutat câteva zile să învețe și aia a fost. Mai complicat era că n-avea idee la ce materii trebuie să-l dea, dar am avut noroc cu pizdele din clasa lui, foarte dornice să se implice. Una propusese la un moment dat să-l dea în locul lui. Era foarte îndrăgostită și mi-a amintit de Loredana mea, din liceu, care mă bătuse la cap să vin și să dau bac-ul, și-mi zisese ceva gen „toată lumea te iubește", ceva ce oricum știam. Într-o noapte, după ce învățasem la istorie împreună – era foarte strange, simțeam uneori că așa ar fi fost și dacă aș fi avut un copil, l-aș fi ajutat să-și facă lecțiile, și atunci, pentru prima dată ever, m-am

gândit cum ar fi fost ca eu și R. să facem un copil, ar fi avut doar cu vreo câțiva ani mai puțini decât B. și ar fi picat și el bac-ul fiindcă ar fi fost cu noi în Vamă, fumând un joint –, istorie care ne scosese pe nas toți domnitorii pulii și toate războaiele din care România ieșise șifonată, indiferent ce ar fi făcut, că mna, asta era soarta oricărei târfe ieftine, spoită prost, ne-am făcut varză și am futut niște pizdulici de la B. din clasă. Ieșise puțin aiurea: una din ele, când se trezise, ne amenințase că îl cheamă pe ta-su care e gabor, fiindcă – zicea ea – o obligasem noi să facă sex, ea fiind beată, inconștientă și pentru încă două săptămâni minoră. B. s-a supărat și a mințit-o că a filmat-o în timp ce presta, iar proasta a tăcut mâlc. Ba chiar B. a mai obținut o muie finală, în schimbul promisiunii că va șterge filmul, care oricum nu exista, așadar obținuse o muie pe degeaba. A doua zi s-a dus la școală, a dat bacul, s-a întors, ne-am tras-o, am băut, iar am învățat, iar s-a dus la școală, iar a dat bac-ul, iar am băut, iar ne-am tras-o și tot așa timp de o săptămână. L-a luat cu o medie foarte mare. Cum a aflat că l-am luat, am sunat-o pe R. și am plecat toți trei în Vamă.

I se părea acum, la doi ani după asta, că trecerea din liceu în facultate e o schimbare importantă. Era un rahat, ceva ce nu avea să mai conteze după o vreme, dar mi-era greu să-l conving acum de adevărul ăsta. Trecusem și eu la un moment dat pe aici. Așa era... imediat cum ieșeai teoretic din adolescență, aveai senzația că începi să te maturizezi și că pierzi toată nebunia. Dura numai câțiva ani. După asta, adolescența, nebunia și teribilismele te loveau din nou, cu toată forța lor, îți trăgeau una în cap, îți făceau cu ochiul și te apucau de mână, râzând: ce, coaie, credeai că ai scăpat de mine, gata?

Avea să înțeleagă și el, în câțiva ani, sau în câteva luni.

Dar, între timp, relațiile noastre se răceau și poate, când avea el să realizeze că nu ne-am schimbat deloc, ci doar ni s-a părut, va fi prea târziu.

Deși R.... R. te ducea în eroare, te lăsa să crezi că ea va fi mereu acolo, cu batista aia albă în mână, pe care s-o fluture după tine, da, ea nu avea să plece niciodată... Asta până într-o zi, când nu mai puteai da de ea nicăieri. Evaporată, puf.

R. se mutase cu Vivi, rața cu gâtul lung, într-o garsonieră la Rosetti. Nu era chiar garsonieră, era o chestie destul de mare, cam de dimensiunea unui apartament cu trei camere, doar că avea una singură, și două balcoane. Vivi avea bani, muncea prin tot felul de ONG-uri hipsterești. N-am mai sunat la interfon, fiindcă am prins o babă care tocmai deschidea ușa. Ieșise să-și cumpere lapte. Lapte și o japoneză. Am ajuns la ultimul etaj, la R., și am bătut în ușă cu inima strânsă. Eram sigur c-o să-mi deschidă rața. Dar nu mi-a deschis rața, mi-a deschis chiar R. Era beată, poate ușor drogată, purta un halat albastru ca marea-n august și era superbă. Făcuse baie, părul îi era ud și mirosea a șampon. Am intrat.

„Să vorbești încet, că doarme Vivi”, mi-a zis, și mi-a dus un deget la buze.

Era ca pe vremuri. R. era iar într-o dispoziție de bomboană fondantă, de tartă cu ananas, cum îi mai zicea A., fără draci, era somnoroasă, fericită și blândă. Aș fi putut să iau o curea subțire de la blugii lui R., s-o înfășor pe gâtul lui Vivi, așa cum stătea prăvălită în pat, adormită, cu un picior slăbănog atârnând peste margine, și s-o strangulez. Să dea din picioare ca vaca, până avea să-i cadă papucul cu cățel roșu cu nas gri din piciorul dezvelit. Pe urmă să dau grăbit cadavrul răței la o parte și să o arunc pe R. pe pat. Să-i smulg halatul și s-o fut repede, disperat, înainte de a merge să vedem ce pula mea se întâmplă cu coliva.

Aproape ca pe vremuri.

În schimb, m-am conformat, am vorbit încet și am intrat în uriașul dulap în care își țineau hainele. Acolo nu aveam cum să deranjăm somnul rației. Practic, dulapul ăsta era un fel de cameră. O cameră într-o altă cameră. Garsonieră de lesbiene. Peste tot erau aruncate bluze, fuste, cercei, coliere, chiloți, tampoane, parfumuri, clame de păr, țigări și sticle goale de bere. Era mișto totuși că R. își adusese aici toată colecția de animale din pluș. Astea erau singurele chestii sexy.

R. și-a aruncat halatul de pe ea și a început să-și tragă o pereche de colanți negri cu capete roșii de mort. Peste ei, și-a pus o fustă foarte scurtă, creață, din dantelă neagră. În timp ce-și trăgea pe ea un hanorac gri cu dungi roșii, orizontale, ne-am sărutat. Era cu jumătate de cap scos prin gaura hanoracului, cu o mână prinsă în țoală, când am luat-o în brațe și am sărutat-o. A fost și surprinsă, dar și nesurprinsă, așa cum era R. mereu. I-am scos hanoracul și am împins-o în stiva de haine, claie peste grămadă, era mișto fiindcă erau moi, confortabile. Ne-am pipăit câteva minute, după care mi-am dat seama că era ceva aiurea de tot. Nu știu, cred că unde eram eu treaz. Nici R. nu părea să fie chiar excitată, fiindcă își tot aranja țoalele de sub ea, să nu le mototolească. M-am ridicat și am lăsat-o să se îmbrace. S-a încălțat cu niște bocanci foarte mișto, cu talpa înaltă, pe care nu-i știam.

Asta a pus capac. Că nu-i știam bocancii. M-a rupt total.

„Ce pula mea sunt ăștia? Bocancii ăștia? De ce nu-i știu?”, am întrebat-o.

„Sunt bocanci ca toți bocancii. Sunt mai noi”, mi-a zis ea.

„Oricât ar fi... Cum pula mea nu-i știu?”, am întrebat, absolut dărâmat.

Ăsta fusese, jur, cel mai trist moment din ultimele săptămâni. Să nu-i știu bocancii lui R. Un moment cu mult mai deprimant decât aflarea veștii

că a murit un străin, care se presupune că a fost taică-miu.

„Nu prea-i port. Îi iau rar”, a mai zis ea, de parcă s-ar fi scuzat că nu-i știu bocancii. De parcă ar fi fost vina ei în vreun fel.

Asta a fost chiar și mai trist. Că încerca să mă consoleze.

Simțeam ceva aiurea în ochi, care mă înțepa. Și în tâmple. Pula mea, asta ar mai lipsi, să încep să plâng.

Bine că a mirosit ea ceva și m-a scos din încurcătură:

„Hai după Marița, să vedem ce pula mea facem cu coliva mă-tii...”

*

Marița, două etaje mai jos, era exact așa cum îmi zisese R. la telefon: lată, pe dușumea, în mijlocul bucătăriei. Partea bună era însă că mămăliga aia care ar fi trebuit să fie coliva arăta destul de terminată. Într-un stadiu satisfăcător de avansat. Arăta aproape yummy. Era o chestie amestecată într-un bol transparent, cu ceva grâu în compoziție, chestie căreia nu părea să-i lipsească chiar multe lucruri. Doar, așa cum zisese R., să punem niște zahăr și o cruce pe ea, și aia era.

Marița, în schimb...

„Auzi, dar e beată sau ce are? E vie, crezi?”, am întrebat-o pe R.

„Mda, pare să sforăie, n-auzi?”

E drept, se auzea un minihorcăit vag din direcția ei. Ar fi tare, m-am gândit, să dea una colțu’ în timp ce face colivă pentru alt mort.

Am luat preparatul și l-am deșertat pe o farfurie.

„Stai că te ajut eu”, a zis R. și a început să aranjeze coliva cu o lingură.

„O iau așa, cu farfurie cu tot?”, am întrebat-o.

„Ia-o așa, că până se trezește Marița... dacă se mai trezește... nu cred că o să remarce prea curând că îi lipsește.”

R. a scos o cutie cu un praf alb și a turnat peste colivă. L-a împrăștiat uniform și, când totul începea să arate ca-n filmele mizerabiliste românești, cu oameni săraci, dar foarte creștini, și-a lins și un deget pe care rămăsese praf alb.

„Bleah!”, a fost verdictul.

„Ce-are?”, am întrebat, vag curios.

„Tu n-o să mănânci din chestia asta, nu?”

„Păi, nu... Nu cred că mă apucă foamea pe la cimitir”, am zis.

„Așa, bun. Că rahatul ăsta pudră nu știu ce pula mea e, dar zahăr sigur nu-i. Are un gust acrișor.”

„E, dă-o-n pula mea, nu contează, să arate a colivă, atâta tot.”

„Mda”, a zis R., „da’ i-ar mai trebui cacao din aia, să facem o cruce. Şi o nucă.”

Am răscolit prin dulapurile femeii bete și negricioase, dar nu era nici urmă de vreo nucă sau de cacao. Am găsit o sticlă de votcă și am început să bem din ea. Era naspa, din aia cu gust de spirt. Ne-a mers la fix.

„Fii anten cum facem: presărăm niște cafea pe ea, în loc de cacao”, a propus R.

Ca de obicei, era genială. În timp ce R. se strofoca să vadă cum ar putea face crucea de pe colivă să stea întoarsă, m-am gândit de ce pula mea chiar fac coliva asta. Adică, de unde până unde cretina de mama credea că-și poate permite să apară din senin, să-mi spună că a murit taică-miu și să-mi ceară să-i fac colivă. Era cumva treaba mea? Îi eram eu dator în vreun fel cu coliva asta? M-am gândit, pe urmă, că mă durea de fapt în pulă de colivă și nu voiam decât să petrec ceva timp cu R. De asta îi cerusem ei să mă ajute cu coliva. Iar mama, mama probabil nu voia neapărat coliva, ci voia să înjghebe o relație cu mine, o

apropiere, și din cauza asta îmi ceruse să mă ocup de colivă. Ca să am un motiv să apar la cimitir. Ce-i drept, mă prinsese undeva între beție și mahmureală, și ăsta fusese norocul ei. Dacă m-ar fi prins treaz, aș fi râs de ea. N-aș fi făcut coliva. Aș fi găsit altă scuză ca să mă văd cu R. Nici n-aveam nevoie de scuză propriu-zis, i-aș fi putut spune simplu: sunt singur acasă, sunt doar cu B., E. e în team building, lipsește niște zile, hai să ne facem praf.

„Iacă frumusețe de colivă", a zis R.

Urâtă nu era. R. găsise, prin fundul dulapului, niște bomboane fondante, și pusese una roz în mijlocul crucii. Nu erau comestibile, erau tari ca piatra, dar scopul colivei era, așa cum stabilisem, să-i dea maică-mii iluzia că are o relație cu mine, că ne implicăm. Nu să fie halită.

„Stai să ți-o împachetez", a mai zis R.

Era într-o dispoziție mișto, mă gândeam în timp ce beam din votca jegoasă. Avea energie, era pusă pe fapte mari. Îmi plăcea să cred că R. n-ar mai fi făcut cruci pe colivă pentru niciun om din universul ăsta, în afară de mine.

A venit cu o hârtie de împachetat, cu Moși Crăciuni pe ea. A dracu' farfurie nu stătea cum trebuie, a renunțat s-o mai împacheteze și doar a acoperit-o cu Moși Crăciunii ăia. Pe urmă mi-a așezat-o frumos într-o paporniță cam jegoasă. Era perfect. Absolut perfect.

„E perfect, în pula mea. Poți să și borăști pe ea acum, e totul safe", a zis R., mândră. „Mamă, ce-mi place, am făcut o chestie de oameni normali împreună. O chestie pe care chiar o vezi", a mai zis ea.

„Coliva nu-i chiar de oameni normali... Adică o fi, da' nu-i ceva ce fac oamenii în fiecare dimineață. Şi, ce vrei să zici, lucrurile pe care le facem noi în general împreună sunt invizibile?"

„Dă-te-n pula mea, înțelegi tu ce-am vrut să zic", a spus, luându-mi votca din mână și dând pe

gât o înghițitură babană. „Am făcut împreună un OBIECT, mna!

Asta așa era. Obiectul făcut de noi împreună se lăfăia pe masa femeii prăvălite pe jos. Părea un obiect mândru că a fost făcut. Mă rog, la drept vorbind, nici măcar nu-l făcusem noi, doar îl retușasem, îl definitivasem. Dar, cum se întâmplă la obiecte în general, partea asta era cea mai importantă pentru esența lor. Finalizarea. Personalizarea. Femeia aia de pe jos doar fiersese niște grâu. R., în schimb, făcuse o operă de artă.

„Era mișto să-i fi făcut un smiley", a mai zis R., bând din votcă. „În loc de cruce, să-i fi făcut un smiley. Să se crizeze popa când vine să toarne vin pe ea."

„La următoarea, facem un smiley", i-am promis.

„Mda. Când moare maică-ta", a reflectat R.

„Da", am fost de acord.

„Şi d-ăla care scoate limba ar fi fost simpatic. Îi desenam limba, lipită de bomboană", a zis ea.

„Mda", am zis, căzut pe gânduri.

Nu eram sigur dacă reținusem corect numele cimitirului unde-l înmormântau pe taică-miu.

„Băăă!", a zis R., în dispoziția aia de uau, am avut o revelație. „Tre' să luăm și vin. Ti-aș fi dat de la mine, dar nu mai am decât foarte puțin, un sfert de sticlă, a băut-o Vivi azi-noapte".

„Iau eu pe drum", i-am zis.

„Mai bine hai aici la nonstop, luăm acu', ce să te mai caci atâta pe tine. După aia iei și tu un taxi și aia e, te duci direct."

Am coborât la nonstop. În liftul vechi și ciudat, care se hurducăia dintr-o parte în alta și de abia mergea, m-am holbat ca un nebun la bocancii lui R. pe care nu-i știam. Căcat, nici nu păreau stilul ei.

Am bătut în ușă la nonstop, dar nu s-a auzit nicio mișcare. Nu era prea devreme, se făcuse vreo 8 jumate. Aș fi avut așa chef să o iau pe R. în brațe

și să dormim vreo două zile... După aia să bem și să ne uităm la seriale horror de căcat.

„Cred că azi e ziua în care mor toate panaramele”, a zis R., referindu-se probabil la autoarea de drept a colivei și la vânzătoarea care încă nu se arăta, să ne vândă vin pentru îngropăciune. „N-ar fi tare, de fapt? Să te trezești într-o dimineață și să-ți dai seama că au crăpat toți proștii. Să fi rămas numai cine trebuie.”

„Ba da”, i-am zis, „ar fi”.

A apărut după vreo 10 minute o femeie, cu părul răvășit, căscând. Vaca dracu’, m-am gândit. Vaca dracu’ doarme în front, și pe urmă behăie că are salariu mic. I-am cerut vin. Zicea că n-are. Fă, chioara dracu’, uite acolo 30 de sticle de vin. Dă capu’ pe spate, o să le vezi. Mă pregăteam s-o articulez puțin, dar R. a intervenit și a rugat-o frumos să ne dea „cel mai ieftin vin, uitați-l acolo, pe raftul din spate, sus”. Ne-a dat. Am plecat.

„Era s-o înjuri, așa-i?”, m-a întrebat râzând, în lift. „E de treabă, să știi, oarecum. Mi-a dat țigări moca de peste 100 de ori...”

O fi, mi-am zis, în timp ce eram din nou hipnotizat de bocancii lui R. Culmea, acum parcă nici nu mai păreau nou-nouți... Clar ar fi trebuit să-i știu.

Am intrat din nou în apartamentul femeii. Stătea tot lată pe jos, dar acum parcă horcăia ceva mai tare. Era, clar, în afara oricărui pericol.

Am luat coliva și am pupat-o pe R. pe nas. Nu aveam idee pe ce vreau s-o pup, s-a nimerit nasul. Îi iubeam nasul, așa că era o parte a feței ei la fel de bună ca oricare alta. Am început să ne lingem, așa, cu coliva în brațe. I se întorsese, parcă din senin, mirosul ăla, mirosul care apărea în mintea mea de fiecare dată când aveam vreun gând, orice gând, legat de R. Nu cred că era ceva foarte real. Era pur și simplu greu de crezut că R., în toți anii ăștia, nu-și schimbase spuma de păr pe care o folosea. Ea își schimba des orice, fiindcă se

plictisea repede. Cred că spuma aia, cu mirosul ei, rămăsese de fapt fixată acolo, în mintea mea, dintr-un moment care probabil fusese în perioada mișto a relației noastre. Vârsta de aur a iubirii dintre M. și R., cum ar zice acum vreun penal. Ne-am tras-o pe canapeaua din hol a femeii leșinate. Mirosea puțin a ceapă. Era mișto. După ce i-am botezat-o puțin cu spermă, fiindcă R. îmi zisese să nu-mi dau drumu' înăuntru – mda, de când o ardea lesbi, nu prea mai avea anticoncepționale prin preajmă – m-am gândit că, pula mea, începe înmormântarea fără mine și ce căcat mai poate face maică-mea cu coliva după aia, odată ce mortul a fost acoperit cu pământ and shit.

I-am zis lui R. că o șterg.

„Hai, fugi. Ne vedem diseară! Vin eu la tine", a zis ea.

Am pupat-o pe frunte. Am luat vinul și coliva. Se cam pleoștise așa, un pic, se umezise și hârtia. Nu conta.

„Auzi!", m-a strigat, când eram deja în dreptul ușii. „Dacă vrei, vin fără Vivi... Mai dă-o-n pula mea, prea se ține după mine peste tot. E ok?"

„E ok", i-am răspuns, și i-am zâmbit.

Am ieșit în sfârșit cu coliva aia nenorocită. Nici n-am apucat să cobor câteva trepte, că a ieșit și ea, a venit după mine, și avea ochii puțin înroșiți:

„Să știi că... să știi că nu-s ai mei. Bocancii, zic. Sunt ai soră-mii. I-ai fi știut, dacă-ar fi fost. Dacă ar fi fost ai mei, zic."

„Bine", am răspuns, și jos, când am ieșit în stradă, am simțit nevoia să fut un picior coșului de gunoi agățat de gard. A căzut cu zgomot pe scări, și din el s-au împrăștiat doze goale de cola, mucuri de țigară, șervețele murdare, pahare de plastic în care fusese cafea, chiar și niște frunze lipicioase.

Mi-am aprins o țigară.

3. Mortul

Acum, vaca stătea lângă popa ăla gras – care-mi amintea de popa de acum mulți ani, popa din Măneciu, pe care îl isterizasem împreună cu B. – și îmi făcea din mână, fericită. Era convinsă că în punga voluminoasă am o colivă. Şi dacă n-am colivă, fă, ce te faci? Poate am o pereche de bocanci. Poate am o pisică moartă. Poate am arme sau droguri. Poate am venit să fac mișto de tine.

M-am apropiat de ea, și popa și-a făcut cruce. Am crezut că-și face cruce fiindcă nu-i place cum sunt îmbrăcat, sau cerceii, sau inelele, ceva, dar de fapt își făcea cruce fiindcă îi întinsesem maică-mii coliva.

„Intrați în capelă și lăsați-o pe masă! Acum începe slujba”, a zis el, cu o voce care suna ca din pivniță.

Am intrat cu maică-mea. Pe așa-zisă masă – care era de fapt o chestie lungă, lungă, pe care se puneau și morții – mai erau vreo 80 de colive. Ia uite, mi-am zis, puteam să vin mai devreme aici, ciordeam o colivă de la careva și aia era. Fără bătăi de cap, fără futaiuri întrerupte în miezul acțiunii, fără R., fără Marița aia moartă, fără vizite din senin, fără să-mi amintesc că o iubesc pe R. și că iar îmi e amenințată libertatea. Ciordeam coliva și scăpăm de toate astea.

Am așezat și noi coliva pe masă, și lângă ea am pus vinul. Maică-mea s-a dus să dea numele mortului acolo, la altar, să-l citească popa mai încolo. Că tot lipsea, am desfăcut vinul și am băut din el. S-a întors, s-a pus lângă mine. Am așteptat. Mă plictiseam, așa că am mai băut din vin.

„Nu mai bea vin, Doamne iartă-mă, e vinul pentru pomană!”, m-a apostrofat ea.

„Las’ că-ți faci pomană cu mine. Eu ce am?”, i-am răspuns.

A început slujba, popa s-a pus să cânte. Am mai băut din vin. Căcat, parcă era din ce în ce mai acru. A mai venit un popă, au băgat un duet. Mă pufnea ușor râsul, dar, în același timp, ceva parcă mă apăsa pe creier. De parcă aș fi uitat ceva, dar nu știam ce, și nu știam nici unde. Am mai luat o gură de vin și brusc mi-a picat fisa. Mortul, în pula mea. Taică-miu.

„Auzi, bre, dar noi ce facem aici?”, am întrebat-o pe maică-mea.

„Ştttt, taci din gură, nu fi nerespectuos!”, a zis ea, previzibil.

În ton cu „șșșttt”-ul ei, au mai făcut și alte babe din jur „șșșttt”. Parcă eram pe vremuri, la nunta aia groaznică și haioasă la care mă dusese Elavaca. Elavaca, memories... Whatever.

„Păi, bre, unde-i mortul?”, o întreb.

Sunt din nou apostrofat de babele din jur cu un „stttt” revoltat.

„Vorbește respectuos de taică-tu, te rog frumos!”, a urlat vita, fiind și ea pedepsită prompt cu un „șșșttt” al mulțimii de pizdet expirat, „șșșttt” care a făcut-o să lase ochii în pământ. „E înmormântare, ce naiba, fii decent”, mi-a mai zis, de data asta șoptit.

Cum ăia își vedeau în continuare de cântat, iar cadavre nu se vedeau pe nicăieri prin zonă, m-am gândit că singura soluție, momentan, e să mai iau o gură de vin. Al dracu’... se ducea cam repede, deja lipsea jumătate de sticlă, și în ritmul ăsta... Noroc cu B., că m-a sunat și m-a scos ușor din plictiseală.

„Iartă-mă, coaie, acu’ m-am trezit abia și am o durere de cap de-mi vine să sar pe geam”, mi-a zis el.

„Te cred, la cât ne-am rupt ieri”, am zis eu.

„Ştttttttt”, au făcut colivăresele.

„Poartă-te decent!”, s-a stropșit mama.

„Ce se aude acolo? Cum e înmormântarea?”, a întrebat B.

„Cum să fie, ca un cur”, am zis eu.

„Ştttt!”, au făcut babele.

„Te rog să te controlezi!”, a țipat maică-mea.

„Ştttttttt!”, au făcut iar babele.

„Pare marfă”, a concluzionat B.

„Tu ce faci, mai vii? Hai că, dacă pleci acum, sunt șanse mari să ajungi aici înaintea mortului”, am zis.

„Ştttt! Unde se trezește tineretu’ ăsta, uită că e-n biserică! Ștt! Toată ziua la aparatele alea, toată ziua vorbește”, s-au plâns babele.

„Te rog frumos să termini cu telefonul ăla! Cu cine vorbești, de e așa important?”, a zis maică-mea.

„Cum adică, vrei să zici că pe taică-tu nu l-au adus încă?”, s-a mirat B.

„Nu, nu-l văd pe aici. Tâmpită de maică-mea cred că a intrat la altă slujbă, pula mea”, am răspuns, și am primit ca replică un cor de „șștt”-uri mai scandalizate ca nicicând.

„Prea tare, ca atunci când te așezi la coada greșită, și când îți vine rândul, pula mea, o iei în mână”, a tras iar B. concluzia.

„Da, cam așa ceva”, am zis.

„Ştttt!”, au protestat iar babele, de data asta împreună cu mama, care se făcuse roșie ca racul când mă referisem la ea cu eufemismul „tâmpită”.

„Și, în concluzie, mai vii încoa’?”, l-am întrebat.

„Vin, cum căcat? Pare prea fun.”

„Mda”, i-am răspuns. „Shitty fun.”

A închis. Am mai băut din sticla de vin, sub privirile mustrătoare ale babelor.

Popa se apucase să citească o listă cu nume, probabil nume de morți. A citit el ce-a citit, babele, fericite, și-au făcut cruce când și-au auzit nominalizații – habar n-am cum, fiindcă popa cânta pe nas, nu prea se înțelegea nimic – după

care amândoi popii au început să se plimbe printre colive, să toarne vin pe ele. Am văzut că toate babele aprinseseră o lumânare pe colivă, așa că i-am dat un ghiont maică-mii: „Aprinde, bre, și tu una.” Când a ajuns popa la coliva noastră, aproape că n-a mai avut ce să toarne pe ea, că băusem tot vinul. A mai scurs acolo două picături, cântând, moment în care retardata de mama s-a gândit că e cel mai potrivit să pună totuși punctul pe i, dacă tot era popa acolo:

„Părinte, nu te supăra, dar când vine sicriul cu decedatul?”, a întrebat ea.

Evident, nu putea să zică „mortul”. „Decedatul”. Asta însemna, în mintea ei, să vorbești decent. Ca o persoană respectabilă.

Popa a încetinit cântatul și i-a făcut semn ăluia de lângă el – ia, discută tu cu femeia asta.

„Păi, care decedat, doamnă?”, a întrebat el, cu o voce blândă, deloc grăbită.

„Soțul meu... Fostul, adică. Tatăl băiatului... Azi îl înmormântăm...”

„Așa... deci nu sunteți aici pentru parastas. Lumea din capelă e pentru parastas. Atunci vă rog să ieșiți și să așteptați afară, o să vină sicriul și trebuie să facem slujbă separată. Stâlpii i-a citit cineva acolo unde a fost depus? Mai aveți și o altă colivă?”, a întrebat el.

Maică-mea s-a uitat la mine cu o privire de vacă.

Nu, doar asta e, i-am făcut semn.

Coliva mă-tii.

„Ei, lăsați, asta e acum, o s-o mai sfințim o dată”, a spus popa. „Vin mai aveți și altă sticlă, nu?”, a întrebat el.

Iar privire bovină din partea maică-mii. Am ridicat din umeri. „Nu, ăsta a fost tot”, zic. Popa și maică-mea se uită încurcați unul la altul. Tocmai când popa se pregătea să se ducă în treaba lui – din ce-mi dădusem eu seama până acum, până la preaminunata, incredibila și imbecila vârstă de

aproape 30 de ani, 30 de ani fără 5 luni, popii rar erau persoane altruiste; în general, erau oameni detașați, cu capul în nori, preocupați să le iasă bine boscorodeala din biserică, să nu greșească notele sau cuvintele în timp ce cântau în fața mulțimii; problemele reale ale oilor lui Dumnezeu nu-i preocupau cu adevărat, sau, oricum, nu păreau s-o arate –, pe ușa capelei a intrat B.

„S-a rezolvat”, am zis eu, adresându-mă atât maică-mii, cât și popii, „mă duc cu prietenul meu să mai luăm niște vin.”

„Excelent, excelent, băiete”, a spus popa, deși probabil nu era decât cu vreo 2-3 ani mai bătrân ca mine. „Mergeți, mergeți”, a întărit el, de parcă ne dădea permisiunea. De parcă am fi fost la școală. Oile lui Dumnezeu.

B. deja se distra la greu, savura show-ul și rânjea așa, puțin sarcastic. Era mahmur, și el când era mahmur avea o problemă cu mușchii feței, în sensul că-i rămâneau blocați. Uneori, îi rămânea un rânjet pe față, chiar și dacă între timp se făcea trist sau se enerva pe tine.

„Ieșiți, doamnă, din sfânta biserică, dacă nu-i slujba dumneavoastră! E păcat să stați la slujba altcuiva!”, i-a zis maică-mii baba de lângă ea, care adusese o colivă foarte urâtă. A noastră fusese făcută parțial de o femeie beată, și tot o bătea pe a babei la fundul gol.

Maică-mea a luat în brațe coliva, ca pe-un prunc neajutorat, și a pornit spre ușă, suspinând.

„Nu-i slujba lor, și mai face și gălăgie! Vine aici să facă gălăgie, nu poa’ să stea acasă”, a comentat baba, fiind aprobată de un cor de voci revoltate, ale babelor din jur.

*

Când am ajuns pe aleea principală a cimitirului, B. se ținea de copaci. Nu m-am prins

dacă de la râs, sau fiindcă era încă rupt.

„Mamă, ce-aș bea o bere”, a zis el.

„Parcă aș bea și io una”, am zis, după o scurtă reflecție.

„Să găsim o alimentara, în pula mea.”

În drum spre ieșirea din cimitir, m-a pocnit o nostalgie apoasă și strident colorată direct în moalele capului. Mi-am amintit de o noapte de demult, în care eram tot noi, doar că nu eram chiar noi, tot aici, tot în locul ăsta, căutând o gaură în gard prin care să intrăm și să bem printre morminte. Şi era cu noi și un moș, cu care împărțisem un joint. Avea o roabă ruginită și o pisică. Le rătăcea când pe una, când pe cealaltă...

Așa că, dacă tot mi-am amintit asta, am propus să mergem la același butic la care fusesem atunci să luăm alcool. B. era în alt film, nu-și mai amintea că fusesem aici cândva, demult, să ne facem frați de cruce. Am găsit ușor buticul, la naiba, bine că nu-l dărâmaseră. Bine că nu-l transformaseră în Mega Image. Am cerut două beri, la doză, și o sticlă din cel mai ieftin și prost vin. Chiar așa am cerut. Era o muiere foarte seacă înăuntrul buticului, urâtă și aparent foarte proastă. Şi fițoasă. Oricât mi-aș fi scremut creierii, nu reușeam să-mi amintesc fața ăleia de pe vremuri, care se speriase de noi că suntem sataniști. Putea fi aceeași, putea fi alta. Putea fi fii-sa.

„Doamne, dar de ce-ați vrea să beți vin prost?! Nu că aș avea eu vin prost aicea, am numai de firmă, da’ orișicum... Să vă dau Muscatul ăsta?”, face ea, întinzându-ne o sticlă.

Mă uit la preț, scump, în pula mea. Cer unul mai ieftin. Îmi arată unul roz, nici ăsta nu-i suficient de ieftin. Mai scotocește pe acolo, noi desfacem berile, începem să bem. Găsește unu’, 8 lei sticla. Belea, zic, ăsta e perfect. Că n-o fi așa bun, c-o fi acru, zice muierea. Lăsați, nu face nimic, e pentru pomană, la înmormântare. „Aoleu, doamne”, zice ea, „da’ la pomană tre’ să dai tot ce

ai mai bun, să nu te zgârcești, că e pentru mort... Dacă dai mâncare și băutură proastă, așa o să fie tratat mortul tău pe lumea cealaltă.”

„Nu face nimic”, zic, „nu-l cunoșteam așa bine, e problema lui ce bea și ce mănâncă pe lumea ailaltă.”

„Ah”, concluzionează muierea, „nu e chiar o rudă apropiată sau un prieten...”

„Ba da”, zic, „într-un fel era rudă apropiată, că era tata, dar oricum...”

„Vai! Dumnezeu să-l odihnească și să-i ierte păcatele!”, zice femeia pe un ton plângăcios.

B., la replica asta, izbucnește în râs și mă stropește cu berea care-i sare din gură. Femeia se uită speriată, nedumerită.

„Bre, mai ia și tu două beri, că simt că azi o să fie o zi memorabilă”, face B., uitându-se la mine cu fața împietrită într-un rânjet involuntar, de mahmureală.

Bună idee, mă gândesc, ia să mai iau 4 beri, cine știe cât o mai ardem prin cimitir. Nu-i vorbă, aș putea să-mi bag picioarele și să mă tirez. Aș putea să plec chiar acum. Să mergem într-o bodegă, să bem până cădem pe jos. Să mergem în Cișmigiu și să bem pe băncile din parc. Să mergem înapoi la mine, să ne futem, să bem și să fumăm toate joint-urile. În definitiv, venisem să aduc coliva, și coliva am lăsat-o.

Dar, vorba lui B., uneori trebuie să profiți de evenimentele care par că au ce le trebuie ca să devină memorabile. În parc, în bodegă sau acasă pot merge și mâine. Deși, până la urmă, oriunde aș fi... tot nu-i mare scofală. Tot așteptarea asta imbecilă, senzația că, orice aș face, n-o să se întâmple nimic cu adevărat. Îmi e cumva dor de zilele în care puteam scăpa de mine, în care trăiam pentru întâmplări, în care uitam cine sunt și aflam pe parcurs, iar și iar și iar. Uneori, e obositor să te cunoști atât de bine. Îți pare că porți cu tine o persoană de la care nu mai ai nimic de aflat.

În ultimele luni am fost foarte curios dacă o să mă sinucid. Nu fiindcă mi-aș fi dorit să mă sinucid, nici pe departe, dar gândul ăsta mi se părea ghiduș, mi se părea culmea cinismului, a umorului sec. Mă trezeam dimineața și ieșeam pe balcon să-mi beau berea și să-mi fumez joint-ul, și mă gândeam cât de tare ar fi. Să sar în gol, de la etajul 9, fără absolut niciun motiv. Să mă sinucid de fun. De plictiseală. Împotriva rutinei. Să mă sinucid, pentru ca ziua aia în care să mor să poată fi cumva memorabilă.

Mda, între timp a dat colțu' taică-miu. E și asta, cât de cât, un pas înainte. Cât de cât. E ceva.

Am luat vinul prost și 6 beri, că mi-era lene să iau 4, n-aveam de ce să le apuc. Am plecat cu berile desfăcute și cu 6 pack-ul înapoi spre cimitir.

Aveam un chef nebun să-i povestesc lui B. că mi-o trăsesem cu R. în dimineața aia. Asta era partea nașpa, când erai și prieten cu oamenii cu care făceai sex – era nașpa, într-un fel, fiindcă prietenilor ar trebui să le spui orice, să le poți vorbi fără rezerve despre futaiurile tale. Dar ce te faci când prietenia și sexul le iei de la aceeași persoană... apar gelozii și tot căcatul. Nu-i puteam spune de R., s-ar fi supărat. Mă rog, azi era una din zilele alea în care nu-mi prea păsa dacă B. s-ar fi supărat sau ar fi făcut scene de gelozie. Nu-mi prea păsa nici de ceea ce se întâmplase cu R. Ce aș fi vrut de fapt să-i spun lui B.? Bre, vezi că am fututo pe R. Și? Voiam să-l întreb ce crede el că înseamnă asta, dacă i se pare că schimbă în vreun fel lucrurile dintre noi? Nu mă interesa, sincer, dacă le schimbă cu ceva. Nu mă interesa dacă R. avea să fie în continuare cu rața aia imbecilă cu gâtul lung. Nu-mi păsa nici dacă voia să se întoarcă la mine. Mai fusesem cu R. Not such a big deal.

Am intrat în cimitir tocmai când terminam primele beri. Maică-mea era tot în capătul aleii, de

data asta cu punga cu colivoiul în brațe, și-mi făcea iar semne.

„Ce vrea, de ce face cu mâna?”, a întrebat B., curios.

„Dracu’ știe”, i-am zis.

N-o mai văzusem de vreun an jumate, înainte să se întâmple asta și s-o găsesc în gangul de lângă blocul lui E. De unde pula mea era să știu ce semnificație puteau avea gesturile ei? Era o femeie bătrână, o femeie cu manii, cu fixuri, așa, ca toate, și eu cu femeile la menopauză nu prea mă înțelesesem bine niciodată.

Mi-era groaznic de lene să merg până la ea, în capătul aleii unde îmi făcea semne disperate din mână. Toată tristețea din lume și lipsa de sens a căcatului în care trăim se lăsaseră în tălpile mele, și mă apăsau, țintuindu-mă de pământ. Ca și cum, dacă aș fi cedat și aș fi mers până la ea, acum, ar fi fost simbolul prin care îi juram cuiva credință. Ca și cum, inconștient, acceptam să încerc să mă comport o vreme ca o ființă normală. Ca și cum, făcând pași pe aleea principală, renunțam la mine.

Orice ar fi, mi-am spus, orice s-ar întâmpla, oricât de tare m-aș plictisi cu viața mea de azi, la mine nu pot renunța. Pentru că azi-ul ăsta n-o să dureze la nesfârșit – poate că mâine o să fie o zi în care să simt din nou că pot trăi cu adevărat. Şi pentru că eu sunt tot ce am. Așa a fost dintotdeauna. Iar lucrurile, lucrurile au să treacă, mi-am zis, și m-am așezat în cur pe asfalt și am desfăcut o bere.

*

Evident că n-am apucat să beau decât juma’ de cutie, și să schimb abia câteva banalități cu B., care se plângea că-i e frig pe jos, pe zăpada fleoșcăită, că a și venit după mine. Gâfâia și bolborosea:

„L-a adus... A venit taică-tu... Cu firma... de înmormântări... Şi o femeie... E tânără.... Nu mi-a vorbit... de ea... nu știu.... cine e. L-a depus firma... e înăuntru... să-l vezi... du-te... e acolo... să-l vezi.”

„I-auzi, te așteaptă mortu’!”, a zis B., încercând să mă binedispună, probabil.

Maică-mea s-a uitat urât la el, mai-mai să-l înghită.

„Numai pentru... familie... este slujba”, a îngăimat ea.

„Nu-i nimic”, s-a resemnat B., „oricum tre’ să păzească cineva și berile.”

Am pornit cu maică-mea de-a lungul aleii și, tot drumul până la capelă, m-am gândit că e o scenă dintr-un film stupid, absurd, și cumva amuzant în imbecilitatea lui. Nu-i datoram nimic femeii ăsteia și nu-mi doream să fiu aici cu ea. Nu prea îmi păsa că murise taică-miu. Era un străin și, în plus, avea o vârstă... Mă durea în pulă de popi, de slujbe, de familia lui taică-miu – cealaltă familie – pe care aveam s-o cunosc, de vinul prost și acru, de coliva făcută de o vecină beată a lui R... Aproape că mă durea în pulă până și de B., care rămăsese acolo, pe zăpadă, să păzească berile, sau să le bea, și asta era cât se poate de rău, că până nici B. nu mai însemna azi mare lucru. Mergeam acum, pe aleea cu pomi ciuntiți de un primar imbecil, sau poate în urma unei decizii a administratorului cimitirului, lângă maică-mea, pentru că îmi doream din toate colțurile ființei mele perverse să se întâmple dracului ceva, să fie o zi altfel, să simt, în pula mea, ceva. Să se întoarcă lumea cu fundu-n sus, să se schimbe, să redevină interesantă, să-mi placă din nou să trăiesc în ea.

Normal, era o naivitate să cred că maică-mea ar putea fi persoana care să facă semnul ăla, și toată lumea să redevină mișto, pentru mine. Era o cretinitate să presupun că maică-mea ar putea fi chiar și o parte din decorul unei astfel de zile. Dacă acea zi avea să vină vreodată, cea în care

lumea să ardă din nou așa cum trebuia, maică-mea, evident, nu avea să fie prin preajmă. Era o ființă terminată, la capătul puterilor, care epuizase de mult toate scuzele pe care le avea pentru a supraviețui. Expirase. Se târâia de pe o zi pe alta, și uneori mă gândeam că trăiește doar pentru suferința de-a fi în viață.

Când am ajuns chiar în față, unde erau înșirați mai mulți morți, proaspăt debarcați, a venit spre noi o pizdulice bună și mi-a întins mie mâna, inspectând-o în același timp pe mama, probabil dându-i o notă:

„Maria!”, mi-a zis mie.

„M.”, am răspuns eu.

Căcat, m-am gândit, să vezi că asta e vreo soră vitregă. În pula mea, să mă trezesc acum, la aproape 30 de ani, în plină criză a plictiselii, a lehamitei, că n-am fost singur la părinți. Evident, să mai vreau și s-o fut, că o dată-n viață îți descoperi o soră.

„Sunt verișoara ta. Fiica lui tanti Claudia”, a spus ea.

A, căcat, m-am gândit. Dacă e vară-mea, nu merită să mă obosesc s-o fut. E banal.

„Dar ce-ai crescut, Marioara! Era cât pe ce să nu te recunosc, ce mai faci, mamă?”, a început maică-mea, și mi-am dat seama că au să urmeze dulcegării neinteresante, așa că am lăsat pizdele-n drum și am intrat în capelă.

Taică-miu – cred că el era – stătea așezat pe prima masă, pe dreapta, cum intrai. Lângă el era coliva adusă de mine, lângă alte 10-12 colive. Băga-mi-aș pula, m-am gândit, și dacă nu veneam cu ea, tot aia era... nimeni nu i-ar fi simțit lipsa.

De sicriu se ținea o femeie în vârstă și bocea. Se lăsa în genunchi, bocea, după care o ridica o femeie mai tânără. Iar se lăsa în genunchi, iar bocea, iar o ridicau. M-a apucat mila. Bieții popi. Ce naspa trebuie să fie, ca popă, să ai de-a face cu rahaturile astea zilnic. Să vezi toate țărăncile

pocite, care cred că trebuie să se scălămbăie, ca să le aprecieze Dumnezeu. Cred că, dacă voi mai da de vreun popă în viitor, o să mă gândesc de două ori înainte să-l iau la mișto.

Femeia mai tânără, care o ținea pe aia mai bătrână, a venit la mine și mi-a întins mâna. Aparent, asta era sora lui taică-miu, mătușă-mea Claudia. Mama bunăciunii de afară. Iar babeta aia schelălăitoare era bunică-mea, din partea tatălui. Era și bunica bunăciunii. Acu' le vedeam pe toate pentru prima dată în viața mea. Am zâmbit și le-am spus numele. Băbăciunea s-a uitat strâmb la bocancii mei. Asta iar mi-a aruncat nostalgia aia aprinsă și colorată în cap, fiindcă mi-a amintit de babeta de la nunta unde fusesem cu Elavaca, babeta care căzuse pe scări, după ce mă mustrase că fumez.

A venit și maică-mea, a venit și bunăciunea, ba chiar, timid, s-a apropiat și B., cu fundul probabil înghețat de la statul pe zăpadă. Asta era bine, că se apropiase și el, fiindcă mi se făcuse sete. Mă epuizase să parcurg toată aleea alături de maică-mea. Mama era una dintre cele mai epuizante ființe ever. Am luat o bere și m-am dat mai în spatele sicriului. Speram să trecem neobservați, când babeta a făcut ochii mari:

„Ce-i asta, Doamne iartă-mă, a mai avut un băiat?!", a zis ea, privindu-l pe B. cu atenție.

M-a pufnit râsul. B. încă mai semăna cu mine. Asta era, desigur, de bine.

„Nu, nu", a explicat maică-mea, „el nu e copilul meu, e un prieten de-ai lui M."

„Iubitul", am corectat-o eu, iar B. a râs, gata să se înece cu berea.

Noroc cu popa, venise iar să salveze situația. Am compătimit din nou popii. M-am uitat la B., încercând să-i explic prin telepatie că data viitoare când o să avem de-a face cu popi o să fim mai blânzi decât până acum, dar n-a funcționat. B. era în lumea lui.

Popa a întrebat-o pe maică-mea dacă vrea să începem. Aveam senzația că oamenii ăștia se pregăteau de înmormântare ca de concert. Mai așteptăm un pic? Mai stăm, da, poate se mai adună public. Nu cred că mai vin, e cam scumpă intrarea...

Tanti Claudia, mama bunăciunii, a zis că ar trebui să mai așteptăm, că or să ajungă și vecinii de bloc ai lui taică-miu, plecaseră în piață după o jerbă. Popa a zis că bine, și le-a arătat de unde trebuie să ia batiste și lumânări, să țină în labe. Avea răbdare multă, era de treabă. Iar l-am compătimit. Bunăciunea, morții mă-sii, se cam uita cu bale în colțul buzelor date cu ruj mov – asortat la geacă – la B. Ce-i drept, era cam de vârsta lui, poate un an, doi, mai mică. B. i-a făcut semn dacă vrea să bea și ea bere, dar bunăciunea s-a scuturat cu dispreț.

A început și slujba. Era boring, așa că am ieșit afară, să fumez o țigară. Mergea cu berea. B. a mai deschis două. Mi-era dor și de-un joint... Şi de R. S-ar fi distrat pe cinste dacă ar fi fost la înmormântarea asta. M-am întrebat pe urmă oare unde fusese R. în ziua aia în care eu mersesem la nunta penală cu Elavaca. Nu, n-o știam pe atunci, adică o văzusem o dată, dar nu știam că ea e, că ea VA FI. Că ea va fi aia. Aia care să conteze. Oare ce făcuse R. în ziua în care eu mă trezisem cu ochiul învinețit la Elena, și plecasem cu A. să bem, apoi o supărasem pe Elavaca? Oare fusese și R. beată în ziua aia? Oare și-o trăsese cu cineva? Poate că era la mare, stătea prin bodegile prin care aveam să mă plimb și eu, cu cracii ei superbi pe aceleași bănci împuțite de lemn, pe care scrijelea câte un loser AC/DC. În pula mea, dacă n-am fi prins toată faza asta cu rock-ul... dacă Vama Veche s-ar fi născut în 2012-2013, poate că ar fi fost paradisul în care să se asculte Connect-R, Andra sau Inna. Poate că a fost doar un accident toată nebunia asta a noastră cu rock-ul. Poate a fost un vis scurt. Poate că peste

200 de ani nici dracu' n-o să-și mai aducă aminte că a existat ceva care s-a chemat black metal.

După aia, în timp ce ascultam o parte din cântarea popii, m-am gândit la ceva al dracu' de naspa. M-am gândit la Elavaca, mi-am amintit cu exactitate fiecare porțiune din carnea ei moale și caldă, cu multe părți în care puteai să-ți scufunzi degetul, și orice alte chestii ai fi avut chef, cu părul ei blond și ochii spălăciți, și nasul cam mare, și m-am întrebat în ce stare o mai fi cadavrul ei. Dacă a mai rămas din Elavaca, acolo, în coșciug, ceva despre care să poți spune – da, coaie, e al Elavacii, indubitabil. Cred că nu. Adică nu prea avea cum. Murise de mult... Dacă ai fi dezgropat-o acum pe Elavaca, n-ai fi putut spune sigur dacă e ea sau altă pizdă. Asta părea atât de nasol în momentul ăla, în timp ce beam berea și-l ascultam pe popă, că mi s-a pus un nod în gât.

După ce dăm colțul, efectiv nu mai suntem noi. După ce crăpăm, dacă ne va dezgropa cineva, nu va putea să bage mâna în foc că suntem noi și nu alții. Tot ceea ce te-ai chinuit să-ți faci, pentru a te despărți de mulțimea fără formă și culoare: un stil anume de țoale, tatuaje, piercing-uri, accesorii originale, tricourile tale preferate, gecile cu patch-uri, unghiile date cu ojă, părul cu șuvițele tăiate într-un anumit fel, șosetele cu frunze de marijuana desenate pe ele, baticurile în o mie de culori, dar mai ales negru, toate astea, puf. Duse pe apa sâmbetei. După ce murim, ajungem să semănăm între noi, în pula mea. Ce poate fi mai trist de atât?

Şi chestia asta te făcea să vrei două lucruri total opuse. Mă rog, în cazul în care gândeai. Pe de o parte, să te diferențiezi în timpul vieții cât mai mult, să ieși în evidență, ca să profiți atât cât poți, știind că după moarte o să ajungi să arăți exact la fel cu un ghiolban care ascultă Copilu Minune, cu un căcat cu ceafa groasă care conduce o mașină de rahat și de fițe, cu o pizdă care a supt pula prin corporații și singurul concert la care a fost în viața

ei a fost unul cu Akcent, când avea 4 ani. Şi, de partea cealaltă, îți venea să-ți arunci toate tricourile, și toate lanțurile, și toate rahaturile astea, pentru că în fond ele nu însemnau nimic. Nu puteau să te salveze. Nu aveau să te salveze.

„Ţi-e rău, mă?", m-a întrebat B., atent ca întotdeauna la schimbările mele de mood.

Era atent, dar, într-un fel, îl disprețuiam pentru asta. Pentru că tot ceea ce făcea, atunci când observa că mi-e rău în orice fel, era să mă întrebe chestii. Ca și cum eu urma să mă fac bine vorbind despre lucruri. Era o imbecilitate și, în momente din astea, mi se părea laș, incapabil. R. ar fi făcut ceva. R. mi-ar fi dat o palmă, sau un pumn, sau m-ar fi sărutat, sau mi-ar fi întins un joint. Ea știa că lucrurile care contează nu se rezolvă prin cuvinte.

„Nu, sunt super ok", i-am răspuns, zâmbindu-i.

Începusem să ne mințim des în ultimele luni. Poate că el avea dreptate, în definitiv, și eu eram cel care greșea – poate B. chiar creștea, se maturiza. Poate că devenea un om neinteresant, matur, rupt de adolescență și în curând am fi descoperit că ne e imposibil să mai comunicăm în vreun fel. Aș fi vrut să ne despărțim atunci? Firește, ba chiar aș fi vrut să ne despărțim cu mult înainte de-a ajunge în punctul ăla. Pentru că, dacă relația noastră ar fi eșuat acolo, în acel punct trist în care ajung inevitabil toți proștii, era ca și cum ne-am fi bătut joc de tot ce-am fost împreună pe vremea când puteam trăi.

Am mai reflectat vag la toate chestiile – la relația mea cu B., cu care, deși încă mă distram, deși sexul era din ce în ce mai ok, nimic nu mai era ca în primii doi ani, la R., cu care aș fi vrut iar s-o rup odată pentru totdeauna, pentru că fiecare apropiere de ea mă întrista, mă arunca în depresii, mă îndepărta de mine, apropiindu-mă de acel M. pe care și-l imagina ea, pe care-l dorea ea; la biata

Elavacă, care își pierduse toată carnea ei spălăcită și moale; hrănise râme și plante, hârciogi rătăciți prin cimitire și poate chiar șerpi – asta, firește, mai puțin în cazul în care ar fi fost incinerată, pentru că n-aveam idee ce se întâmplase cu ea după ce murise. La maică-mea, pe care îmi doream s-o mai revăd abia în ziua în care aveam să împlinesc 45 de ani. 15 ani în care să mă recuperez după ziua asta, în care mă intoxicasem de mama. La E., care îmi producea scârbă de fiecare dată când mă atingea. Dar mi-o dorisem mult pe E., îmi dorisem scârba asta, voisem cu disperare să trăiesc lângă cineva pentru care să nu pot simți ceva adevărat, pentru că nu aveam din nou nevoie de iubire, de atracție, de prietenii lipicioase, complicate. Era o pizdă bătrână, urâtă și bogată, îndrăgostită de mine, așadar era perfectă. Ştia vag de R., de B., de toți ceilalți, și protesta timid, vag, atât cât să nu fie deranjant. Era chiar bine că avea doza asta de gelozie, fiindcă îmi permitea să o împac cu o cutie de bomboane, o floare ruptă dintr-o curte, gesturi pe care ea, pizdă bogată și obosită, le considera foarte romantice. O excitau tipii fără bani, cu înclinații spre alcool, droguri și orgii, pentru că în lumea din care venea ea așa ceva era inexistent, era SF. Şi, după ce o împăcăm, primeam bani. Puteam să-mi văd de treabă.

În ultima vreme, nu mai aveam niciun fel de treabă, umblam plictisit prin toate bombele orașului, prin toate bodegile jegoase, vorbeam cu oameni care nu mă interesau, mai agățam câte o pizdă să treacă timpul, ascultam muzică și în esență chiar nu făceam nimic. Cum am zis, așteptam.

Nici nu terminasem berea, când tot alaiul a ieșit din biserică, cu cadavrul omului care aparent îmi fusese tată pus pe o tavă mare de lemn. L-au urcat într-un fel de căruță ciudată, trasă de oameni, nu de cai, și am plecat la groapă.

Acolo a fost ceva mai frumos, fiindcă părea iar totul desprins din filme românești, din alea cu oameni săraci și bețivi. Așa erau, de altfel, toate sufletele care înconjurau groapa proaspăt săpată – sărace și bețive. Se înghesuiseră la pomană, iar maică-mea se apucase să le dea colivă pe niște cartonașe, când popa a certat-o – cică trebuia să aștepte până după ce mai cânta el și aici. Câțiva ne înconjuraseră pe mine și pe B., fiindcă văzuseră că aveam vinul, și ultima bere pe care o posteam. B. a încercat să-i gonească ca pe maidanezi, fiindcă făceau gălăgie și-l bruiau pe popă. B. avea ceva experiență cu maidanezii. Apropo de câini, întreaga muncă a femeii bete, vecina lui R., era cât pe ce să sfârșească în mațele unui maidanez lihnit de foame, care se apucase să lingă punga de pe coliva lăsată de maică-mea pe mormântul vecin. Tot B. a deliberat cu câinele, care s-a dat mai încolo, respectuos, când popa s-a pornit iar să cânte.

„Cântă marfă”, a zis B. „Nu ca ăla din Măneciu, îl mai știi, coaie?”

Îl mai știam și da, B. avea dreptate, ăsta cânta ceva mai bine.

Au coborât coșciugul, moment în care s-au întâmplat două lucruri simpatice: baba, care se presupunea că era bunică-mea, a leșinat și s-a prăvălit crăcănată pe gardul mormântului vecin, în timp ce pomanagii au început să se îmbulzească la colivă și la niște chestii verzi pe care mama bunăciunii le scotea dintr-o traistă murdară. Își dădeau în cap, se împingeau cu coatele, fiecare ducând câte o sacoșică, unde strângeau mâncarea, s-o ducă acasă. De ce n-or mânca-o pe loc, mi-am imaginat că se întreabă B., privind tabloul cu gura căscată. Or vrea să mănânce cât se uită la Acces Direct, i-am răspuns în gând, iar B. a râs. Tot în gând.

Una dintre mămăițele pomanagioaice primise o porție mai măricică din coliva Mariței și, fericită,

se apucase s-o mănânce cu mâna. M-am simțit iar ca într-o comedie ilogică, ieftină și, în același timp, întrucâtva genială, în momentul în care biata bătrână a scos din mijlocul colivei un obiect greu de descifrat. Părea de plastic, și era decorat cu un elastic, la unul din capete. Bătrâna a început să râdă, în timp ce lingea obiectul.

„Haaaa, coaie, să mori tu, aia a găsit în colivă un bigudiu! Din astea avea și Alina când eram io mic, când nu folosea placa...”, a spus B., mai-mai să se înece de râs.

Într-adevăr, acum, lins, obiectul din coliva adusă de mine părea să arate ca un bigudiu. Mare, pentru bucle largi. Ce nașpa, m-am gândit, săraca Marița, vecina lui R., o să se trezească din beție și o să rămână pentru totdeauna cu părul întins pe-o parte. Fără bucle.

„Da’ uite, n-o deranjează deloc, vezi?”, a mai zis B., și mi-a arătat din nou bătrâna, care terminase de lins bigudiul și-l ținea triumfătoare în mână. Cu cealaltă rupea bucăți mari din colivă și le îndesa în gură. „Cred că zice că-i un fel de bonus bigudiul...”, a mai spus B.

Între timp, ăștia reușiseră s-o trezească pe babă. Ba chiar îi dăduseră și o gură de vin, dar îl scuipase. Probabil era acru, așa cum se temuse vânzătoarea. Am pornit cu toții spre ieșire, cu șleahta de înfometați după noi, care acum încercau să ușureze pizdele cu credință-n Dumnezeu și de ceva bănet. La mama a ținut faza, a dat vreun milion la pomanagii. În timp ce imbecilitatea de mamă a bunăciunii vocifera supărată că de ce nu am și eu mașină, sau măcar B., ca s-o ducem și s-o livrăm unde a înțărcat dracu’ scroafa, m-am întrebat, privindu-l pe B., dacă avem să mai venim în cimitirul ăsta vreodată și, dacă da, pentru ce. Dacă va muri cineva dintre noi, sau dintre ai lor? Sau dacă, pur și simplu, vom mai veni să bem, ca pe vremuri?

N-aveam nici cea mai vagă idee cum urma să se prezinte viitorul meu, iar chestia asta se simțea, cumva.

4. The Fuckin' Deal

E. s-a întors abia luni dimineață. Două au fost evenimentele memorabile ale zilei de luni, 27 ianuarie 2014, care m-au trezit înainte de înserat, așa cum ar fi fost logic să mă trezesc într-o zi de luni.

Duminică fusese ceva de groază, probabil cea mai sălbatică și trăznită petrecere din ultima jumătate de an. Mă bucurasem de petrecerea asta, gândindu-mă că, într-un fel, îmi scot pârleala – se justifică cumva absența de acasă a hodoroagei de E. Venise R. cu rața cu gâtu' lung, venise A., veniseră niște pizdulici agățate recent, venise B., normal, venise chiar cu Alina, mă-sa, milfa, pe care era cât pe ce să n-o recunosc. Se făcuse urâtă în ultima vreme, se umpluse de riduri, de pungi apoase pe corp, dar asta era bine, fiindcă-l scăpase în sfârșit, după atâția ani, pe B. de obsesia pentru ea. Ce mai, venise toată lumea. Mi-ar fi plăcut să fi venit și D., pe care n-o mai văzusem din vară. Dar mă cam evita în ultima vreme. Am petrecut cu urlete, cu obiecte aruncate de la balcon, cu vomă pe holul blocului, cu patru geamuri sparte. Fusese mișto. Nu apucasem să rămân singur cu R., dar era ok și așa. Măcar mă distrasem, cât de cât.

Şi, cum spuneam, două fuseseră evenimentele importante ale zilei de luni: întoarcerea lui E., bronzată, parcă mai bătrână cu 15 ani, deci undeva pe la 60, o adevărată bunicuță perversă, și mailul lui Tuomi, în care îmi propunea The Fuckin' Deal.

Mda, de fapt, trei fuseseră evenimentele zilei de luni, care mă făcuseră să mă trezesc cu noaptea-n cap, pe la vreo 11. Mă mai sunase și maică-mea pe mobil. Aparent, după înmormântare, o mai lăbărise o vreme cu familia cu taică-miu, și așa aflase că-mi lăsase moștenire. Ceva bani,

deocamdată nu se știa cu exactitate cât, și buticul. „Te bucuri?”, mă întrebase mama. „Îhî”, îi răspunsesem eu, încercând să mă ridic în fund și să scap în același timp de senzația de greață. „Tre’ să vii și tu când mergem la notar, să facem actele”, îmi zisese ea, după care eu închisesem, fără să mai aștept sau să-i zic un „la revedere”, fiindcă-mi cam venea să borăsc. Mă piș pe el de butic, aș mai fi vrut să-i zic, ce căcat să fac cu el, ia-l tu. Banii nu aveau ce să strice, pe ăia îi acceptam. Dar nu m-am emoționat cine știe ce. Aveam bani, oricum, de la E. Chiar și dacă, prin absurd, taică-miu mi-ar fi lăsat o sumă babană, nu eram foarte sigur că aș fi renunțat la E., deși nu mai aveam absolut niciun chef s-o fut. Mi-era o scârbă grozavă de ea, dar, într-un fel, simțeam nevoia să am pe cineva lângă mine de care să-mi fie silă. Şi ar fi fost nașpa să o las baltă pe E. și să mă mut singur... prea mare bătaie de cap. Oricum, pizda avea un program încărcat la job, petreceam suficient timp singur.

După telefonul maică-mii, urmase apariția lui E. Venise cu un căcălău de pungi cu cumpărături, haine, în special, dar și tot soiul de salate. De parcă venea de la supermarket, nu din team building. M-a pupat, mirosea nașpa a energizant. Eu eram în baie, tocmai încercam să borăsc. Îmi adusese A. un căcat de drog nou, care fusese mișto, ca trip, dar acum îmi mișca stomacul în toate direcțiile. Plus alcoolul. Plus R... Imediat cum cretina s-a dus să facă breakfast-ul, am deschis laptop-ul, am intrat pe Facebook, și acolo era un mesaj de la Tuomi, prin care îmi propunea The Fuckin’ Deal. The Fuckin’ Deal suna bine, suna chiar foarte bine, așa că l-am întrebat cam pe când se așteaptă să fac treaba asta. Când începem. „2 weeks”, a venit prompt răspunsul lui. Era foarte bucuros fiindcă păream interesat de The Fuckin’ Deal. Mda, m-am gândit, în timp ce-mi aprindeam un joint. Păi, două săptămâni nu-i rău. Am timp să-mi încasez și banii lăsați de mort, să rezolv treaba asta, să nu plec cu

mâna în buzunarul gol. Am timp să clarific cumva lucrurile cu R., deși nu-mi fac mari iluzii... Ce n-am făcut în aproape șapte ani e puțin probabil să facem în două săptămâni. Dar nu-i bai. Cred că am nevoie de ceva nou. Am nevoie chiar cu disperare de ceva nou, iar The Fuckin' Deal promite să fie exact asta – ceva cu totul diferit. Altundeva, cu alți oameni. Am timp să-mi iau rămas bun de la B., de la A., de la toată lumea. De la România. Nici n-am ce căcat de rămas bun să-mi iau de la România. Cotoroanță bătrână, curvă ieftină, proastă și tristă. Tot ce i-aș mai da acum ar fi un șut în pizdă și o flegmă groasă între sprâncenele pensate trendy. Am timp... Era foarte, foarte probabil să accept The Fuckin' Deal. Suna bine.

Eram la duș, când am auzit-o pe E. zbierând din bucătărie:

„M.!!!! Unde este sarea? Cine a luat faina?! De ce sunt mucuri de țigară în dulap?!"

Mda, vaca beată începea să descopere ravagiile de peste weekend. Şi câte mai erau...

Am terminat dușul și am ieșit cu un prosop minuscul în talie. Făcea caşcaval pane. Mirosea mișto, păcat că nu-mi era foame.

„Ia uite", mi-a zis ea, cu un ușor reproș, „cineva a împrăștiat toate dulcețurile aici, în dulap. S-a făcut o clisă scârboasă!"

Mda, ăsta fusese A. Îi plăcuse dintotdeauna să se joace cu mâncarea, s-o folosească în scopuri năstrușnice și neașteptate.

Am fumat trei sferturi de joint, l-am stins. Făcuse ea acolo o îmbârligătură în tigaie, mi-a pus în farfurie.

„Poftică bună!", a zis.

„Thanks", am zis eu.

Am mâncat puțin, era bun. Da' nu-mi era foame.

„După ce termini de mâncat, am fugit. Am o zi plină, groaznică! Nu vin până pe la 1 diseară, să te culci, nu mă aștepta!", s-a auzit din dormitor,

unde se dusese să se schimbe. Între timp, văzuse că lipseau și niște geamuri. Se crizase.

Ceva nu-i bine, mă gândeam, știu că înainte să adorm R. zisese ceva gen să am grijă să nu intre E. în dormitor, să nu vadă dulapul, dulapul... era ceva acolo ce E. nu trebuia să vadă.

„Aaaaaaaaaaaaaah!”, am auzit din dormitor.

Pesemne, E. găsise chestia pe care nu trebuia s-o găsească. Habar n-aveam ce era.

„Ce-i?”, am întrebat eu, din bucătărie. Eram vag curios, dar nu atât cât să mă deplasez la fața locului.

„Nu știu ce este, dar miroase îngrozitor! Vino și tu să vezi... Oribil. E ceva aici, în dulap, lipicios, îți mută nasul din loc...”

Curiozitatea îmi crescuse suficient cât să mă ridic de pe scaun și să bag un cap în dormitor. M-am prins repede ce era în dulap și ce n-ar fi trebuit să vadă E.: B. borâse acolo. Așa făcea mereu – cum vedea o ușă, o deschidea și vomita dincolo de ea. Probabil, săracu’, se gândea să nu borască în casă. Așa mai făcea și A. pe vremuri, cred că de la el luase B. obiceiul. R. râsese mult, noaptea trecută, mi-am amintit. Râsese că ăsta mic vomitase pe toți pantofii șmecheri ai lui E. Făcuse chiar un pariu, dar nu mai știu cu cine, dacă E. avea să-i arunce sau să-i ducă la curățat, după episodul ăsta.

R. era foarte convinsă că o să-i arunce. Credea că se pricepe bine de tot la pizde.

„Ia uite, în ce hal sunt pantofii ăștia ai mei, incredibil! Ce naiba o fi curs pe ei?... M., când ai timp, ia și tu un sac și azvârle-i acolo. Sunt de aruncat.”

Aham, mi-am zis, și tocmai mă pregăteam să inventez o minciună, ceva, să-i explic ce pula mea a curs pe pantofi, când am auzit soneria.

„Tre’ să fie gunoiul, nu deschide!”, a zis E., amușinând încă substanța ciudată care-i nenorocise pantofii, în dulap. „S-au învățat și ăștia la pomană,

le-am dat ultima dată 5 milioane, tot nu le-a ajuns”.

Pula mea, m-am gândit: și eu, dacă aș fi gunoier și mi-ar da o pizdă proastă 5 milioane doar pentru că exist, i-aș suna nonstop la ușă.

M-am dus la ușă, să-i fut în gură pe gunoierii nehaliți, dar nu era nici picior de gunoier. Era B., cărând niște fiare uriașe în spate. Trei sferturi păreau cam ruginite și cam incomode.

„Salut”, i-am zis.

„Salve. Moamă, cât poate să mă doară capul... Nici n-am dormit, nu știu ce pula mea, am avut un fel de insomnie. Am și visat, totuși. Să-ți povestesc”, a zis B., și, până să apuc eu să-l opresc, a intrat încălțat până-n sufragerie, unde a depus fiarele ruginite pe covorul de culoarea untului.

„Ce pula mea sunt astea?”, l-am întrebat.

„Pentru butic!”

Am făcut o față de om care nu prea înțelege conversația la care ar trebui să ia parte.

„Păi, nu știi? Nu mai ții minte? Tocmai m-ai sunat, acu’ vreo oră jumate, să-mi zici de moștenirea pe care ți-a lăsat-o taică-tu. Mi-a trecut somnu’ de tot, mi se pare prea marfă să-ți lase un butic să ai grijă de el. Poți să vinzi alcoale acolo, e marfă, nu?”

Mda, am zis, e...

Nu-mi aduceam deloc aminte când l-am sunat pe nebun. Probabil între telefonul maică-mii și întoarcerea lui E....

„Şi astea ce-s?”, am întrebat, arătând la fiarele care făceau un contrast simpatic cu covorul șmecher și aproape curat al lui E., care scăpase ieftin după balamucul de weekend. De pe unele din ele curgea o zeamă roșiatică. Dădea bine pe covor.

„Aaaa, astea pentru tine le-am adus. Cum am auzit de butic, m-am gândit să iau și eu ceva de prin casă, să te ajut să redecorezi pe acolo... Dar n-

aveam niciun căcat prin casă, ceva care să-ți fie folositor. După aia, când mă încălțam să vin încoa', mi-am amintit de fiarele astea, le văzusem toată săptămâna stând degeaba la ghenă. Ia să le iau io, mi-am zis, nu se știe ce poate face M. cu ele!"

Partea finală a poveștii lui B. fusese ascultată și de E., care apăruse din dormitor, cu o mână încă ținându-se de nas. Răscolise printre pantofi, ca să-i bage în sac. O decizie corectă, eu oricum n-aș fi stat de asta. M-aș fi făcut c-am uitat.

„Salut, B.! Aoleu, ia și tu alea, du-le pe balcon mai bine, abia a venit de la curățat covorul săptămâna trecută!", i-a spus ea lui B.

Îmi venea să-i dezvălui că B. e porcul care i-a borât pe pantofi, numai ca să văd ce față face.

B. nu s-a clintit. De fapt, s-a clintit puțin: a început să se legene în dreapta și-n stânga. Era clar, săracu' era și mai lovit de mahmureală decât mine.

„Mnu... Nu le duc pe balcon... Acolo le plouă, se udă și se strică", a îngăimat el.

„Nu știu, dar aici, în mijlocul casei, nu pot să stea, îți dai seama", a zis E., cu oarecare calm.

În unele zile, o comparam cu Elavaca. Era diferită în multe feluri, era ceva mai deșteaptă, mai reținută, dar nu-mi puteam izgoni sentimentul că aducea puțin și cu ce ar fi devenit Elavaca peste mulți, mulți ani. Elavaca la 50 de ani. Dacă ar fi avut timpul ăsta. O Elavacă care să fi trecut prin multe, să-și fi luat mui la greu, să fi fost rănită de mulți oameni, și astfel să fi devenit mai înțeleaptă, mai blândă, mai dispusă să-i lase pe alții să hotărască în locul ei. E. știa ceva mai bine să trăiască, față de cât o făcuse Elavaca. Să înghită, atât la propriu, cât și la figurat. Ce-i drept, avusese timp destul să exerseze.

„Da' ce e rău dacă rămân aici?", a întrebat B., iar E. și-a dat ochii peste cap, străduindu-se să nu

spună vreun cuvânt urât. Mda, semăna un pic cu Elavaca. Avea până și ridurile în aceleași locuri.

„Lasă, bă, le duc eu în baie, pentru moment. După aia, le ducem la butic. Zilele astea”, am zis, și am luat fiarele de pe covor. Lăsaseră o mândrețe de baltă ruginie. E. și-a dus mâna la piept, probabil era vreun exercițiu de calmare instantanee pentru situații în care iubitul iubitului tău vine și-ți lasă niște țevi ruginite pe covorul de culoarea untului, proaspăt spălat.

„Mersi, M.!”, a zis ea, în urma mea.

Ale dracu’ fiare nu erau deloc ușoare. Le-am dus în baie și acolo m-am gândit unde pula mea să le pun. Le-aș fi pus în cadă, dar s-ar fi plâns E. că n-are unde să-și mai facă duș. Le-am trântit câș, cumva în spatele veceului, și sub chiuvetă. Mă rog, dădeai cu picioarele în ele, dar asta era situația. N-aveam unde să le pun. Deocamdată, cel puțin; cum avea să se tireze B., mă gândeam să le scot în spatele blocului. Să-l mint pe urmă că le-am dus la butic și le-am găsit o folosință. Sau că a devastat un idiot buricul și a plecat cu țevile.

În sufragerie, nici urmă de B., nici de E. Acu’ ar fi fost momentul să intru în dormitor, să-mi pun căștile pe urechi și să mă prefac că lumea nu mai există în jurul meu. Mi se făcuse foarte lehamite. Așa era mereu, mai ales după ultimele beții. Mă apuca o tristețe de-mi venea să omor pe cineva. Sau să dorm. Vreo câteva săptămâni, să-mi iasă totul din sistem.

Din bucătărie se auzeau voci și râsete, așa că m-am dus și eu acolo. B. îmi devora mâncarea din farfurie, cu o poftă aparent ciudată, ținând cont că mai devreme se plânsese că încă nu și-a revenit prea bine după nebunia de noaptea trecută. Mi-am luat și eu o bere din frigider. E. s-a uitat puțin cam urât. M-am uitat și eu un pic urât la ea. Mi-a zâmbit. Era ușor să câștigi, cu ea.

„M., bagă și tu o rockăreală, ceva. Stăm așa ca morții, ce pula mea... Mamă, ce-am chef de-un

dat din cap...”

M-am dus în dormitor și i-am băgat un Megadeth. Era potrivit pentru dimineață, mă rog, prânz, aproape. B. s-a bucurat nespus. S-a ridicat de pe scaun și a început să dea din cap cu o îndârjire de parcă cel mai înfocat head-banger ar fi primit ca premiu o ladă de bere. A dat vreo 20 de minute din cap, după care și-a mai pus în farfurie niște mâncare și a început iar să înfulece.

„Bune, bune clătitele astea cu caşcaval!”, a zis B., după care s-a aplecat să-și lege șireturile unui bocanc.

„Nu-s clătite, sunt...”, s-a pregătit E. să-l lămurească, dar n-a mai apucat. B. a scos sunetele lui binecunoscute, pe care le scosese și cu o seară în urmă, când îi nenorocise femeii pantofii din dulap. Acum, voma lui s-a întins printre picioarele scaunului.

„Aaaaaa”, a făcut E., și m-am întrebat dacă acum, oare, o să-și dea seama ce a fost și chestia din dulapul ei. Că doar avea același miros, venea din același stomac. Mă abțineam cu greu să râd, în timp ce femeia uda un mop în chiuvetă, când s-a auzit din nou soneria.

Gunoierii, mi-am zis, să-mi bag pula-n ei, și m-am dus spre ușă cu o moacă cât mai fioroasă, să-i pun pe fugă. Dar nu erau gunoierii, era R.

Din fericire, R. venise simplă, nu căra nimic la spinare. Era ciudat, nu prea-mi aduceam aminte dacă făcusem ceva împreună în weekend. Nu mai știam exact nici când plecase.

„Salut!”, a zis R. și a intrat în sufragerie.

Pe oamenii ăștia mahmureala îi făcea și mai repeziți. Nu înțelegeam de ce pula mea nu se opreau și ei în hol, să am timp să le explic cum stau lucrurile.

„A plecat, mă?”, a întrebat R.

Mi-am imaginat că se referă la B., că o sunase și pe ea și o chemase încoa’.

„Nu, a borât în bucătărie. Breakfastu’”, i-am răspuns eu.

„A, prea tare. A deschis dulapu’ și i s-a făcut greață, sau ce?”, a întrebat R., dar mi-am dat seama că eram pe lungimi diferite de undă în dimineața asta. Nu era prima dată. Erau multe zile în care nu ne înțelegeam de nicio culoare. Vorbeam așa, fiecare în legea lui, ore bune... și abia pe urmă ne dădeam seama că vorbeam despre lucruri total diferite. Numai că ea, fiind R., nu conta niciodată pentru mine despre ce vorbea. Ar fi putut să-mi țină și lecții de aritmetică, tot ar fi fost la fel de sexy și mișto.

M-am întors în bucătărie, cu R. după mine, unde E. tocmai dădea cu mopul unde vomitase B. El stătea cu picioarele cocoțate pe scaunul de lângă și o dirija:

„Vezi că mai e și sub masă... Nu, mai încolo... Așa, da. Şi pe piciorul mesei, uite, acolo, acolo, nu vezi?... N-ai luat-o pe toată, mai e.”

„Sal”, i-a spus R. lui E.

Pe B. l-a pupat pe obraz, strâmbându-se. „Nu mai bea atâta, ești prost...”

„Hai, că eu am fugit, n-am timp...”, ne-a zis E., și, într-adevăr, și-a tras pe ea paltonul. A încercat să mă sărute, dar m-am ferit. Mă deranja să mă ling cu E. de față cu B. și R. Nu știu exact de ce, așa, din obișnuință, probabil.

„Te rog să duci gunoiul, am pus acolo în saci ce e de aruncat. Şi, dacă rămâi pe acasă, cheamă-i și tu pe ăia cu curățenia. Nu durează mult, în două ore rezolvă ei. Poate vorbești și la firma de termopane, e frig, nu putem sta fără geamuri. Şi vezi cu țevile alea ruginite...”, m-a instruit E.

Am dat din cap că da, da, da, o să fac tot ce trebuie.

„Coaie, ce rău îmi e... Nu ne uităm și noi la un film?”, a întrebat B.

Se auzea ușor bruiat, cel puțin de aici, din hol, unde mă dusesem ca s-o conduc pe pizdă.

„Hai să ne uităm la un horror. Ceva comic. Cu mult sânge”, s-a auzit și R.

Poate că ar trebui să mă car, mi-a trecut un gând prin cap. Să-i las câteva ore împreună, să reînnoade relația... Era cât pe ce să îi zic lui E. că ies și eu cu ea, să iau niște băutură, când s-a auzit interfonul. E. a răspuns, dar cică nu se auzea nimic în aparat.

„O fi o greșeală... Hai, te-am pupat, ajung târziu diseară! Încearcă și tu să mai aranjezi un pic prin casă, nu te obosi prea mult, acolo, să fie decent... Şi sună-i pe ăia cu firma de curățat. Şi la termopane. Ai bănuți, îți ajung?”

Am verificat sub cutia cu cremă de ghete, unde îmi lăsa mărunțișul. Erau 12 milioane. Era ok, îmi ajungeau.

„Mda”, i-am zis.

S-a sucit ea ce s-a sucit, până la urmă tot m-a umplut de bale înainte să plece. Din bucătărie se auzeau farfurii aruncate de colo-colo, probabil R. și B. jucau leapșa cu obiecte. Am închis ușa după E., dar, până să ajung din nou în sufragerie, am auzit un fel de zgâriat la ușa de la intrare. Gunoierii, să-mi bag pula, mi-am zis, hotărât să-mi vărs pe ei toți dracii pe care mi-i făcuse pizda asta expirată și excesiv de sentimentală, care mai și repeta de o mie de ori tot ce avea de zis. Am deschis, cu cea mai fioroasă privire de care eram în stare.

Dar nu erau gunoierii nici de data asta. Era A., care s-a proiectat înăuntru cu un salt. Pe urmă a scos limba la mine, mândru că îi reușise săritura.

„Coaie, da’ zici că nu se mai căra proasta asta a ta azi! Cât am așteptat pitit acolo, la lift, deja mi-au amorțit picioarele, am numai ace în ele!”, a zis el.

A intrat până-n bucătărie, unde s-a reîntregit gașca. S-au pupat. Mirosea naspa, cred că B. vomitase din nou.

Erau mișto toți trei așa, cum bătea soarele prin geam, soare de iarnă, palid și nostalgic. Nostalgic eram și eu, cumva, și-mi aminteam de multe din cele câteva sute de ori când stătusem împreună, noi patru, în diferite case de oameni. Case străine, case cu confort, casele unor oameni pe care nu-i iubeam și care nu însemnau nimic pentru mine. Mi-am dorit să am și eu, în viitorul nu prea îndepărtat, o casă numai a mea, în care să-i adun pe toți oamenii care-mi plac. Dar nu era, cum să zic eu, chiar o prioritate. Puteam fi noi înșine și în casele altora. Ne puteam iubi, ne puteam urî, ne puteam certa și împăca în orice fel de case.

„Coaie, știi ce-ar fi marfă acum?”, a întrebat A. „Să băgăm niște linii și câteva beri și să ne uităm la un horror!”, a mai zis, propunere care a fost întâmpinată cu un „Daaaa” și un „Yaaaay!” din partea lui R. și B. Nici nu și-a exprimat bine entuziasmul însă, că B. a mai decorat gresia lui E. cu o porție de borâtură foarte lichidă, semn că micul dejun deja fusese luat mai devreme cu mopul, iar asta era doar ce mai rămăsese.

Am zâmbit, nostalgic în continuare, și mi-am aprins o țigară. Avea să fie o zi foarte liniștită și normală.

5. Crăciunul meu singur

„And I
Just wish that I didn't feel
Like there was something I missed"
(Linkin Park – *My December)*

În urmă cu mai puțin de o lună, m-a lovit. Era 21 decembrie și ziua asta însemna multe pentru mine. Mi-e lene să-i fac acum o recapitulare a semnificațiilor. Într-un 21 decembrie a fost prima mea bătaie adevărată, demult, prin '91. Apoi, printr-un 21 decembrie i-am promis lui R. că vom fi pentru totdeauna împreună, după care am tras prea multă ketamină, atât de multă încât era să dăm amândoi colțul. Avea, ca să vorbesc pe limba proștilor, o încărcătură sentimentală aparte. Mă rog, toată povestea cu semnificațiile probabil n-are nicio treabă cu decizia mea, care a fost simplă: anul ăsta vreau să fiu singur de sărbători.

Era o hotărâre cât se poate de firească. Fusese un decembrie agitat până în punctul ăla, cu exagerat de multe beții, cu certuri, atât cu E., mă rog, astea nici nu prea contau, cât și cu R., cu B., cu toată lumea. Nu mai îmi plăcea la fel de mult să stau cu niciunul din ei. Când eram undeva cu ei, mă chinuiam să fiu acolo, trăgeam de mine să nu alunec în vreun trip singuratic, să nu-i jignesc, să nu-i supăr, să nu-i deprim. Toți vorbeau căcaturi. Toți se prostiseră, o luaseră razna, concretul îi prinsese în plasă. Vorbeau despre toate jegurile de pe lume: despre faza cu Roșia Montană, despre Pungești-ul pulii, despre cum a rănit Cheloo poponarii fiind sincer cu ei, despre maidanezi, despre rețete de Crăciun, despre cum să nu te îngrași deși bagi sarmale, despre topul Best of de pe Metalhead, cu cele mai bune trupe și concerte ale anului (B. și R. mereu se înjurau reciproc

atunci când ajungeau aici – în niciun an nu fuseseră de acord). Poate era doar ceva trecător, nu știu, dar eu muream de plictiseală în timp ce-i ascultam. Mă rog, habar n-am dacă ar fi fost chestii pe care să le vorbim și care să nu mă plictisească. Probabil, cum ziceam, era ceva firesc, ne știam deja mult prea bine, grețos de bine.

Partea naspa era că nu voiam să fiu singur în apartamentul lui E., fiindcă apartamentul lui E., oricât de bengos ar fi fost el în sine, venea la pachet cu E., stăpâna lui. Şi eu voiam Crăciun și fără E., și fără oricine. M-a scos din belea tot A., săracul. Se cuplase cu o nebună, Tara, care lucra în timpul liber ca prostituată sado-maso. De la ea ne luam și drogurile noi, alea care mă făcuseră să mă cred criminal. A. a rezolvat dilema simplu, așa cum le făcea el pe toate: „Păi, stai, coaie, ce atâta tămbălău? Io mă mut la Tara și tu te muți la mine. Și când te faci bine, adică când o să vrei iar oameni, noi venim și băgăm o liniuță și e totul cacioc”, a zis el. Asta cu „cacioc” era o invenție a lui, un derivat de la „giugiuc”, probabil. „Nu sunt bolnav”, i-am zis, „sunt doar plictisit”. „Eh, mai rău”, a zis el. „Când ești bolnav, mai poți să bei, să fuți... da’ când ești plictisit, n-ai chef de niciunele”. Avea dreptate.

A plecat la Tara și mi-a lăsat garsoniera în grijă. Primul contact a fost de-a dreptul mortal de haios, în sensul că toată casa lui A. era plină de șosete murdare. Pe bune, nu cred că văzusem în viața mea atâtea șosete murdare și rupte adunate la un loc. Dormeam pe șosete, în pat. Îmi făceam duș lângă un morman de șosete ude, în cadă, puse la spălat. Fumam pe balcon lângă un maldăr de șosete. Când îmi puneam ceva de mâncare în farfurie, verificam cu atenție mai înainte să nu fie pe fundul farfuriei lipită vreo șosetă. Mă rog, partea bună e că doar de vreo două ori am mâncat acasă, adică în casa lui A. Pe 24 decembrie mi-am închis telefonul și am ieșit așa aiurea prin oraș.

Erau luminițe prin centru, era plin de hipsterime, era foarte nașpa, dar era exact ceea ce-mi doream. M-am plimbat prin Cișmigiu și mi-am luat câteva pahare de vin fiert, tocmai pentru că nu-mi plăcea vinul fiert. Parcul era plin de puștoaice venite în gașcă, unele bete, care se lăsau agățate de cocalari. În sine, era un spectacol trist, dar mi-a făcut foarte bine. Și porumbeii mi se păreau triști. Cred că era foarte boring pentru ei să trăiască în Cișmigiu. Habar n-am cât trăiește un porumbel, dar, dacă trăiește mult, adică peste 10 ani, tre' să fie foarte nașpa să vezi cum nu se schimbă nimic în parcul în care o arzi tu. Se mai construiește un butic, se mai face un țarc, se mai bagă un tobogan colorat pentru boraci retardați... dar oamenii nu evoluează deloc. Dimpotrivă. N-ai cum, dacă ești porumbel bătrân, să nu realizezi că oamenii se prostesc din ce în ce mai tare, fac aceleași greșeli, suferă pentru că nu pot gândi, chiar dacă nu înțeleg lucrul ăsta. Dacă ești porumbel bătrân, probabil îți e foarte milă de oameni. De asta, uneori, ți-e și silă să le mai mănânci mâncarea, floricelele și firimiturile de cozonac. Fiindcă ti-e milă.

M-am uitat la niște proști care se făceau că patinează pe lac. Săracii, își luaseră fulare și căciuli trendy, pizdele cu capete de animale, iar vițelele masculine cu dungi albe și negre – mă rog, ăsta era modelul de anul trecut. Era mai nașpa să fii vițea masculină, pentru că trebuia să pui bani deoparte pentru hotelul de Revelion, benzină și altele. Să iei carnea din supermarket... Era greu. Ca pizdă vițea era mai ușor. Nu aveai de spart bani decât pe look și pe cadouri. Așa că astea erau mai updatate la căciuli și fulare. Şi se făceau ei că patinează acolo, săracii, cum văzuseră prin comedii romantice: se unduiau, se mâțâiau, făceau piruete caraghioase. Mulți cădeau. Deh, nici patinajul ăsta nu-i așa simplu, nu-i pentru toată vițeaua.

M-am mai învârtit, am întâlnit ceva lume cunoscută, ne-am salutat, unu' mi-a dat să beau palincă dintr-o sticlă. Era frig, palinca era bună. Voia să mă cupleze c-o nașparlie. Am refuzat. Tipul, beat, s-a ofticat, cât pe ce să iasă scandal. Alții cu care m-am întâlnit tot trăgeau de mine să merg în Expirat. Cică e ceva party de Crăciun. Nu prea-mi place Crăciunul, am încercat să le spun, că de aia stau pe străzi, prin parcuri, să fug de Crăciun... fiindcă îmi amintește de-o viață cumva diferită, viața în care speram să se întâmple lucruri, să cunosc oameni de care să-mi pese... și acum, Crăciunul înseamnă pentru mine doar așteptare și rahatul ăsta mă întristează teribil. De aia beau vin fiert și mă uit la pizde proaste și viței patetici, fiindcă nu vreau în noaptea asta să fiu eu, pentru că dacă sunt eu realizez că sunt total diferit de lumea în care trăiesc, că sunt prea bun pentru ea și că ar trebui urgent să caut o lume care să mă merite. Numai că lumea aia încă nu există. Ca să existe, ar trebui s-o inventez eu, iar eu n-am stofă de inventator. Și Crăciunul îmi amintește mereu că a existat o vreme în care am fost prost, fiindcă am iubit oameni, oameni cu care nu aveam nimic în comun. Îmi aduce aminte că m-am amestecat în nebunia asta patetică și inutilă din jurul meu. Deși eu ar fi trebuit să beau doar cu zeii, să mă fut cu zeii, să trăiesc undeva mult deasupra rahaturilor astea cu care vă mânjiți voi pe față. N-au prea înțeles proștii ce-am vrut să spun, dar măcar vreo patru pizde s-au îndrăgostit de mine, după spovedania asta. „Oau", a zis una, era urâtă și purta o rochie albastră cu paiete, „ai prietenă? Ce faci de rev?" Până la urmă, cum tot insistau să merg cu ei în Expirat, deși le spusesem foarte explicit și inteligibil de ce nu-mi place Crăciunul, am cedat și am zis: „Bine, coaie, hai în Expirat, dacă dați de băut."

Au dat, ce-i drept. Au dat la greu. Atât de multe sticle se îngrămădeau pe masa pe care o

rezervaseră ăștia, că m-am simțit la un moment dat vinovat și am avut un impuls să-l sun pe B., să vină și el să bea cu noi, s-o sun pe R., să vină cu rață cu tot, să-l sun pe A., să sun pe toată lumea. Ce pula mea stau fără oamenii mei, dacă tot nu stau singur, mi-am zis. Dar greșeam și mi-am dat seama de asta înainte să încep să scotocesc prin buzunare după telefonul pe care-l aveam închis. Ăștia cu care stau aici, acum, și care dau băutură multă, ăștia nu-s oameni. Sunt decor. Stau aici cu niște bucăți de decor și ele-mi dau de băut. Şi e bine, în definitiv, pentru că lângă decorul ăsta sunt tot singur. Dacă i-aș chema aici pe B., pe R., pe A., n-aș mai fi singur, pentru că ei toți sunt oameni, iar eu vreau să fiu departe de oameni. În plus, puteam să-mi imaginez atât de clar ce ar fi făcut fiecare din ei, ce ar fi zis, cât ar fi băut, care ar fi fost momentul exact când ar fi început să aiureze și așa mai departe. Văzusem astea de mii de ori. Mă plictisisem, cumva. Am continuat să beau cu decorul și a fost ok așa. A dat serios de băut. La un moment dat m-am gândit, pula mea, ce mișto, ia că a trecut și Crăciunul, dar nu era așa, imediat mi-am amintit: Crăciunul, în morții mă-sii, ține trei zile. Nu era chiar exclus ca decorul să fi fost în stare să dea de băut trei zile, până să treacă de tot Crăciunul. Ce era ca lumea e că decorul se mai și schimba: pleca un prost, venea altul. Se mai îmbăta câte o pizdă, îi chemau un taxi, unu' din decor agăța altă pizdă, se îmbăta și asta și tot așa. Nu aveai mai mult de o oră în față aceeași persoană. De aia era mișto... că era ca și cum ai fi băut singur.

Una s-a dat la mine, tot încerca să mi se pună în brațe și eu îmi trăgeam scaunul mai într-o parte. Proasta credea că nu nimerește, că e vina ei, că e beată. Se uita la mine și hăhăia. După aia încerca iar să se pună, iar îmi trăgeam scaunul. Căcat, parcă era o conspirație, totul era făcut să-mi amintească de Elavaca – cum căzuse ea de pe

masă la mine-n brațe, dar eu n-o prinsesem, o lăsasem să cadă pe jos. Săraca Elavaca, mi-am zis. Dacă aș fi știut că avea să moară așa curând, poate că n-aș fi lăsat-o în noaptea aia să cadă pe jos de pe masă. M-aș fi sacrificat și-aș fi prins-o. După aia, mai luând de pe masă o bere pe care mi-o adusese decorul, m-am gândit că e așa un bullshit toată treaba asta cu regretele, cu ceea ce crezi că ai fi făcut diferit, acum când știi care a fost deznodământul unui eveniment din trecut. De pildă, toți ăștia care se bat cu pumnul în piept că ar fi fost mai buni cu prietenii lor azi morți, dacă ar fi știut că ăia or să moară. Ce labă tristă. Singurul mod de a fi bun cu oamenii la care ții e să fii sincer cu ei, iar sinceritatea înseamnă de cele mai multe ori să-i rănești. Dacă eu acum spun că aș fi prins-o pe Elavaca în noaptea aia, dacă atunci, în noaptea aia, aș fi știut că o să moară în scurt timp, de fapt spun că m-aș fi comportat altfel cu ea din milă. Mila înseamnă bunătate? Nu cred. Mila e doar felul în care-ți amăgești conștiința. O clismă făcută conștiinței. Ar fi vrut Elavaca s-o prind când a căzut de pe masă din milă fiindcă avea să moară? Nu, Elavaca ar fi vrut într-adevăr s-o prind, dar ar fi vrut s-o prind fiindcă mie mi-ar fi plăcut de ea. Asta ar fi vrut ea cu adevărat – ca mie să-mi placă de ea. Ar fi putut să-mi placă de ea doar fiindcă aș fi știut că avea să moară? Categoric nu. Nu aveam cum să-mi schimb gusturile față de pizde doar fiindcă una se pregătea să moară. Lucrurile astea nu se programează. Indiferent dacă aș fi știut sau nu... Elavaca nu avea cum să-mi placă în noaptea aia. Părea proastă. Era proastă. Faptul că avea să moară nu schimba asta cu nimic. Doar mila. Un accesoriu în plus, inutil.

Am plecat din Expirat când se luminase de-a binelea. Decorul a venit și el cu mine și ne-am dus să bem într-o bodegă de lângă Cișmigiu. S-a făcut prânz. Unu' din oamenii ăia, Johnny, parcă, ne-a chemat pe toți la masă, la mă-sa. Nu aveam chef să

merg, dar decorul a insistat. „Halim ceva”, zicea el, „după care ne întoarcem în Centrul Vechi, mă văd cu niște tovarăși, bem până ne facem pulbere.” Nu mi-a zis de la început prin ce colț de București se află mă-sa, așa că m-am urcat și eu, neștiutor, în taxi. M-am înghesuit acolo, cu cinci bucăți de decor feminin, cred că era o conspirație de nimerisem eu cu toate pizdele în aceeași mașină. Noroc că am avut inspirația să mă pun în brațele uneia, altfel m-ar fi călărit capra pe mine. De cum a dat o proastă indicații să mergem „până-n prelungirea Ghencea, după aia ieșim o țâră din București”, m-am gândit eu c-o fi ceva ciudat, dar am preferat să mai beau din bere și să-mi aprind o țigară. Grasa pe care stăteam părea destul de confortabilă. În fine, până am ajuns la mă-sa lui Johnny, decorul, s-a făcut cumva seară. Adică mă uitam pe geam și toate umbrele se alungeau, după care începea să-mi fie tot mai greu să disting fețele oamenilor. De abia trecusem de Eroilor și copacii se făcuseră negri, iar oamenii parcă se răriseră. Cât de tare ar fi, mi-am zis atunci, ca taxiul ăsta să te scoată din lumea ta, să te ducă într-un alt căcat, într-un univers în care nu există Crăciunul sau, cel puțin, în care Crăciunul nu pică acum. Într-un univers întors pe dos, în care acum să fie vară, să fie cald, să poți intra în mare, iar în mașina noastră eu să fiu singurul prost. Eu să fiu decorul. Mi-ar fi plăcut grozav să am o zi în care să fiu prost. Să mă arunce cineva într-un univers în care să pot fi prost pentru o zi. Să fie taxiul ăsta biletul, Biletul cu B mare, tot ce căutăm cu atâta disperare în viață – portița prin care ieși spre altceva, spre ceva-ul ăla care ți se potrivește cu adevărat. Aș fi vrut să se întunece complet, iar el, taxiul, să se ridice și noi să ne uităm în jos la vârfurile copacilor, la oamenii ca mogâldețe care aleargă disperați că s-au închis super-marketurile și nu și-au luat încă globuri roșii, sau vârf pentru brad, sau șorici. Sau apă minerală, sau copiii de la grădiniță. Să zbor așa cu

taxiul, doar eu cu decorul, și zborul ăsta să nu se termine zile întregi, să vină anul nou, să treacă, să auzim pocnitorile ca prin vis, să nu se bea șampanie în universul spre care aleagă taxiul cu noi în cârcă, să nu se poarte coifuri colorate și ridicole, paiete, să nu fie pizde urâte, să nu prea fie oameni, în general. Să fie mamuți și unicorni. Și câini. Un univers fără câini ar fi foarte greșit. În rest, poate să nu fie mai nimic acolo: nici sarmale, nici vin fiert, nici televizor, nici Oana Zăvăranu, deși ar fi mai puțin distractiv fără ele. Să fie bere. Sau să putem lua de aici.

Dar dracu' mă pusese să mă gândesc la asta, fiindcă era cât pe ce să mă apuce un atac de panică. În universul ăsta spre care gonește acum taxiul, încărcat cu mine și cu decorul, n-o să fie nici R. Degeaba sunt câini, degeaba e bere pe toate drumurile, dacă nu-i R....

Numai că taxiul nu trecuse încă în altă lume. Era tot aici, mi-am dat seama, pe la Academiei, unde era să calce un maidanez. Nici nu se întunecase chiar de tot, încă se mai zăreau pe geamul aburit formele copacilor, și câțiva oameni rătăciți, cu burta plină de cozonaci cu nucă. Pizda de sub mine se tot fâțâia, probabil amorțise. Foarte bine, mi-am zis, gândindu-mă că-i răzbun cumva pe toți masculii obligați să țină în diverse ocazii pizdele în brațe, fiindcă așa se cade. Lasă să mai amorțească și proastele, mi-am zis. După aia s-a făcut întuneric de-a binelea, nu știu, poate chiar trecuse granița în lumea aia, sau poate se întunecase pur și simplu fiindcă se făcuse noapte. Am adormit.

Când m-am trezit, eram într-o curte, undeva pe la țară. Aia de sub mine mormăia că nu-și mai simte picioarele, amorțise. E vina decorului, am vrut să-i zic, ne-a adus până aici, în pula mea, unde a înțărcat dracu' iapa. Am lăsat-o pe aia în plata domnului, m-am lipit de alta. Tot decor. Am intrat în casă. A venit o babă, mă-sa lui Johnny decorul,

ne-a pus un căcălău de haleală pe masă. Nu prea am mâncat, dar de băut știu că am rupt. Ne-a dat de toate – vin, bere, țuică, votcă, tequila, coniac. Am băut din toate. Lângă mine era un om, cam de la țară, mai în vârstă, îmi povestea ce belele avusese el cu porcul anul ăsta, că al dracu nu voia cu niciun chip să moară. Că l-a fugărit prin curte, că a fugit și s-a ascuns la vecini. Supraviețuitor, mi-am zis, și nu știu de ce, imediat mi-am imaginat un porc care avea moaca lui Sergiu Nicolaescu. Mai în tinerețe, așa. Fugea Sergiu prin sat și îi îndemna pe oameni să se răscoale, să iasă și să lupte împotriva asupritorilor. După aia, țăranul mi-a povestit că are o metodă specială de-a face șorici, și pe urmă mi-a spus de fii-su, care a fost agresat sexual de un vecin într-o seară în care s-a dus să-i cânte cu sorcova. Așa-i trebuie, am zis eu, că asta cu sorcova tre' s-o cânte mai spre Anul Nou...

M-am trezit a doua zi de Crăciun, mai spre seară așa, eram în Oktoberfest, cred că ațipisem pe acolo. Era party mare, niște pizde dezbrăcate, una stătea pe masă, iar alta îi bea tequila din buric. Aveam și eu băutură în față, semn că decorul nu mă abandonase pe acolo așa, pe uscat. Am băut, am mai socializat. Nu mai recunoșteam pe nimeni din gașca cu care fusesem la masă, cu o zi înainte. Erau două posibilități: ori ăștia erau alții, ori erau aceiași, dar le uitasem eu complet fețele. Cam ăsta e riscul cu decorul. Uneori, ți-e greu să-i reții. Am băut, unii cântau colinde, după care ne-am dus un pic mai sus, la berăria aia mare, unde îți dădeau bere la roată. Decorul era însetat și în bani, a luat mai multe roți. Am băut. Am vorbit. Am futut-o pe una, dar să mor de înțeleg de ce. Cred că îmi era puțin frig, fiindcă ne așezasem să bem la terasă. În timp ce-o futeam, mi-am dat seamă că fusese o alegere proastă, fiindcă era și mai frig. Avea pielea rece ca dracu', de parcă futeam un șarpe. Niște țâțe foarte alungite, ca baloanele alea în formă de

castravete, pe care le poți înnoda ca să faci diferite animale din ele. Atunci mi-a picat fisa de ce uneori se zice despre pizde că au țâțele ca niște șosete. Şi avea o problemă cu flocii, în sensul că erau foarte mulți și foarte aspri. Mă rog, am terminat cât de cât, iar pizda mi-a mai luat bere și niște cârnați. Dar n-aveam chef să mănânc cârnați. Îmi imaginam că-s făcuți din porcul ăla cu moaca lui Sergiu Nicolaescu. Mi-era aiurea să-l mănânc pe Sergiu, făcuse și el, totuși, niște filme faine. Mă rog, cam știam eu cumva că nu are cum să fie Sergiu, fiindcă pe ăla îl mâncaseră la periferia Bucureștiului, nu în centru. Categoric trebuia să fie aici vorba de alt porc, dar oricum... Când mă reapuc de mâncat, după sărbători, mă fac vegetarian, mi-am zis.

Se făcuse noapte, a doua noapte de Crăciun (morții mă-sii, chiar era nevoie să țină trei zile?), așa că am abandonat decorul. Mi se făcuse greață. Nu-s ei oameni, dar totuși... cam prea gălăgioși. Şi e aiurea, cumva, după un timp, ajungi să ții și la obiecte. Dacă stai suficient în preajma lor. Așa că m-am debarasat de ei. M-am dus la Universitate, unde făcuseră ăștia piața nouă. Acolo era lume, stăteau așa ca proștii în frig, o ardeau hipsterește. Mi-am luat o bere de la o cafenea de lângă. Ăia mă tot băteau la cap să vin s-o beau înăuntru, că afară e frig, îmi îngheață mâna pe halbă, zicea o pizduță simpatică, mică, blondă. „Nu vin”, i-am răspuns, „că aveți oameni înăuntru”. „Da, avem ceva...”, mi-a zis ea, cu părere de rău, ca și cum și-ar fi cerut scuze că-i primise pe ăia. Probabil că, dacă ar fi fost după ea, i-ar fi dat afară pe toți, ca să intru eu. Am băut berea afară și, cum stam așa, a venit unu’ la mine să-mi spună că mă știe din Vamă, că am fumat împreună. Eu habar n-aveam cine era, nu știam dacă mințea sau nu. Poate voia doar să mă agațe sau poate se simțea singur. A zis să mergem în Club A, că e petrecere și se întâlnește el cu niște femei bune. Nu aveam niciun chef de pizde și nici

măcar de oameni, dar am mers. Era cam frig și, în plus, oriunde te-ai fi uitat, vedeai numai oameni. Măcar, dacă tot văd oameni, să beau, mi-am zis. În club era aglomerația de pe lume. Ăla s-a găsit cu pizdele, dar nu erau bune deloc. Ori bietul om avea criterii slăbuțe, ori mă făcusem eu prea mofturos. M-am lins cu una, cea mai urâtă, am băut. Spre dimineață am vomitat. Mi-a fost lene să mă duc la budă, am vomitat pe bancă, unde își îngrămădiseră proastele gecile și genții. Dacă B. ar fi fost cu mine, cred că m-ar fi aplaudat, ar fi fost tare mândru de mine. Lângă genți, dormea un prost. Am împins gecile pline de borâtură spre el, să creadă proastele că ăla borâse pe ele. M-am dus și mi-am mai luat o bere. A venit altă urâtă, m-am lins și cu ea, și am plecat acasă la aia. Aveam o vagă anxietate așa, mă gândeam că, pula mea, să vezi că stă și asta la mama dracu', la ieșirea din București, iar intru în vreun trip dubios cu porcul și Sergiu Nicolaescu. Dar nu stătea la mama dracu', stătea chiar relativ central, în față la Facultatea de Drept, unde și învăța. Ce de căcat, mi-am zis, astea de la Drept, Litere și ASE sunt cele mai penale pizde. Nu era chiar așa, pizda era cumva simpatică, fiindcă avea și o colegă de apartament și mă adusese să facem un futai în trei. S-au lins ele vreo juma' de oră, timp în care eu m-am uitat la un SF foarte de căcat, în care mureau toți. Asta nu era partea naspa, era bine că mureau, naspa erau dialogurile, ziceai că le scrisese un păsunist de pe poezie.ro. După aia au sărit pizdele pe mine, că hai să ne futem, că pula mea. Noroc că era băutură destulă. Cealaltă, aia care așteptase în apartament, era ceva mai bună, așa că am început s-o fut pe aia. Făcea foarte nasol, scotea sunete familiare, îmi amintea de R. Am borât la un moment dat pe covor. Aia urâta a adus și un joint. Mi-am amintit că R. se distrase, de curând, în timp ce eu îi mai povesteam despre futaiurile mele, zicând că am eu ceva ciudat de atrag multe pizde

care fac sex în grup, pentru că, spunea R., în România totuși pizdele dispuse la perversiuni chiar sunt ceva foarte rar, aproape la fel de rar ca oamenii care citesc cărți. Între timp, începuse un alt film de căcat, o comedie cu tocilari. Am pus-o capră pe aia mai mișto, ca să pot să mă uit și la film în timp ce i-o trag. Era naspa cu două pizde, aveai senzația că se stă la coadă la tine și cum scapi de una, tot degeaba, mai ai încă de muncă. În fine, am împins-o pe asta mai bună cu fața în pizda ăleilalte, ca să-i dea limbi, poate scap mai ușor. La un moment dat, nu știu, pula mea, cred că urma să-mi dau drumul, dar de fapt am ațipit. Când m-am trezit, era prânz, a treia zi de Crăciun. Era o labă nefericită – la aia naspa îi venise mă-sa cu ta-su în vizită. M-am îmbrăcat, am ieșit din dormitor, i-am salutat și m-am tirat. Aia mai bună nu se vedea pe nicăieri.

Mă gândeam că poate ar fi bine să mă duc acasă la A., unde era acum noua mea casă, unde puteam să fiu singur. Nenorocirea era că nu mai știam, în pula mea, cum se ajunge. Așa că m-am întors în Centrul Vechi. Am intrat în Fire, să văd ce-i pe acolo. M-a reperat unu', din gașca decorurilor. Așa zicea el, cel puțin. A dat bere. Ăștia, decorurile, erau foarte darnici. Măcar atât. S-a întâlnit și ăsta cu o gașcă mare de tot. Decorurile erau și foarte sociabili, aparent. Am dat din cap, am băut, mi s-a făcut somn. Era spre dimineață – mai e puțin și am scăpat, în pula mea, mi-am zis –, dimineața de după Crăciun, când una a zis să mergem la ea acasă să tragem pe nas, că îi era jenă să se drogheze în club. Stătea și asta destul de aproape, pe la Romană. Am mers și eu. Când am ajuns, am văzut că deja era multă lume la ea. Eram foarte amețit și-mi era somn. Am tras și eu o liniuță mai mică, așa, de politețe, și am mai băut, iar când se luminase de tot a venit cineva și m-a bătut pe umăr. Era B. Fusese și el la cheful pizdei, dar abia atunci mă văzuse. De fapt, a zis el,

mă văzuse mai devreme, dar era foarte beat și nu era sigur că sunt eu. Am băut împreună și i-am povestit pe scurt ce-am făcut de Crăciun. El a zis că a fost foarte trist și că i-a fost dor de noi. A băut foarte mult, fiindcă a fost trist, „îmi lipsește o zi întreagă”, a zis B. „A doua de Crăciun, îmi lipsește, pur și simplu. Habar n-am ce s-a întâmplat în ea”. “Înțeleg”, i-am zis. Mie nu-mi lipsea o zi întreagă, dar totuși.

Se făcuse destul de târziu, aproape prânz, și era deja 28 decembrie. B. a propus să mergem acasă, adică în garsoniera plină de șosete murdare a lui A., și să cerem niște pizza. Pe urmă s-o sunăm pe R., să sunăm pe toată lumea și să vedem ce facem de rev. Am plecat din Romană și noroc cu B., el își amintea cum se ajunge la A. Pe drum, am găsit un pui de mâță și l-a luat B. Zicea că i-l face cadou Alinei, mă-sii. Ne-am urcat într-un 66, cu puiul de mâță cu tot, și tot ce-mi trecea prin minte era că am scăpat, în pula mea, am scăpat de-a binelea, chiar a trecut Crăciunul și a fost așa cum am vrut, am fost singur și n-am fost singur în același timp. Şi a fost chiar bine, până la urmă. Căcaturile astea trec, orice le-ai face, într-un final tot se duc dracului și te lasă în pace.

6. R.

E. m-a sunat chiar în aceeași zi, după ce descoperise că îi vomitase cineva pe pantofii din dulap, să-mi spună că trebuie să plece pentru alte 5 zile. A trecut pe acasă, între două taxiuri, și-a umplut un geamantan cu haine și dusă a fost. Oamenii mei erau încă acolo, nimeni nu se clintise. Ne uitasem toată ziua la horror-uri tâmpite. După ce-a plecat E., R. a propus să ne punem geamuri țigănești. „Cum adică țigănești?", am întrebat-o. „Ia, te duci și iei niște scotch, pe urmă câțiva saci de plastic, și le lipești una peste alta, în loc de geam. Măcar nu mai bate viforul în casă, ți se strepezesc labiile de frig acuma", a zis ea.

Mi s-a părut o idee bună. B. și A. se distrau de mama focului, uitându-se la horror-uri, așa că am plecat doar eu cu R. să luăm geamuri țigănești. Cu scotch-ul a fost simplu, am cumpărat o rolă de la librărie. Nu știam de unde să luăm plastic. R. a propus să luăm saci de gunoi de la supermarket, sunt buni ăia. Înainte să intrăm în supermarket, am intrat într-o bodegă, să bem o bere. Mă plictisisem cumva, nu prea mai aveam chef să umblu prin magazine pe uscat.

R. s-a strâmbat la chelner, care apucase să-i toarne berea în pahar fără s-o întrebe. Prefera s-o bea din sticlă, în pahar avea senzația că i se trezește. I se ciufulise mult părul în ultima vreme, sau poate nu mai făcuse ea eforturi să-l întindă. Îmi amintea de vara în care o cunoscusem. Iar acum, cum stăteam așa și beam bere, mi-a amintit de vara cealaltă, în care încercasem să-i dau papucii, iar ea se combinase apoi cu străinezul. Era frumoasă și imposibilă și acum, ca atunci. Frumoasă și imposibilă – nu puteai să faci nimic cu ea. Nici s-o iubești total, definitiv, să îi oferi

iubirea perfectă, pentru că era mult prea dificilă, mult prea imatură, mult prea sofisticată și răsfățată. Nici nu puteai s-o părăsești, pentru că o părăseai degeaba: tot n-o puteai uita. Îți intra adânc în sânge, te impregnai de ea, mirosul ei se amesteca cu al tău. R. nu era făcută să trăiască ca o ființă separată, pe cont propriu. Deși era atât de puternică, de bine definită, de egoistă, de individualistă, era de fapt genul ăla de om-căpușă, care pândește de fiecare dată momentul potrivit pentru a se înfige în pielea altuia și a se hrăni din el. De pe la 9 ani, R. avusese nonstop iubiți. Nu cred că stătuse nici trei zile fără să fie cu cineva.

„Auzi, ție ți-e bine?", m-a întrebat ea, cumva pe nepregătite.

Voiam să-i spun că da, mi-e doar ușor greață, dar o să-mi treacă dacă mai beau o bere, când m-am prins că altceva mă întrebase de fapt. Pierdusem obișnuința discuțiilor de genul ăsta, între noi. I-am spus că mă simt așa și-așa, că mă deranjează că doar aștept lucruri, aștept să se întâmple ceva și că, în general, sunt doar foarte plictisit. Şi că România de azi e sufocantă, pentru că nu îți vine să începi nimic în căcatul ăsta de țară. Pentru că, dacă începi ceva, o să ți-l fută oricum, și e păcat de efort. I-am spus ce simt: că jegul ăsta de țară ne omoară încet-încet, tocmai pentru că nu ne lasă să ne implicăm, să luptăm pentru ceva. Pe urmă, când ne-a venit rândul al doilea de bere, nu știu ce naiba m-a pus și i-am zis de The Fuckin' Deal. R. a căzut pe gânduri. A căzut mult pe gânduri, aproape că mă speriase. Părea să fi intrat în stare din aia ciudată, idioată, în care n-o mai poți face să spună nimic, nu-i mai poți provoca nicio reacție.

„Păi și, dacă e să pleci, te mai întorci?", a întrebat, în cele din urmă.

Era bună întrebarea. Chiar așa... dacă plec și e mișto acolo, și merge The Fuckin' Deal, oare o să mă mai întorc? România, evident, nu mai

înseamnă de mult nimic pentru mine. Mă rog, e o glumă absurdă, probabil una cum nu mai găsești pe nicăieri, și e bună să te amuze, să te trezească în unele dimineți. Dar aș putea găsi altceva. La fel de absurd, dar mai plăcut. Mai puțin destructiv. Ceva neutru, de care râzi și pe urmă îți trece, te gândești la alte chestii. Pentru ce aș mai veni aici? Pentru ei?

„Cred că da. Adică da, m-aș întoarce. N-aș sta decât două-trei luni, să văd care-i treaba."

R. a răsuflat ușurată, sau cel puțin așa a părut. N-a zis nimic. Ca să schimb cumva cursul discuției, i-am povestit tripul cu porcul care avea fața lui Sergiu Nicolaescu. R. a râs așa tare, că a tras fața de masă și a dărâmat paharul cu bere pe blugi.

„Cum, mă, așa ceva... Porc cu fața lui Sergiu Nicolaescu, aaaa, aoleu, lasă-mă, era să mă înec, în pula mea."

A venit chelnerul, ne-a mai adus bere. A așezat frumos fața de masă. A netezit-o cu dosul palmei.

„Tu mai ești cu B.?", m-a întrebat R., iar pe neașteptate.

Căcat, nu știu, am vrut să-i zic. Habar n-aveam dacă mai eram cu B. Habar n-aveam dacă eram cu cineva. Nu știam dacă mai pot fi cu cineva și nici măcar dacă mai pot avea energie pentru a face reguli într-o relație, pentru a inventa un mod inedit și neobișnuit de a fi cu cineva. Relațiile te consumă, oricât de mișto ar fi ele. Cu cât sunt mai mișto, de fapt, te consumă mai mult, și te trezești într-o dimineață că nu mai știi, în pula mea, cine ești, de unde să te apuci.

„Normal", i-am zis.

„Asta-i bine", a zis ea.

Pe urmă am tăcut și am continuat să bem.

Când a venit următorul rând de beri, după care ne hotărâsem să ne tirăm și să luăm geamurile țigănești, că ninge dracu' în casă până ne

întoarcem noi, R. a ridicat ochii spre chelner ca să-i facă un semn agresiv că n-are nevoie să i se toarne în pahar, și m-a lovit ceva rece și dur în piept. Ceva ca o amintire. R. avea alți ochi și chiar altă față. Nu mai părea să aibă vârsta ei de azi, nu părea să fie R. cea din urmă cu câteva ore, împreună cu care plecasem să iau geamurile țigănești, ci R. dintr-o altă lume. R. pe care o știam doar eu, acea R. pe care eu o găsisem primul. Care era numai și numai a mea. Cu R. asta de acum, care îl privește pe chelner, aș putea să fac multe lucruri, m-am gândit. Cu R. asta, dar numai și numai cu asta, nu alta, aș putea să încerc să o iau de la capăt. Cu ea aș putea învinge, cumva. Dar nu ăsta era neapărat lucrul cel mai important, ci că R. era din cale-afară de frumoasă. Frumoasă așa cum nu fusese niciun om niciodată. Așa cum trebuie să fie oamenii, într-o lume perfectă.

„Auzi... Tu ești frumoasă”, i-am spus și m-am gândit imediat că asta sunase ca-ntr-un vers din Vama Veche, și a fost cât pe ce să mă pufnească râsul.

„Știu, bre”, a zis R. și a râs binedispusă.

După aia am băut până ne-am făcut iar muci și în final am ajuns acasă cu un fel de geamuri, dar nu chiar țigănești, fiindcă se închisese la supermarket și n-am mai avut de unde să luăm saci. Geamuri de pocăiți, le-a zis R. – o combinație între material textil și izopren, pe care le-am prins cu scotch și am râs de ele o noapte întreagă.

7. B.

Când i-am spus lui B. despre The Fuckin' Deal, l-au apucat din senin toate pandaliile. A început să urle la mine, să arunce cu obiecte sfărâmicioase și cioburoase, să se dea cu capul de pereți.

„Ești dus, coaie, zici că te-am anunțat că plec să mă bat cu talibanii", am zis eu, sperând să-l mai destind un pic. Pula mea, mai rău l-am enervat.

Începuse sec, ca o seară domestică, aproape romantică. Eram ușor beți, era tot ianuarie, era frig, în casă era cald, mișto și ascultam Alice Cooper. Pusesem între timp geamuri normale. E. era tot dusă, rămăsesem singur cu B. Vrusese să-mi facă o surpriză. Cât fusesem eu la notar, să semnez pentru jegul de butic primit moștenire, el dusese puiul de pisică la milf, la mă-sa, și pe urmă se apucase să gătească pulpe de pui cu cartofi la cuptor. Fusese la supermarket, luase trei sticle de vin și treizeci și ceva de beri. Şi votcă. Pusese pe masă lumânări negre și o scrumieră cu cap de mort, pe care mi-o și făcuse cadou.

Probabil prima mea greșeală a fost că nu m-am arătat încântat că se hotărâse să gătească pentru mine. Mă enerva chiar, mai ales că prăjise pui, deci uitase total că-i spusesem că, după faza cu porcul Sergiu, nu prea mai pot mânca animale omorâte. Cum am intrat, i-am zis ceva gen „hai să mergem în oraș să ne facem muci". El a insistat să ne facem muci acasă, arătându-mi și masa frumos așezată, și proviziile, și iar n-am părut impresionat. Şi, prin urmare, iar am greșit. În timp ce beam bere pe balcon și el aștepta să se rumenească nenorocirea de pui, am aprins și un joint, ne-am lins vreo zece minute și ne-am distrat pe seama pizdelor din blocul de vizavi. Erau două pizde

acolo, la etajul 5, despre care aveam impresia că sunt lesbiene. Ieșeau mereu pe balcon și se țineau în brațe în timp ce fumau. Cu vreo două săptămâni în urmă, eu și B. băusem pe balcon și ne masturbasem reciproc, iar pizdele ieșiseră și ne făcuseră cu mâna. Noi nu le-am făcut, fiindcă aveam mâinile ocupate, doar am dat din cap în semn de salut. Le-am făcut cu mâna însă de data asta, deși nu se vedea că ar fi pe balcon. Dar n-aveai de unde să știi, era ceață. Speram, totuși, să fi savurat show-ul de nopțile trecute, când făcusem sex cu B. cu lumina aprinsă și cu draperiile netrase. Fusese sex cu dedicație, sper că se prinseseră. În fine, și iar am făcut o greșeală, când B. a dat semne că ar avea chef să mi-o sugă, acolo, pe balcon, iar eu am zis că să stea puțin, tre' să mă piș. De aici încolo a fost din ce în ce mai nașpa. Am vorbit despre chestii care pe mine nu mă interesau deloc. B. îmi povestea despre un tâmpit care o fute pe Alina, aceeași veche poveste. De când se urâțise, maică-sa era pentru mine un subiect complet neinteresant de discuție. Așa că i-am spus despre Tuomi și propunerea lui.

B. s-a albit la față, m-a cercetat atent, să vadă dacă nu cumva glumesc. După aia m-a îmbrâncit și a aruncat sticla de bere de la balcon. S-a auzit un sunet familiar când a aterizat pe asfalt, în fața blocului. Un maidanez a început să latre.

„Așa, deci, vrei să te cari, foarte bine, ce pot să spun... Cine pula mea sunt eu să-ți spun ție ce să faci, right? Doar nu era să discuți cu mine înainte, să-mi ceri părerea, să te interesezi dacă aș fi de acord cu căcatul ăsta..."

„Păi, te întreb acum. Adică, cum ar veni, îți zic acum", i-am răspuns.

„Da, da, normal că-mi zici... Îmi zici rahatul ăsta ca și cum mi-ai spune „coaie, am rămas fără hârtie igienică, mă duc la nonstop să iau". Tu nu mă întrebi, mă anunți că o să faci asta și ți se rupe pula de grija a ce o să spun eu."

„Bre, ești bou. Am zis eu undeva în discuția noastră că deja m-am hotărât să plec? Am zis, coaie? Vezi că ești capră retardată? Am spus clar că am primit căcatul ăsta de propunere de la Tuomi, atât. Normal că vreau să zici și tu ce crezi.”

„Da, da, logic, vezi să nu... Gen, dacă io zic acuma: M., dă-o-n morții mă-sii de Finlandă, nu te duce, stai în pula mea aici, e mișto, ai tot ce-ți trebuie – mă ai pe mine, o ai pe R., ai banii lui E., ai câțiva prieteni, fix câți îți trebuie, ai acum afacerea de-ai primit-o de la taică-tu, o ai pe maică-ta, ai unde să stai, efectiv... pula mea, ai tot ce și-ar putea dori cineva. Te plictisești, vrei o preocupare? Te duci în pula mea și-ți cauți fix ce job îți place. Sigur te angajează, pula mea, oricine ar trebui să fie recunoscător să te aibă, indiferent care ar fi treaba pe care ai avea-o de făcut. Ai chef să citești, să scrii, vrei să mai faci o facultate, un căcat din ăsta? Ai timp, ai bani, ai creier, ai de toate. Pula mea, vrei să-ți faci un partid, să te implici, să schimbi societatea? Te duci și ți-l faci. În morții mă-sii, de ce ai vrea să pleci unde a fătat purceaua, la mama dracului, la capătul pământului, pula mea?! De ce? Ce căcat să faci acolo? Ce nu poți face aici și ai putea face acolo?”

Să respir.

Știu că asta a fost replica aia seacă și cuprinzătoare care mi-a venit în minte chiar în timp ce el se pregătea să pună întrebarea. Îi știam modul de a argumenta, știam că asta va fi propoziția cu care va încheia. Şi mi se forma clar în cap răspunsul. Da, să respir, asta aș putea face acolo unde a fătat purceaua, asta nu pot face aici. Asta e ceea ce-mi lipsește, asta vreau, pentru asta trebuia să mă rup o vreme de toți oamenii care mă iubesc și, iubindu-mă, îmi fut libertatea. Să respir, departe de oamenii care știu tot ce am fost eu de-a lungul timpului, departe de oamenii care trăiesc pentru mine și mă fac nefericit trăind pentru mine, pentru că nu am vrut responsabilitatea asta, nu e

genul meu să fiu responsabil pentru ființele astea, nu am cerut să fiu. Mi-ați căzut pe cap, nu v-am ales eu, îmi venea să-i spun lui B., dar asta l-ar fi dat gata. Într-un fel, acolo, unde a fătat dracu' purceaua, de fapt aș putea face tot ce poate face un om, din moment ce aș putea respira.

Mi-am amintit că îi spusesem și lui R. de The Fuckin' Deal. Acum mă întrebam de ce. Era ca și cum, într-un fel, le lăsam impresia că au și ei o alegere vizavi de ceea ce voi face eu, ca și cum i-aș fi mințit că-i includ și pe ei în decizia asta. Normal că era o minciună, aveam să fac fix ceea ce credeam eu că e mai bine pentru mine. De ce îi amăgeam, atunci? De ce-i făceam acum nefericiți? Poate că ar fi fost mai bine să mă trezesc în ziua în care urma să plec, mahmur, după o altă petrecere monstru, identică cu toate cele câteva sute din ultimul timp, și să plec, să las doar un bilet scurt, ceva gen „o să fiu în Finlanda câteva luni, intru pe Facebook când ajung și am timp să vorbim". R. ar fi plâns și ar fi refuzat jumătate de an să mai vorbească cu mine, B. ar fi spart toate paharele și sticlele și, din mormanul de cioburi din mijlocul apartamentului lui E., mi-ar fi scris pe chat că sunt un porc jegos și mincinos. După aia le-ar fi trecut. S-ar fi futut între ei sau s-ar fi futut cu alții. Dacă aveam să mă întorc în România după jumătate de an, aproape totul ar fi fost la fel. Așa că, sincer, era aproape crud să-i fac acum nefericiți, vorbindu-le despre asta. Nu schimba nimic, nu-mi afecta decizia de-a pleca. Pe de altă parte, era și un fel de curiozitate bolnavă. Voiam să văd cum reacționează.

„Hai mai bine, în pula mea, să nu mai vorbim despre asta", i-am spus lui B.

„Bine... Deci nu mai pleci?"

Acu' aveam iarăși ocazia să mă scot, s-o dau la întors. „Nu mai plec, coaie, dacă nu vrei tu să plec", puteam să-i spun și puf, seara romantică ar fi putut s-o ia de la capăt, ba chiar mai fierbinte ca

înainte, revigorată de acest mic conflictuleț. Dar era ceva cu mine, îmi fugise la mama dracu' altruismul. Mă durea iarăși în pulă. Mă simțeam, de fapt, foarte singur.

„O să plec dacă așa o să mi se scoale. Dacă nu, nu", i-am zis și am știut în secunda în care am zis chestia asta că iar o să spargă ceva. Dar nu mă gândeam că fix berea mea. Mi-a smuls sticla din mână și a aruncat-o și pe asta peste marginea balconului. Iar s-a auzit sunetul inconfundabil de sticlă spartă, iar a lătrat maidanezul, de data asta parcă și mai supărat. A strigat și un prost de jos, ceva gen „mașina mea, boule care ești!". De vizavi, lesbienele au aprins lumina. Una din ele purta lenjerie mov. Adică numai chiloți, sânii i se bălăngăneau goi în timp ce se fâțâia prin cameră.

B. a intrat în casă și s-a pus la laptop. Mi-am mai aprins o țigară.

Am intrat și mi-am mai luat o bere.

Erau foarte nașpa situațiile în care mă certam cu B. și după aia rămâneam împreună în casă. Nu-mi plăcea nici să-l știu supărat pe mine, dar nu aveam chef nici să socializăm prea mult, or fix asta s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi dus la el să ne împăcăm. Mi-ar fi cerut să mă justific, să-i ofer argumente, să-i explic de ce vreau ceea ce vreau. Așa că am băut repede berea, pe balcon, după care mi-am îmbrăcat paltonul și am ieșit. Din ușă i-am zis faza aia, că e dus și că doar nu plec să mă bat cu talibanii. Mi-a arătat degetul mijlociu, fără să se întoarcă spre mine.

Nici n-am ieșit bine din bloc, că m-a sunat A. Era belea, știam că dacă exista fix o persoană cu care aș fi avut chef să mă văd și să mă binedispună, ea era A.

„Coaieeee, hai să bem o bere pe terasă la Argentiiiiin!", a zis A.

„Vin, bre", i-am răspuns, plin de veselie dintr-o dată.

Îmi fusese dor de A., deși mă cam dăduse peste cap cu tripurile din 4paws-ul curvei.

„Ce marfăăăăă” , a zis el.

„Auzi, da’ e frig pulă pe terasă, așa-i?”

„Normaaaaal. Tu de ceee crezi că vorbesc asaaaaa?”, a zis A.

Am râs. Era marfă A. Am oprit un taxi și am plecat spre Argentin.

8. A.

A. stătea chiar la prima masă; avea pe cap o căciulă cu urechi de măgar și mănuși cu capete de găină sau de cocoș, n-am reușit să le disting prea bine. Dârdâia în fața a patru sticle pline și m-a pufnit râsul. Nu mai râsesem așa de vreo săptămână.

„Îți place căciulaaaa asta, coaieeee?”, m-a întrebat el.

M-a pufnit din nou râsul. A. purta un măgar de lână pe cap; i se potrivea de minune.

„Te-ai hipsterit”, i-am zis.

„Hipsterit, de-adevărateleaaaa, coaieee. Mi-a făcut-o unu’ cadou, știi?”

„Marfă”, zic, în timp ce-l ajutam pe A. să golească sticlele aproape înghețate.

„Daaa, coaie, săăă vezi... Veneam eu tripat aseară, cu Tara... O știi pe Taraaaa? O știi. Ai futut-o pe Tara? Așaaa. Şi nu știu cum pula mea facem, ne prinde șuvoiul ăla de demonstranți, cu Roșiaaaa, știi? Şi cum intrăm noi acolo în mulțime, ne e lene să mai ieșim și mergem așaaa, și noi ca proștii... Ăia scandează, Tara mai îmi dă o pastilă... La un moment dat, unu’ zice să vin cu el pe partea aialaltă, la statui, să se pișe acolo într-o cafenea. Îmi venea să-i zic, pișă-te, coaie, aci, pe-un gard, că d-aia ai pulă, nu vagin, da’ eram cam tripat și nu nimeream cuvinteleeee... Şi ăla, oricum, om fițos, finuț, nu s-ar fi pișat pe vreun gard sau pe un zid, zic. Nici măcar pe ăsta vechi... Pula meaaa. Şi mergem noi, acolo, la cafenea, ăsta intră să se pișe, stă, stau și eu, încep să fluier... Mă apuc să mă plimb pe la ăștia cu căciuli, cu fulare, văd eu o căciulă mișto cu cap de urs, râd... Vine fițosul, faceee: pentru că ai venit cu mine la nevoie, cere-mi orice și eu îți voi da! Aoleu,

coaieeee, mă gândesc, acu' dacă îmi cumpăr căciula aia cu cap de urs o să mi se pară că-s Harap Alb, pula mea, cu blana ursului trasă pe cap... Vorbea ciudat omu', știi? Te tripa și mai rău. Auzi, cere-mi orice și-ți voi da... Ca-n basme, coaie. Cât pe ce să-i zic să-mi sugă pula, așa, de fun, adică, să văd ce zice... Da' m-am gândit io mai bine și i-am zis să-mi ia căciula, coaieee. Normal, pe-aia de urs, da' să vezi beleaaaaaa... Nu-mi intra, frate, pe cap. Trag eu de ea, îmi dau părul într-o parte, așa, nimic, frate... era prea mică. Trist, pula mea, mă mai uit eu pe acolo pe la căciuli și o văd pe asta cu măgarul. Mi-a plăcut, coaie. Adică pe cine mai vezi tu că-și ia căciulă cu măgar? Tre' să ai coaie, știi? Şi de-aia mi-a plăcut. Plus că-mi intra și pe cap, ca turnaaaată. După aia, hipsteru' a zis că să-mi ia și mănuși. Bine, coaie, ia-mi, am zis. Ce pula mea era să-i zic, să nu-mi ia? Să-mi ia, dacă-i plăcerea omului... Aoleu, coaieeeeeee, da' frig s-a mai lăsat... Când m-am întors eu înapoi la uniții ăștia, uniții care salvează, am găsit-o pe Tara și proasta s-a ofticat. Cică, dacă știa că ăla ne ia căciuli, venea și ea. Asta e, coaie, i-am zis la proastă, vezi, uneori tre' să faci fapte bune dezinteresat, așa ca mine. Adică să le faci fără să te aștepți la recompensă. Cum am făcut eu. Care, zice femeia, tu te-ai dus cu ăla nu din compasiune, ci fiindcă ești prea rupt și nu poți să gândești. Dacă e să zic drept, avea dreptate Taraaa. Bă, și așa m-am întristat... Ştii, e nașpa rău când ajunge pizda de lângă tine să te citească... Nu-mi place, deloc nu-mi place. Te face trist de tot... că știi că o să-ți pară rău după ea ca după un prieten", a zis A. și a dat pe gât berea.

A început imediat să sughițe, de la frig.

„Da' ce, tu vrei acu' să te desparți de Tara?", l-am întrebat, într-o doară.

„Nu, coaieeee, de ce să mă despart... Ce-s prost? Păi, ai văzut, are droguri la ea mereu, e și

bună, nu-i nici așa proastă... E mai mult genul de pizdă care ar sta cu tine, nu cu mine", a zis A.

„Păi, atunci, de ce zici că o să-ți pară rău după ea? Pleacă ea sau ceva?"

„Eh, nu, coaie... Zic și eu așaaa. Ştii și tu, până la urmă, orice om pleacă. Într-o bună zi, orice ai face, orice om pleacă undeva. Unde are el treabă".

Asta fusese cam deep și trippy. Le cam dădea A. așa, uneori. Fără să te anunțe înainte. Mi-a trecut cheful de băut. M-a făcut trist ca dracu'. Şi i-am zis și lui de The Fuckin' Deal, că nu mai puteam s-o țin în mine. Plus că acum era momentul, prea venise vorba despre plecat.

Prin '98, când aveam eu 14 ani și plecasem de acasă fiindcă n-o mai suportam pe mama, ieșind la stop și lăsându-i pe oamenii care mă culegeau de pe marginea drumului să aleagă destinația mea următoare, credeam că libertatea se află în mare parte în afara ta, și că trebuie să mergi spre ea, s-o descoperi, s-o cucerești așa cum te urci gâfâind pe un vârf de munte. Cu timpul, am înțeles că nu e așa. Greșeam. Libertatea este doar interioară, aia care contează, cel puțin, și ea nu ține de cucerire, ci mai degrabă de acceptare. Şi de curaj, foarte mult curaj. Curajul de-a nu te lăsa dresat de alții, îndârjirea de-a nu alege drumul sigur și comod care te duce spre turmă, care îți răpește tot ce ai tu numai al tău, tot ceea ce ești. Numai ființele cu adevărat libere pot schimba lumea, am înțeles cu timpul, și am mai aflat că nu mi-aș dori să fiu altfel de ființă.

Dacă libertatea e imaginată de oamenii naivi sub forma unui vârf de munte pe care trebuie să urci, eu înțelesem că libertatea aia care contează, din noi, este o prăpastie. Un gol adânc, ale cărui margini nu pot fi văzute, și tu trebuie încontinuu să-ți testezi curajul coborând tot mai adânc în golul ăsta. Pe măsură ce cobori, cunoști tot mai mult, ajungi tot mai aproape de adevărurile greu de

cucerit și mai ales de acceptat. Firește, la un moment dat ți se face frică, pentru că nu știi dacă te vei mai putea întoarce înapoi. Şi nu asta e partea cea mai rea. Partea cea mai rea este că toată coborârea doare. Efectiv, simți cum îți explodează corpul, sângele, mintea. Cei mai mulți oameni nu se pot privi pe ei înșiși altfel decât înfrumusețați, falsificați, îmbunătățiți. Să te vezi așa cum ești, ăsta e cel mai teribil curaj la care poate ajunge o ființă.

Mă așteptam să sară și A. cu texte ca ale lui B., că de ce să pleci, coaie, unde să te duci, noi ce pula mea facem fără tine, de ce nu ne întrebi și pe noi, pleci așa de capu' tău... dar A. n-a venit cu din astea. Şi-a dat măgarul pe spate și s-a uitat la mine cu ochii mari, rugători, de pisoi care cerșește lapte:

„Ia-mă și pe mineeee, coaie!!!"

Se uita în continuare la mine cu ochii ăia mari și apoși, și cu măgarul ăla pe cap, ba chiar își țuguiase și buzele. Am pufnit iar în râs. Era ceva la A., ceva ce nu se schimbase câtuși de puțin în toți anii – lungi – în care-l ținusem prin preajmă. Era sincer mereu, cred că asta era, de fapt. Era foarte diferit de ceilalți, foarte diferit și de mine, de R. sau B.

„Ce pula mea să faci și tu pe acolo?", l-am întrebat.

„Ştiu și eu, coaie... Nu știu. Să fac ce faci și tu?"

I-am reamintit că The Fuckin' Deal mă includea doar pe mine, era un job pentru o singură persoană. Plus că era totul deja stabilit, cu un program riguros. Eu trebuia să încep munca într-o anumită zi, la o anumită oră. Precizie nemțească, cum ar fi zis B., dacă n-ar fi fost așa supărat pe mine.

„Ştiu, frate, să mori tu, știu ce să fac acolo! Gata, mânca-mi-ai coiu', știu!", a izbucnit A., iar măgarul i-a tresăltat pe cap. Acum stătea într-o rână, înclinat caraghios, ca un patruped beat.

A. mi-a explicat că am putea să facem o afacere suplimentară, pe lângă înțelegerea mea cu Tuomi. Luăm droguri de la Tara, a spus A., și le vindem acolo. Că tu oricum o să vinzi drogurile lui Tuomi și n-o să iei decât un procent... dar îți faci niște clienți, mă-nțelegi... Şi lor le plasăm și drogurile Tarei, care oricum sunt a-ntâia, mult mai bune decât orice ar putea să le ofere finlandezu' tău... Şi, în plus, din drogurile Tarei luăm noi toți banii, nu ne mai încurcăm cu intermediari.

Lui A., mai ales când era beat, putea să-i meargă mintea foarte bine. Mă simțeam și flatat, într-un fel că, uite, tocmai A. fusese ăla care ceruse să vină cu mine. Nu R., nu B. Deși se presupunea că oamenii ăștia doi mă iubeau cel mai mult pe lume, nu se gândiseră că și-ar putea adapta viața în așa fel încât să vină cu mine. Nu săriseră ei cu propunerea, nu le trecuse prin mine. Cine știe, poate îi luasem eu prea din scurt.

În principiu, nu suna rău ceea ce propunea A., dar avea un dezavantaj... cum să-i zic, mai degrabă existențialist. Părea un deal bun, care să ne aducă niște bani, în plus era mai bine să plecăm la dracu-n praznic împreună, să ne ajutăm reciproc dacă apărea ceva naspa, dar... eu tocmai inversul chestiei ăsteia mi-aș fi dorit. Să fiu singur, să fiu rupt de toată lumea, să stau pentru o vreme departe de absolut tot și de toți. Inclusiv de A. Mi-ar fi amintit de R., de B., poate mi s-ar fi făcut dor de ei și aș fi vrut să vin înapoi. Mi-ar fi futut The Fuckin' Deal. Eram la un punct de a-i spune NU, un nu dureros și răspicat, să nu mai lungim pelteaua, să știm odată pentru totdeauna, când el și-a dat iar măgarul de pe cap pe spate și m-a întrebat, cu un aer foarte îngrijorat:

„M., coaie, pot să te întreb ceva? Dar promiți să fii sincer, sincer de tot?"

„Zi" , am spus.

„Auzi, tu crezi că am capul exagerat de mare? Adică, comparativ cu alți oameni? Tu ce crezi, așa,

din experiență?”

I-am zis că are capul mare, într-adevăr, dar că e foarte bine așa, pentru că asta le inspiră pizdelor încredere. De aia sunt toate leșinate după el. A. s-a bucurat.

„Marfă, coaie, da, mă gândeam eu că de la cap tre’ să fie, cumva...”, a zis.

Replica asta m-a cam înmuiat. Căcat, nu puteam să-i spun așa, direct, fără menajamente, că nu-l iau cu mine. L-ar fi durut. În plus, habar n-aveam dacă nu cumva ar fi fost o experiență reușită, Fram cu A. Îmi trebuia ceva timp, să mă gândesc la asta. Să iau o decizie.

9. Tara

După ce am terminat toate berile de pe masă și am mai cerut trei rânduri, și după ce ne-au degerat coaiele de vreo șase ori, A. a primit un telefon de la Tara, care ne invita la un party cumva de fițe, cu colegele și angajatele ei și niște boșorogi cu bani. Party-ul era într-o vilă pe lângă Herăstrău, așa că l-am azvârlit pe A. în primul taxi și am pornit spre adresa indicată de fufa sado-maso. Ne-am dat seama c-am nimerit bine încă din capul străzii, unde un nașparliu în vârstă, îmbrăcat cu sacou și boxeri cu inimoare ciclam, era alergat de una din fetele Tarei, cu un bici negru cu auriu, împletit, în mână.

Era interesantă pizda asta, Tara. O vreme, lucrase în Grotă, un fel de bordel pentru oamenii cu gusturi mai rafinate. Avusese o șefa, o dominatoare, de care fusese îndrăgostită. Aia însă făcuse ceva afaceri ciudate, o luase garda, și sfârșise nu prin a face pârnaie, ci prin a se îndrăgosti, apoi prin a se mărita cu gaborul care o săltase. Acum era mama a doi gemeni. Tara încă mai avea un mic crush față de femeia aia. Nu neg, probabil că respectiva fusese la viața ei o gagică marfă. Mă rog, ideea e că la scurt timp după ce dominatoarea ieșise din business, Tara îi luase locul. Rămăsese șefa peste pizdele alea, angajase altele noi, se descurcase. Mărise spațiul, semnase tot felul de contracte ca să-și promoveze afacerea. Pe scurt, îi mergea foarte bine. Ea nu prea mai avea timp de clienți, se ocupa mai mult de hârțogăraie. Cum s-ar spune, nu doar că era perfectă pentru A., ci era mult, mult mai sus decât și-ar fi putut permite el. Dar A. era o ființă cu mult noroc. Şi acum, cu măgarul ăsta pe cap, arăta exact ca un om căruia i-a pus Dumnezeu mâna pe creștet

și l-a uns cu căcat. Să-i meargă bine, ca să nu-i meargă niciodată rău, cum ar zice un manelist.

În casă era cald și asta era mai mult decât îmi puteam dori. Era și băutură. Era și Tara. A venit și m-a pupat, strecurându-și încet limba printre buzele mele. A. nu era niciodată gelos. Cred că nu avea centrul nervos al geloziei, îi lipsea complet. Nici nu-i înțelegea pe ăia care erau. I se păreau proști. Râdea de ei.

Râsese și de mine cândva, ne bătusem, ne împăcasem...

„Haideți cu mine”, a zis Tara și ne-a scos, pe o ușiță abia vizibilă, în curtea interioară a vilei.

Era frig aici de te căcai pe tine și am sperat să nu vrea și nebuna asta, la fel ca A., să bem sub cerul liber. Dar nu; ne-a băgat pe urmă printr-o altă ușă, la fel de ascunsă, într-o altă casă, una mică, gen cabană. Probabil era o anexă a vilei. Am trecut printr-un hol îngust și jos și am intrat într-o bucătărie luminoasă și caldă. Era mișto. Încă mai era un brad acolo, împodobit, rămas de la Crăciun. Era băutură de toate felurile și aici. Mi-am desfăcut o bere. I-am dat una și lui A. Tara și-a turnat vin.

A. i-a povestit pe scurt despre The Fuckin’ Deal, iar Tara dădea din cap, din când în când, savurându-și băutura. Părea dusă pe gânduri, ușor tripată, oricum destul de captivată de povestea noastră. Când a văzut că ne-am terminat berile, ne-a mai adus unele. A. terminase povestea, și o privea cu moaca lui inocentă și entuziasmată, acum completată și de măgarul maroniu, care parcă îl făcea să pară mai serios decât în alte dăți. Femeia s-a scărpinat în creștet, și-a mai pus vin, m-a privit câteva secunde adânc, parcă vrând să mă citească, să descopere ce părere am eu despre povestea lui A., după care a zis:

„Sună absolut minunat. Mă bag fără să stau pe gânduri. Noroc, să ne fie de bine!”

Am dat noroc cu ea. A. râdea, era fericit.

„O singură condiție am”, a mai completat Tara.

Simțeam că vine ceva ce n-o să-mi prea placă.

„Spune.”

„Vin și eu cu voi”, a zis ea.

Căcat, asta chiar fusese ceva neașteptat. Imediat după discuția cu Tuomi, de fiecare dată când mă gândeam la Fram – sinonimul sentimental al lui The Fuckin’ Deal, care suna rece și materialist, de parcă aș fi plecat la mama dracului ca să devin mafiot, nu că n-ar fi fost ceva adevăr în impresia asta –, îmi imaginam că voi fi acolo singur, voi folosi timpul departe de casă ca să aflu ce se mai întâmplă cu mine, cine am devenit, încotro vreau să merg. Deja îmi fusese un pic greu să mă obișnuiesc cu ideea că vine și nebunul cu măgarul cu mine; ca și cum, dintr-o excursie de regăsire și redescoperire, Fram devenea un mare bairam, un turneu în care să ne rupem capul în fiecare noapte, să ne distrăm până ne pierdem bocancii pe drum.

Pe de altă parte, dacă oricum venea A.... Poate că era mai bine să vină și ea. A. n-ar fi stat nonstop pe capul meu, s-ar fi ocupat și de pizdă. În plus, femeia venea cu drogurile, putea să ne ajute.

„Sublim”, i-am răspuns Tarei și ea m-a pupat pe obraz.

A. era fericit, a început să danseze. Ce ciudat, mi-am mai zis a doua oară, oamenii ăștia cu care nu o ard toată ziua s-au gândit să vină cu mine, în timp ce R... Dar, la naiba, cred că nici măcar Marius, dacă s-ar fi întors din negurile unde dispăruse, aparent definitiv, nici el n-ar fi știut ce se petrece în mintea ființei ăleia cu nas turtit. Când ea nu voia, nimeni nu intra acolo. Era regatul vrăjitoarelor, un ținut invizibil, interzis oamenilor obișnuiți.

După asta, Tara și A. au început să discute aspectele practice ale lui The Fuckin’ Deal. Cum

ducem 4paws-ul în Finlanda, se întreba A., scărpinându-se în ureche și dând pe gât bere după bere. Floare la ureche, spusese femeia, am mai dus droguri peste graniță de o mie de ori. Reieșea că nici nu trebuie să le ducem de fapt noi, or să plece înaintea noastră și or să ne aștepte acolo. „Pleacă fetele cu 4paws-ul", a spus Tara. „Îl ascundem în vibratoare, am mai făcut asta de un milion de ori, e indetectabil. În plus, cine stă să controleze prea mult vibratoare? Îi ies vorbe pe urmă, râd colegii de el că e pervers. Merge de fiecare dată", ne-a asigurat Tara.

Îmi plăcea ideea, mai ales că noi nu riscam nimic, din moment ce plecam clean. Am mai bătut palma încă o dată. Tara ne-a propus apoi o partidă de futut în trei, dar, nu știu exact de ce, am refuzat-o. Poate fiindcă mi-era teamă că aveam să încep să râd, văzându-l pe A. în timp ce și-o trage. Poate că îmi amintea prea mult de scena de sex din casa babei din Vama Veche, cu cele două parașute agățate pe drumul principal. A. mă găsise cu greu atunci și, din curte, urlase la mine: „ce faci, frate?"; „mă fut", îi răspunsesem și el replicase imediat – „stai așa, că vin și eu". Sau ceva pe acolo. Sau poate că mi se făcuse dor. Să stau cu R., să fiu singur, nu știu exact. Erau zile în care astea două lucruri se suprapuneau perfect. Cu ea mă simțeam, în zilele astea, exact cine ar trebui să fiu.

L-am lăsat pe A. s-o călărească pe Tara în cele mai fanteziste poziții – inițiate de ea, evident, fiindcă lui îi cam lipsea imaginația – și am ieșit afară. Îmi părea rău că trecuse iar o noapte fără B., certați aiurea, dintr-o prostie, din orgolii stupide.

În fața casei din care ieșisem, mi-am aprins o țigară. Se făcea din ce în ce mai frig. Frig și întuneric. Parcă nici nu mai era România, parcă deja plecasem.

10. E.

Ghinionul principal al lui E. a fost, de fapt, că s-a întors în seara aia.

Cele 5 zile, câte îmi spusese la început că lipsește, se transformaseră în 12, sau chiar 13. Nenorocirea ei a fost că s-a întors în seara aia, taman în aia. Poate că, dacă ar mai fi întârziat o zi, una singură, eu aș fi fost deja plecat (pregătisem biletul de rămas bun, era frumos scris, sentimental, îi mulțumeam pentru tot ce făcuse pentru mine și îi promiteam să-i scriu pe Facebook), ea ar fi fost singură în apartamentul luxos și, biata, ar mai fi rămas întreagă.

Bine, dacă e așa, ghinioane au fost multe. Mereu e la fel – când se întâmplă un eveniment tragic, te gândești: dacă n-ar fi făcut aia, dacă n-ar fi plecat cu mașina, ci cu trenul, dacă n-ar mai fi băut whiskey-ul ăla, dacă ar fi dormit două ore în plus, dacă ar fi băut o cafea, dacă ăla care l-a bușit ar mai fi întârziat la coadă la benzinărie, dacă copilul ar fi cerut pipi și s-ar fi oprit pe drum, dacă femeia s-ar mai fi dat jos o dată să verifice dacă a închis aragazul... Viața și moartea sunt de fapt un interminabil șir de „what if?”-uri, din care doar unele devin prezent și doar ele contează. Moartea apare când un mic, insesizabil element pică pe alături. Așa și cu E. Ghinion a fost, de pildă, că m-a întâlnit pe mine. Că s-a îndrăgostit. Că m-a invitat să stau în apartamentul ei. Că mă lăsa să fac acolo tot ce-mi trece prin minte. Ghinionul ei a fost că a crăpat tata. Că mi-a lăsat buticul. Că lui B. i-a trecut prin cap, din cauza mahmurelii, că ar fi cazul să mă ajute cu ceva, să se implice, și mi-a adus căcaturile alea de fiare ruginite. Ghinionul ei că mie mi-a fost prea lene să le iau și să le duc în spatele blocului. Ghinion că fix atunci s-a găsit să

facă baie. Ghinion că spălase covorașul pe care ieșea de la duș.

Aveam avionul a doua zi, nu chiar cu noaptea-n cap, pe la prânz. Aș fi putut să mă fofilez lejer, chiar și acum, când E. se întorsese. Ne uitam la un film, beam un vin, niște beri, ne culcam, a doua zi ne trezeam și îi spuneam că ies prin oraș. Oricum, ea pleca devreme, înaintea mea. Bagajele mele erau la A., le ducea el la aeroport cu taxiul. Când se întorcea de la muncă, seara, E. nu mă mai găsea, găsea doar biletul. Punct. Simplu. Fără sânge, fără lacrimi, curat și eficient. Dar se întâmplase ceva aiurea cu mine, devenisem incredibil de sadic. Le spusesem tuturor despre The Fuckin' Deal și simțeam că trebuie să-i spun și ei. Mi-am desfăcut o bere, am intrat în baie, unde ea stătea tolănită în cada plină de spumă, cu o lumânare cu miros de lavandă aprinsă pe margine. Înainte să încep discuția, m-am așezat pe capacul veceului și am privit-o câteva minute.

Fusese un popas bun în viața mea. Îmi folosise, mă scosese oarecum din apatie, fie și numai datorită banilor ei, datorită confortului pe care mi l-a oferit. Îmi luase ceva griji de pe cap. Dacă n-ar fi apărut E., ar fi trebuit să caut altă pizdă, și poate aș fi găsit una mai ciufută, mai obositoare, mai proastă, mai urâtă. Poate, dracu' știe, ar fi trebuit să-mi caut chiar și un job. Poate m-aș fi întors la mama. Brr. E. apăruse la momentul potrivit. Cu toate depresiile și angoasele mele pe cap, chiar nu aveam timp și de griji materiale.

Stătea în cadă, goală, cu capul dat mult pe spate. Gâtul îi era pe trei sferturi îngropat în spumă, o spumă care mirosea mișto, a fructe exotice, dar, chiar și așa, cu gâtul înspumat, tot i se vedeau ridurile adânci. I se încrețea pielea parcă văzând cu ochii, îmbătrânea vizibil chiar sub supravegherea mea. De fiecare dată când se întorcea din team building-urile ei, avea câteva

riduri în plus. Pe mine nu mă deranjau câtuși de puțin. Nu mă interesa corpul ei, așa cum nu mă mai interesase de luni bune corpul vreunei pizde. Nu mai puteam fi acolo, mi se părea că lucrurile astea mă depășesc, nu mai pot simți nimic, că ele sunt făcute pentru altfel de oameni, pentru proști, pentru naivi, pentru ăia care încă n-au înțeles cum merge universul și n-o vor face niciodată. Probabil că mă plictisisem de sex. Nu mai exista nimic care să mă surprindă. Corpul lui R. era altceva, da, asta da, dar nici el nu prea mai avea semnificație erotică. Era doar corpul unei ființe pe care o iubeam mult și pe care o cunoșteam în cele mai adânci pliuri ale ființei. B. era și el altceva. Cu B., sexul era mereu fun și chiar plin de provocări, mai nou.

E. mi-a cerut să-i torn niște sare de baie cu efect relaxant în cadă. I-am turnat. M-a întrebat dacă nu vreau să intru și eu. Nu, i-am zis, am făcut baie mai devreme și sunt cam obosit. Asta era o scuză completă, adică explica de ce nu vreau nici să mă spăl, nici să mă fut. M-am așezat din nou pe capacul budei și i-am povestit, cumva pe scurt, despre The Fuckin' Deal. Am lăsat deoparte amănuntul că o să-l iau și pe A. cu mine, la fel și partea cu Tara. I-am spus numai despre cover-ul de la The Fuckin' Deal, cum ar veni.

N-a părut așa de înfuriată cum mă așteptam, până când am ajuns la punctul în care o anunțam că încep toată treaba asta de mâine, și că dimineață am avionul. Atunci s-a ridicat din cadă, cu spuma pe corp, și a început să facă și clăbuci la bot de furie. Că extraordinar, că ce e asta, de ce află ea în ultimul moment. Că, dacă știa, venea cu o săptămână mai devreme acasă, că ar mai fi petrecut câteva zile în plus cu mine etc. Că sunt un porc insensibil, că de ce am așteptat până acum ca să-i spun. Că eu n-o iubesc, că nu-mi pasă de ea, că sunt un egoist și un nesimțit obsedat doar de sex și distracție. Parcă o ascultam pe mama. La un

moment dat, în timpul monologului feminist pentru vârsta a doua spre a treia, m-am ridicat de pe budă și m-am dus în bucătărie. Mi-am aprins o țigară. Căcat, se auzea și de acolo vocea ei agasantă, care îmi amintea vag de a Elavacii. Am prins exact momentul în care a ieșit din cadă, fiindcă a lipăit pe gresie, pe urmă... am auzit o bubuitură puternică. Ce cretină, s-a apucat și asta să arunce cu lucruri prin casă, mi-am zis, în timp ce-mi mai desfăceam o bere. În definitiv, treaba ei, era apartamentul ei ăsta în care arunca cu obiecte, nu era ca și cum îmi distrugea mie jucăriile. Am băut resemnat berea. M-am gândit la o chestie care mă tot obsedase în ultimele luni... deși oricine ar fi observat, pe bună dreptate, că sunt unul dintre oamenii care se iubesc pe ei înșiși mai mult decât e normal să se iubească pe ele însele niște ființe, deși probabil că aș putea intra lejer într-un top al celor mai profunzi narcisiști ai tuturor timpurilor, în ciuda acestor evidențe, nu mă părăsește niciodată, de tot, cu adevărat, dorința de a-mi face rău. Am avut-o dintotdeauna. Se manifestă în multe din lucrurile pe care le fac. E o dorință de a mă răni pe mine în chestiile mici, banale, ca de pildă atunci când mă bucur că mi-am descoperit un inel care-mi plăcea și pe care-l rătăcisem ani buni și, taman când l-am găsit, îmi vine să-l scap ca din întâmplare în sacul cu gunoi care pleacă la ghenă. Sau să-l arunc în veceu. Ca atunci când dai, intenționat, cu ketchup pe tricoul tău preferat. Când lași pe balustrada balconului, în echilibru precar și chestionabil, cana pe care ai primit-o cadou de la persoana pe care o iubești. Când mângâi un animal de casă la care ții, care te face să te simți cald și uman, și te întrebi cum ar fi să-l strângi de gât. Când ai crize de așa-zis somnambulism și te duci fix la cuier, unde tai cu un cuțit geaca ta preferată din piele. Şi, pe lângă acest autosabotaj superficial, și cel important. Când te întrebi cum ar fi să sari de la etaj, când

simți că ești tot, absolut tot ce ar putea deveni mai bun ființa umană, că tu ai dus umanitatea dincolo de orice margini posibile, că ai mers acolo nu a îndrăznit să meargă niciodată. Când te simți mai frumos ca niciodată, mai inteligent, mai irezistibil. Când te întrebi cum ar fi să-ți simți din nou plămânii plini până la refuz cu apă, apă rece și sărată, să nu mai poți respira și să ai din nou senzația aia tâmpită, dulce-amăruie, că te scufunzi definitiv înăuntrul tău, că tot exteriorul se estompează și nu-l vei mai vedea niciodată. Sau să intri în foc, să cobori încet, metodic, în miezul căldurii, să îți simți pielea explodând de durere, de usturime, fumul care iese din ea, căldura, să te întrebi cum va fi când, după piele, îți vor arde și creierul și sufletul. Ce culoare va ieși, oare, din ele? Să sari în gol, să testezi consistența aerului, viteza cu care te îndrepți spre pământ. Să bei orice, oricât, să tragi pe nas, să-ți bagi în venă, să înghiți, și să aștepți, să vezi ce se întâmplă.

Când am ajuns cu cugetările până aici, mi-a sunat mobilul. Era R.

Mi-a spus că, dacă tot plec mâine, „hai să ne vedem, să o facem lată în noaptea asta". Că are multe să-mi spună. Că să ne vedem lângă Dâmbovița. Să o iau de-a lungul apei, și s-o caut.

„Ok", i-am zis, „o să te caut. Dar vezi să nu fii așa greu de găsit – cu cât ești mai greu de găsit, ne rămâne mai puțin timp să bem".

„Bine", a zis ea, „o să mă fac găsibilă."

Uite, m-am gândit pe urmă, sau o arzi cu R... O cunoști pe R., o iubești pe R. Că faci asta, sau că te arunci în gol de pe vârful unui munte, e fix același căcat. R. e apă, foc, toate rahaturile astea în cantități suficient de mari încât să-ți facă rău. R. este, de fapt, tot ce înseamnă exces.

Am mai băut din bere și, chiar când mă pregăteam să-mi iau haina și să plec după R, pe lângă Dâmbovița, în pula mea, m-a lovit curiozitatea, ce căcat s-o fi întâmplat cu E., de ce

nu mai aruncă cu obiecte, de ce nu mai vociferează. M-am uitat în dormitor, nu era acolo. Paltonul ei roșu bine mersi în cuier, cizmele la fel, deci nici nu plecase. După aia i-am văzut picioarele.

E. încercase să iasă din cadă și probabil alunecase. Căzuse, cu picioarele desfăcute, pe gresia de pe care lipsea prepușeț, și aterizase cu căpățâna fix în fiarele alea jegoase și ruginite ale lui B., care își găsiseră loc între veceu, chiuvetă și cadă, și care ocupau cam jumătate de baie. Se lovise și la frunte, fiindcă îi curgea sânge. Era, de fapt, destul de mult sânge, împrăștiat pe fiarele lui B., și se scurgea și pe gresia bleu. Asta fusese bubuitura, așadar, căzătura lui E.

Știu, ar fi trebuit să verific dacă e moartă sau doar leșinată. Să sun la Salvare și abia după aia să mă tirez. În definitiv, și dacă ar fi fost moartă, n-ar fi avut ce să strice să vină careva și să cerceteze – o omorâseră fiarele lui B., nu era vina mea. Dacă, însă, nu era moartă, și mai bine: o trezeau și-și vedea de treabă. Dar mie nu mi-au trecut prin cap chestiile astea. De cum am văzut-o cu căpățâna pe fiare, am fost convins că e moartă. Fiindcă mi-am amintit de tripurile recente pe care mi le dăduse 4paws-ul – așadar, asta era, uite, chiar omorâsem un om. Încă unul. Un om murise fiindcă mă iubise pe mine, iar eu fusesem un porc indiferent, insensibil. Încă unul, adică.

Pula mea, mi-am zis, bine că plec mâine. Mi-era greață de România. De tot ce era în ea. De E., de R., de B., de toți morții, de toți viii, de ăia pe care-i cunosc, de ăia care au fost prea insignifianți ca să-i întâlnesc, de toată lumea. De sărăcie, de jeg, de frustrările cu iz de usturoi și coaie umflate ale oamenilor care mișună pe străzi și prin autobuze. De pițipoance de plastic, care te excită cu mult mai puțin decât te excită o pungă albastră cu steluțe albe pe care e desenat Moș Crăciun. De copii oligofreni și gălăgioși, de gospodine crețe și

proaste, de boșorogi senili, de vedete TV, de politicieni, de tot.

Cu toate astea, m-am dus la apa aia jegoasă, s-o întâlnesc pe R.

11. R.

Nu știu dacă se făcuse ea găsibilă, sau pur și simplu o cunoșteam eu prea bine, fiindcă am nimerit-o din prima. Am coborât din taxi la Eroilor și, pe când stăteam pe gânduri dacă s-o iau spre Regie sau spre Unirii, am văzut-o pe R. chiar acolo, vizavi de parcul cu poponari, rezemată de gard, fumând.

Am venit prin spatele ei și i-am pus mâinile la ochi.

„Mamă, ce repede m-ai găsit! Belea”, a zis ea și mi-a întins sticla de votcă.

Nu mai băusem împreună votcă din asta de o vreme. Avea un gust proaspăt, îmi amintea de primele noastre întâlniri. Un gust fresh, care totuși să-ți retrezească amintiri vechi. Era o contradicție, i se potrivea atât de bine lui R.

„Da, am avut noroc”, i-am spus.

Am vorbit puțin despre A. și Tara, despre cum i-am convins să vină și ei la Fram. Curios, nicăieri, în discuția asta, R. nu și-a arătat dorința să fi fost ea în locul lui A. Ca și cum posibilitatea ca ea să fi venit cu mine era ilogicul în stare pură, era un SF care nici nu putea să-i treacă prin minte. Am băut din votcă și am mers mai departe cu povestitul. Ni se făcuse frig, așa că am luat-o de-a lungul apei, spre Grozăvești. I-am spus în câteva cuvinte și ce se întâmplase cu E., cum își belise căpățâna în fiarele ruginite ale lui B., pe care le țineam, ca prostul, în baie, încă din ziua în care dementul ăsta venise cu ele și i le trântise lui E. pe covor, înainte să mergem să căutăm noi doi geamuri țigănești. Abia acum, în timp ce-i rezumam lui R. întâmplarea, m-am gândit că era o probabilitate ca femeia să fi fost doar leșinată, nu moartă. „Căcat, puteam să fi chemat Salvarea, știi tu”, i-am spus

lui R., dar R. a dat din cap. „Nu mergea. Gândește-te, ar fi trebuit să rămână cineva în apartament, să le deschidă ușa. Te-ar fi luat la întrebări, îți stricai plecarea. Mai bine așa”, a spus R., după care mi-a zis că va suna ea, de dimineață, să anunțe că a avut loc un accident. N-am întrebat-o unde o să sune, dar, oricum, E. părea să fie deja un subiect încheiat. R. s-a plâns că i s-a stricat iar motorul, e la service. I-am zis că oricum nu mergea cu el pe vremea asta. R. a zis că, de unde, ei îi place să conducă motorul când e zloată, e mai palpitant așa.

Mai erau câteva ore și plecam. Plecam, poate pentru totdeauna.

„Ce mi-ar plăcea acum să fim la mare”, a zis R., în timp ce se cocoța, cu sticla de votcă în mână, pe gardul care mergea de-a lungul apei. „De asta am și zis să ne vedem aici, la apă. Mi-e dor de mare. Şi cred că noi suntem cumva legați de mare. Dacă n-ar fi fost marea, poate n-am fi fost nici noi, pula mea. Împreună, that is”, a zis ea.

O iubeam în clipa aia. O iubeam ca dintotdeauna. Simțeam că îmi aparține mai mult ca niciodată. R. era un fel de M., un M. feminin, un alter ego mai mic, mai naiv, mai sălbatic. Mai sexy decât mine, mult mai sexy, incomparabil mai sexy. R. ar putea face sex cu toate ființele care au trăit vreodată pe lume, mi-am zis, și chiar atunci am avut în minte imaginea asta, era superbă și foarte colorată, R. goală, cu părul foarte lung, negru și creț, făcând sex cu pelicanii, cu delfinii, cu ciorile, cu maidanezii, cu pisicile, cu porumbeii, cu mierlele, cu rândunicile, cu rechinii, cu șoarecii, cu gândacii, cu curcanii, cu lebedele, cu aurolacii, R. prinsă într-o pânză de păianjen și plutind goală pe deasupra Bucureștiului, cu sticla ei de votcă în mână și cu pierce-ul în nas. Când își depărta buzele ca să-mi zâmbească, din gura ei ieșeau toate vietățile, renăscute, regândite, mult mai perfecte decât fuseseră până atunci. Ieșeau din R. și se împrăștiau, fericite, care-ncotro. R. plutea pe

deasupra Bucureștiului și îți ghida drumul, indiferent în ce direcție ar fi apucat-o. Indiferent cine ai fi fost. Ea era tot, era acolo, deasupra, pentru ca tu să te gândești cine ești, să deschizi ochii, să observi lumea și să afli ce contează cel mai mult. Nu-ți vorbea, pentru că nu avea nevoie. Cele ca ea nu-ți vorbesc niciodată, doar îți arată. Vorbitul e banal, trivial, scârbos.

R., așa neagră, era cea mai luminoasă chestie care plutise vreodată pe cerul înnorat, gri și impersonal al Bucureștiului.

Mi-am dat seama că, dacă lumea ar fi să reînceapă vreodată, cu R. ar reîncepe.

„Ce faci, nu bei?", m-a întrebat R. și mi-am dat seama că rămăsesem ca vițeaua, cu sticla în mână, imaginându-mi plutirea femeii și animalele care ieșeau din ea.

Am băut, după care i-am dat ei sticla.

„Știi ce mă oftică cel mai tare și mai tare?", a întrebat ea.

„Nț", i-am răspuns.

„Că, uite, dacă mă gândesc acum, noi nu prea ne-am făcut cadouri niciodată. Cadouri pe bune, de care își fac oamenii. Mi-ar fi plăcut să am acasă multe cadouri de la tine, să mă uit la ele și să fie ca și cum ai fi cu mine în momentul ăla."

Mi se părea că n-are dreptate și pe moment nu mi-am dat seama exact de ce nu avea dreptate. După aia mi-am amintit. Căcat, îi luasem elefanțoiul ăla de pluș, pe vremea când fusesem „jurnalist", în ziua în care îi provocasem depresii de neuitat imbecilei agramate. I-am adus aminte de el și a zis, căcat, nu mai știu ce am făcut cu el, dar sigur nu-l mai am. Poate a rămas la ai tăi, când te-ai mutat cu rața aia tâmpită, i-am sugerat, dar a zis că nu, nu mai era nici la ai ei. Asta e, am zis, s-o fi pierdut, las' că-ți iau altul.

După discuția asta am mai băut, și R. a propus să facem ceva diliu de tot, super crazy, cum ar fi să intrăm într-o disco și să dansăm pe orice fel

de muzică e acolo, chiar și manele. Eram aproape de Regie, așa că am zis, marfă, de ce nu. Cluburile și bodegile de pe acolo se schimbaseră mult față de când le văzusem eu ultima dată. Am intrat într-unul din ele, cea mai mare chestie de acolo. Era o combinație ciudată, se și mânca, se și dansa, puteai să te droghezi, să fuți, era totul ok, întuneric și nimănui nu părea să-i pese ce fac ceilalți. Asta mi-a plăcut, mi s-a părut într-un fel așa, neromânesc. Antiromânesc, fiindcă esența românismului e să faci o gaură în gard și să te uiți la scroafa vecinului, să nu cumva să se facă mai grasă decât a ta. A luat R. niște beri și niște shot-uri și am băut. Era târziu, vreo 4 dimineața, și mă gândeam să vezi ce rahat, face A. vreo belea, uită să se trezească și nu mai ajunge la avion, cu bagajele mele cu tot. Speram să fi rămas pe undeva cu Tara, asta fiind cea mai sigură cale ca A. să ajungă la aeroport mâine, adică azi.

Lângă noi, pe canapea, erau două vaci puțin trecute, cu mărgele de babe la gât, de-alea ca de curci. Arătau cu totul a curcani înfoiați, dar nu asta era partea cea mai haioasă, ci felul în care vorbeau. Una din ele vorbea în așa fel de puteai să juri că e plătită să facă reclamă la o farmacie. Ceva gen: „Ei, și uite-așa, fată, am scăpat de punctele negre... Şi nici nu mi s-au mai întors înapoi. E o loțiune genială, îți garantez, aș recomanda-o oricui. Şi are un raport excelent preț-calitate. Nu e de ratat așa ceva!”. Cât pe ce să-mi stea în gât shot-ul, de la râs. Şi R. zâmbea ironic, uitându-se la vaci. Noroc că au băgat muzica mai tare și nu s-a mai auzit așa clar behăială proastelor. Mă rog, una peste alta, nici nu aveam cum să mă aștept la altceva. Era discotecă, în pula mea. Manelărie, housereală, chestii.

După aia m-am gândit ce căcat să fac cu telefonul meu. Bine, aș fi putut păstra telefonul și să arunc cartela. Dar aveam chef să fac ceva mai radical, să arunc telefonul în Dâmbovița, să simt că

mi-am băgat pula cumva, că am încheiat cu o parte din ce am fost. Până la urmă, am întrebat-o pe R. dacă vrea ea să-mi țină telefonul, să-l folosească până mă întorc. „Bine, coaie”, a zis R.

Mă bătea gândul să-i spun rahaturi serioase, ceva memorabil, nu prea știam ce, și chiar atunci s-a ridicat și a început să danseze. Era o piesa de la Rihanna sau Andra sau ceva pe acolo. Era foarte fun să danseze pe așa ceva, am început să râd. M-am trezit că dansam și eu, de fapt nu chiar, mai degrabă stăteam în mijlocul ringului și dădeam peste oameni. R. și-a adus aminte că mai făcusem asta o dată – închiriasem patine în Sinaia și ne așezasem în mijlocul patinoarului din parc numai ca să dăm peste oameni. Cădeau proștii ca muștele. Ca acum, în discotecă sau ce pula mea era asta. A căzut o nefutută cu ochelari și fundul mare și s-a răstit la mine, cică să fiu atent. R. i-a arătat degetul mijlociu. Dansul pe melodia disco pop s-a transformat treptat într-un pogo în toată regula. R. închidea ochii și se arunca în oameni. Când cu spatele, când cu fața. Am dărâmat o droaie de imbecili. Culmea, nu se luau la harță, probabil păream mult prea ciudați și le era frică să aibă o înfruntare cu doi oameni atât de ieșiți din comun.

După asta, ne-am urcat pe bar, fiindcă băgaseră Billy Idol. Un prost cu ecuson ne făcea poze, probabil ca să ne bage în 24 FUN – uitați, coaie, ce se distrează lumea la noi. Muie, capră, i-am zis în gând, m-aș fi distrat oriunde acum, și la un botez de ciori la care cântă Salam, fiindcă sunt rupt. Aveam în buzunar câteva bomboane de-ale Tarei, i-am dat și lui R. una, deși cred că n-ar fi trebuit, fiindcă era foarte beată. A înghițit-o. Mi-am dat seama exact când a început să-și facă efectul, fiindcă mișcările ei au devenit și mai imprecise, aproape amuzant de imprecise. A căzut la un moment dat peste o capră cu fusta scurtă care ducea o tavă cu pahare, s-au spart paharele, s-a

tăiat capra, îi curgea și lui R. puțin sânge de pe mână, cum aterizase ea în cioburi.

I-am zis să ieșim, ca să își curețe rana. Mă rog, ne-am fi putut duce la budă, dar eram prea rupți ca să ne treacă asta prin cap. Am ieșit în fața nebuniei ăsteia cu distracție și pastilați înăuntru și era un delușor cu zăpadă, și i-am pus puțină peste tăietură, ca să se ia petele de sânge. Atunci mi-am dat seama că era ciudat să fie R. în mânecă scurtă, iar afară zăpadă. N-am întrebat-o unde e geaca sau dacă așa a venit, am început să râd. R. m-a sărutat. Lângă delușorul de zăpadă era un tomberon mare-mare cu gunoi. Am ridicat-o pe R. peste gunoi și ne-am tras-o rapid, în timp ce niște pui foarte simpatici de maidanez veniseră lângă noi și mieunau înduioșător. Înainte să termine, R. mi-a zis că ar trebui să căutăm prin cămin niște parizer, să dăm la câini. Da, am zis eu, căutăm, după care mi-am dat drumul în ea, și am avut senzația că am sărit în gol. Imediat am realizat că și eu eram tot în mânecă scurtă. Ce căcat, mi-am zis, de asta îmi era frig. Mi-am mai dat seama că bomboanele curvei te fac să termini mai repede, și asta nu era așa de bine, mă rog, cu excepția zilei de azi, adică nopții, în care era frig ca dracu' și era foarte bine că am terminat mai repede, că altfel am fi înghețat, în pula mea.

Ne-am întors în discotecă, dar era și mai ciudat ca înainte. Am avut pentru un moment senzația că toți erau cu capetele în jos, și dansau așa de-a-ndoaselea pe chestia aia în portugheză care fusese la modă într-o vreme, Ai se eu te pego. Era un fel de Menaito, cu proști care făceau șiruri de proști, mișcătoare, numai că acum erau cu susul în jos, iar asta era și mai mișto. Nu aveai cum să te plictisești. R. a mai luat niște shot-uri, am mai rontăit și câte o bomboană de-a Tarei. Era muzica tare, nu auzeam mai nimic, și R. se apucase să-mi vorbească despre sor-sa, despre D., că nu știu ce face D., că n-o să intre la facultate, că e proastă, că

nu-i place maimuța cu care umblă acum, și după aia a început să-mi zică de mă-sa, că de ce rahat nu mai crapă mă-sa odată, nici mie nu-mi plăcea mă-sa, ce-i drept, după care R. a picat de tot în găleata cu sentimentalisme și a zis că o să fie ca dracu' de nașpa fără mine pe aici, că o să se plictisească fiindcă nu poate vorbi cu nimeni așa cum vorbește cu mine și, căcat, parcă văd că nu te mai întorci, cine pula mea s-ar mai întoarce în România după ce a ajuns în lumea normală, a zis ea, și a mai zis că hai să ne-o mai tragem o dată, că poate nu te mai întorci, și eu i-am zis că bine, hai, și ne-am dus la budă, unde se lingeau două pizde urâte, și R. i-a dat uneia un cot în stomac fiindcă stătea în drum, mie mi-a fost milă de urâtă, săraca, venise și ea să se cupleze la disco și probabil căuta pulă, dar n-a găsit, așa că a trebuit să se mulțumească cu pizdă, după aia ne-am tras-o și era să dărâmăm o chiuvetă, cred că R. se mai îngrășase puțin în ultimele luni, și i-am zis că bre, și mie o să-mi fie greu, relativ greu, și în afară de asta chiar cred că o să mă întorc, nu am spus că mă întorc doar așa, de consolare, păi să te întorci, a zis ea, și după aia a început să plângă și a zis că ar fi trebuit să fim acum în Vamă, ce pula mea e asta, să ne despărțim într-o discotecă de maneliști, așa că am ieșit, ne-am dus iar pe cheiul Dâmboviței și R. voia să mai luăm niște votcă, dar nu era niciun chioșc deschis, și ne-am mai pupat și R. a zis, pula mea, tu realizezi că faci 30 anul ăsta, și după aia urmează să fac eu 30, și în scurt timp o să facă și B. și să vezi că nu mai rămâne nimic, da, i-am zis, ce pula mea să mai rămână, știam de la început că n-o să mai rămână nimic, asta a fost și ideea, dar o mințeam, o mințeam așa cum o tot făcusem în ultimele luni, pentru că simțeam uneori nevoia să-i spun opusul a tot ce simt, iar în momentul ăsta nu simțeam deloc că n-o să mai rămână nimic, nici măcar nu mă gândeam la asta, eram oarecum entuziasmat că se schimbă viața mea, că plec, dar

n-aș fi putut să-i spun asta, ar fi durut-o, și ideea era că mi se rupea pula dacă rămâne sau nu ceva, devenise iarăși important prezentul, clipa, nu avea de ce să rămână ceva, fiindcă noi nu am fost niciodată loseri care să trăiască din amintiri, și chiar atunci a sunat telefonul meu, care era acum în blugii lui R., am răspuns, era A. care zicea, „hai, coaie, te-ai trezit, e 8 jumate, hai în pula mea să plecăm la Polul Nord, mamă, ce entuziasmat sunt că plecăm, mânca-ți-aș coiul, hai să ne vedem mai devreme că mor, nu mai am răbdare, vezi că ți-am luat și chiloții ăia gri, i-am împachetat deja, și am băgat toate tricourile mele în rucsac, m-am gândit că ori le port eu, ori le porți tu, e ok, coaie?”

II. Fram

„You sit around getting older there's a joke here somewhere and it's on me

I'll shake this world off my shoulders come on baby the laughs on me

Stay on the streets of this town and they'll be carving you up alright

You can't start a fire, worryin' about your little world falling apart

This gun's for hire even if we're just dancing in the dark"

(Bruce Springsteen – *Dancing in the Dark)*

1. The long, long night

M-am prins că eram cam beat muci abia când taxiul pe care-l agățasem tocmai pe la Eroilor – până acolo mersesem pe jos, cu R. după mine și cu o sticlă de palincă din aia galbenă, puturoasă, luată de la un chioșc de lângă cămine, cu R. care mergea pe 10 cărări și pe care o lăsasem în stația de autobuz, să plece spre casă, iar la despărțire o pupasem pe obraz, dracu' știe de ce, la naiba, pe obraz, dacă aveam să știu cât de mult urma să mă obsedeze căcatul ăsta... și habar n-aveam de ce o pupasem pe obraz, poate fiindcă eram prea rupt, era prea multă lumină afară, așa cum e în multe dimineți de iarnă, cu cer alb, cer de migrenă puternică, căcăcioasă, de futere a creierului tău obosit, sau poate fiindcă erau prea multe babe în stația de autobuz, unde ne-am zis pa, și nu aveam chef să sară babele și să facă o scenă, cum făceau de fiecare dată când eu și R. ne lingeam în public... sau poate pentru că, pur și simplu, mă enervase R.; poate că aș fi vrut să facă ceva, să nu mă lase să plec, să-mi spună că vine cu mine –, taxiul m-a lăsat în fața blocului lui A. Nu aveam mărunt. M-am dat jos, i-am spus să mă aștepte, am lăsat chiar și sticla de palincă înăuntru. Nu vedeam niciun magazin foarte aproape, așa că m-am dus la o țigancă care vindea flori și am rugat-o să-mi schimbe 100 de lei. În timp ce căuta mărunțiș în buzunarul larg al fustei și mai largi, foarte amabilă țiganca, de altfel, mi-am dat seama că, pula mea, absolut tot ce fac, tot, tot, îmi va aduce automat aminte de alte scene asemănătoare din viața mea. Mi-am dat seama că ăsta era, în mare, motivul pentru care nu reușisem până acum să o uit pe R., să trec peste ea. Mi-am amintit cum îi cumpărasem trandafirul ăla negru. În ziua aia... Cum se

bucurase. Aici era deci cheia – dacă voiam să scap de R., trebuia să distrug cumva toate amintirile cu ea. Cum poți distruge amintirile? Nu prea poți, decât înlocuindu-le cu altele, altele mai bune, mai puternice, la care să te gândești mai des. Amintirile sunt ca oamenii. Nu-i poți șterge decât punând pe alții în locul lor. Şi nici așa nu merge întotdeauna. Asta trebuia să fac. Să estompez cumva culoarea amintirilor mele în care era și R. Să găsesc alți oameni, alte locuri, să trăiesc alături de alții. Fram era un punct bun de plecare. Mi-a întins cele zece bancnote de 10 lei și atunci am făcut o tâmpenie despre care am știut imediat că e tâmpenie, așa că nici nu m-am mai gândit la ea după ce am făcut-o. Era din chestiile pe care le faci și imediat refuzi să crezi că le-ai făcut. I-am întins înapoi zece lei și am cumpărat un trandafir roșu. S-a bucurat.

Am plătit taxiul. Cu trandafirul într-o mână și palinca în cealaltă, i-am dat un bip lui A. A coborât repede, de parcă ar fi fost pregătit și aștepta doar un semn de la mine ca să vină în zbor. Cum a ieșit pe ușa blocului, pe scările din față a scăpat pe jos geamantanul care părea cam feminin. Din el s-au revărsat o mulțime de țoale colorate. Tricourile lui negre nu erau printre ele.

„Să-mi bag pula, fix ca-ntr-un film cu proști!”, a constatat A.

Erau țoalele Tarei, și geamantanul tot al ei era, mi-a explicat.

„Şi ale tale, bagajele, unde sunt? Şi ale mele?”

„Le aduce femeia, Tara”, m-a liniștit A.

Mi se părea logic, așa că mi-am aprins o țigară și am mai băut din palincă. I-am povestit pe scurt lui A. că veneam de la băut, stătusem cu R. toată noaptea. A. m-a întrebat prin semne obscene dacă am făcut ceva cu R., i-am explicat că nu, tot prin semne. Am mai stat de vorbă, A. era foarte stresat, se tot văita că nu știe cum vom urca în avion cu drogurile Tarei.

„I-am zis, să-i fie clar: io nu mi le bag în cur. Punct!”, comenta A.

„Nu cred că o să fie nevoie. Mă gândesc că, dacă era, ți-ar fi zis”, am încercat să-i spulber angoasa.

„Eh, coaie, tu n-o știi p-asta... Se răzgândește cât ai zice cancioc.”

Mda, mi-am zis în gând, probabil de asta și întârzie. Nu știe ce țoale și farduri să-și ia. Trecuse deja cam juma’ de oră de când coborâse A. Şi palinca era pe terminate.

„E de la R., coaie?”, s-a interesat A., arătând spre trandafirul din mâna mea.

„Nț”, i-am zis eu, dar n-am spulberat misterul, fiindcă îmi era lene.

„Cred că asta își alege vibratoarele acum, d-aia întârzie”, a zis A., râzând.

Am aruncat sticla de palincă goală în boscheții din fața blocului. O babă ieșise cu un câine, care mă tot mirosea. Am încercat să-l mângâi, dar baba l-a tras de lângă mine, speriată.

„Îl contaminezi, coaie. Ajunge filosof, în pula mea”, a reflectat A.

„Şi bețiv!”, a mai adăugat el, după câteva minute.

Ne-am mai învârtit, am mai fumat o țigară, Tara nici pomeneală. A. și-a scos căciula cu măgar din buzunarul gecii și și-a pus-o pe cap. Am început să râd, părea și mai simpatic decât prima dată.

„Păi, deh, coaie, doar nu era să o uit? Ce frig tre’ să fie acolo, pula mea... Frig și întuneric. Noroc cu hipsterul ăla, că eu nu dădeam bani pe căciulă și muream cu creierul degerat... Îmi haleau eschimoșii creierul mort”, a reflectat el.

Mi-am adus aminte că, rahat flambat, nu-i lăsasem mobilul meu lui R. L-am întrebat pe A. dacă pot să las telefonul la el în apartament, până mă întorc. A. a zis că nu, că e complicat, tre’ să urce înapoi și se supără femeia, zice că o grăbește.

„Doar dacă am avea cum să-l aruncăm pe geam, să intre în casă”, a zis el, scărpinându-se prin măgar. „Lasă, în pula mea, e greu, nu merită”, l-am calmat. Mă gândeam că o să-l arunc pe undeva, o să-l fac pierdut, nu știu. Eram pornit să fac asta.

A. a venit cu ideea să nu stăm degeaba, să oprim un taxi și să o așteptăm pe Tara în el, ca să nu mai pierdem vremea după ce vine ea, să căutăm taxi aiurea. A trecut unu’, l-am oprit. Era un moș. De treabă, a băgat geamantanul în portbagaj, ne-am pus pe așteptat. A. l-a întrebat dacă știe cumva cum e cu noaptea polară, dacă e adevărat că ține șase luni. „Ţine, ține”, a zis moșul, „dar nu cred că și în România, asta e doar la irlandezi”. „Auzi, coaie, la irlandezi. Deci nu e și în Finlanda, nu?”, l-a întrebat pe moș. „Nuu-nu cred”, a zis taximetristul, dar nu era convins. L-am întrebat dacă putem fuma, a zis că da. A. se tot fâțâia pe scaun, începuse să transpire, să-i clănțăne dinții. Mă și vedeam cu el cum ne dau jos din avion, căcat, ratez The Fuckin’ Deal.

„Ești ok, bre?”

„Nu, coaie, știi tu... faza aia de care ți-am zis... Cu marfa Tarei.”

Lui A. îi era în continuare frică să nu fie nevoie să-și bage 4paws-ul Tarei în cur. Cum eu eram prea varză ca să-l liniștesc, și-mi era și foarte lene, bietul A. a căutat alinare în brațele păroase și transpirate ale taximetristului.

„Dumneavoastră, să zicem că ați avea de transportat niște droguri, pastile, peste graniță, cum ați proceda?”

„Doamne ferește, io n-aș transporta așa ceva! Drogurile te nenorocesc, ascultă la mine. Mai ales pe ăștia tinerii ca voi”, a zis moșul.

„Bine, dar mna... Să zicem că ați trece peste convingerile dumneavoastră rigide și ați accepta să le transportați. Unde le-ați băga?”, a continuat A.

„Nicăieri, Doamne ferește, unde să le bag? N-aș transporta, domnule, așa ceva! Să și le bage ei

în cur!”

A. a pălit și mai rău și mi-a făcut un semn disperat care spunea: vezi, vezi, toată lumea și le bagă în cur...

Începeam să transpir și eu, fiindcă în taxi era foarte cald. Am propus s-o sunăm pe Tara. A. s-a scotocit prin buzunare, dar mobilul lui nu era nicăieri.

„L-am uitat sus, coaie, după ce mi-ai dat tu bip”, a concluzionat A. „Dă-mi telefonu’ tău, s-o sun”.

N-aveam numărul Tarei, iar A. nu-l știa pe dinafară.

„Coaie, eu tre’ să fiu cu o pizdă cel puțin 8 luni ca să-i învăț numărul. Sună-mă pe mine, poate aude Tara și răspunde”, a propus A.

Am sunat, Tara n-a răspuns. Dar a făcut ceva și mai bun – a ieșit pe ușa blocului, cărând după ea un bagaj uriaș. Am vrut să cobor, s-o ajut, dar A. mi-a întins un cui de-abia aprins:

„Lasă, coaie, se descurcă ea...”

S-a descurcat, după care s-a așezat în față, lângă taximetrist, și am pornit.

„Cât e ceasu’, coaie, nu întârziem?!”, s-a impacientat A.

Nu cred că-l văzusem niciodată atât de stresat, de neliniștit. Mi se făcea milă și să mă uit la el.

„Mai sunt 4 ore și 40 de minute”, a spus Tara, calmă, după ce și-a verificat mobilul.

„Să-mi bag pula, să vezi că întârziem!”, s-a agitat iar A.

„Da’ unde plecați, băieți?”, ne-a întrebat moșul.

„În Finlanda”, au zis Tara și A., într-un glas.

„Şi nu duceți droguri pe acolo, nu, hă, hă?”, a întrebat moșul, vrând să facă o glumă.

Tara s-a uitat urât de tot la A.

„Ce droguri, noi suntem studenți, mergem cu o bursă la facultate acolo, pe trei luni”, l-a calmat

ea pe moș.

„Ei, azi și studenții se droghează pe rupte. Cu etnobotanice, din astea, am văzut eu un reportaj. Nu mai e tineretul serios, studios, ca pe vremea mea, nu mai e, domnule...”

„Păi, da, toată lumea se droghează. Şi studenții, logic”, a început A., dar i-am dat un ghiont să tacă. O oftica pe Tara. Nu-l vedeam bine mai încolo, când gagica avea să-și desfacă bagajul și să-și înșire biciurile pe patul hotelului.

„Rău, rău fac!”, a zis moșul.

„Așa e”, am spus în același timp eu și Tara.

A. râdea. Terminase cuiul, aruncase pe geam ce mai rămăsese din el.

Ne-a lăsat în fața aeroportului. A plătit Tara. Când să ne dăm jos, mi-a venit o idee genială. Mi-am scos telefonul din buzunar și l-am lăsat, ca din întâmplare, pe bancheta din spate. Am coborât și am luat-o spre automatul de cafea.

„Coaie, ce emoții am, uite cum îmi tremură mâinile!”, a făcut A.

Tara era calmă, butona aparatul.

„Ia-mi și mie una cu lapte”, am rugat-o.

„Coaie, ține-mă de mână, poate nu mai tremuuurrrr!”, a zis A.

Era îmbulzeală mare în jur, lumea avea să creadă că suntem poponari. Dar era fun să creadă asta, așa că l-am luat. Era rece ca gheața.

„Vrei o cafea, bre?”

„Nu, coaie, c-am băut deja opt...”, mi-a zis.

Tara își împrospăta rujul într-o oglindă minusculă, scoasă din poșeta cu ținte, când m-am trezit că mă claxonează cineva. Moșul.

„Tată, ți-ai uitat telefonul în mașină! Bine că l-am văzut, plecam cu el, Doamne ferește! Te păgubeam degeaba. Studenți, copii săraci, Doamne ferește, nu fac eu d-astea...”

Până să apuc să protestez, A. luase telefonul, îl băgase în buzunar. I-am mulțumit cu juma’ de gură moșului. Am intrat înăuntru. Era cald și

puțea. Mulți țărani stăteau pe margine, cu papornițele pe lângă ei, și mâncau pufiileți, plescăind.

„Băga-mi-aș pula în mamele lor de căpșunari împuțiți”, a zis Tara, printre dinți. „Să vezi cât stăm la control după ăștia.”

Era simpatică de fiecare dată când înjura, părea ceva mai copilăroasă. Era genul ăla de femeie căreia nu-i poți aproxima corect vârsta. Se schimba mult odată cu hainele pe care le îmbrăca; putea să pară atât de 18-19 ani, într-o ținută de club, cât și o tipă respectabilă pe la 35 de ani, cu haină cu guler de blană. Probabil vârsta ei reală putea fi obținută printr-o medie aritmetică a extremelor ăstora. Pula mea. La chef, unde hotărâsem să plecăm împreună la Fram, Tara îmi povestise că într-o vreme nu înjura deloc. Mi-a vorbit despre doi tipi pe care îi iubise, Ulf și Corbu, un scriitor și un pictor, despre care nu mai știa acum nimic. Mi-a zis că eu îi aminteam puțin de amândoi.

Aveam chef să beau. Nu-mi plăcea în aeroport. Era prea îngust spațiul, prea închis aerul, și în plus mă făcea pentru prima dată să conștientizez pe bune că plecam. Gata, asta era, chiar plecam, mă duceam într-un loc unde nu cunoșteam pe nimeni, unde voi putea fi ceva mai liber, mai singur, dar poate unde nu voi reuși să scap de obsesiile astea pe care le târam după mine de atâția ani. Habar n-aveam ce fusese în capul meu. Dintotdeauna știusem că un alt loc, unul nou, nu-i de ajuns ca să schimbi ceea ce ești. Nu poți fugi de tine însuți, cel puțin nu așa, călătorind de nebun peste mări și oceane și munți și continente. Tot ceea ce ai în tine, toată nebunia, te urmează oriunde te-ai duce. Dar poate nu de asta plecam. Poate plecam, așa, fiindcă nu mai puteam să respir aici. Şi aeroportul ăsta era ca o prelungire a României: irespirabil, plin de jeg, populat de proști, gălăgios, neinteresant. Am ieșit afară să mai

fumez o țigară, în timp ce Tara și A. stăteau la coadă. După cum arăta, trebuia să stai la mai multe cozi până să te urci în avion. Avea dreptate A., nu era exclus să întârziem.

Mi-am mai luat o cafea și am fumat trei țigări. Lângă mine venise o chestie mititică, o gagicuță blondă, cu coșuri. Avea o traistă mare pe un umăr. Pleca și ea la căpșuni, cine știe, sau poate pleca să sugă pula, ce mai conta... Undeva pleca ea. I-am zâmbit. M-a întrebat unde plec, i-am zis că la Fram. M-a privit admirativ. Lângă minionă venise și o cioară plină de ghiuluri, un manelist scârbos, și se dădea la ea. Am zâmbit iar. Așa era România. Maimuțele se combinau cu oamenii proști și rezultau maimuțe proaste și defecte. Am intrat înăuntru.

Tara și A. nu avansaseră mai deloc, iar A. tremura ca piftia. M-am băgat și eu în rând, în timp ce o țață comenta în spate, că să stau la rând.

„E cu noi, ființă, vezi-ți de papornița dumitale”, i-a spus Tara, pe un ton ușor arogant, dar politicos.

O înțelegeam foarte bine pe Tara, cu disprețul ei. Erau din cale-afară de scârboși ăștia care plecau. Într-un fel, puteai spune că e mișto, uite că pleacă și prostimea din România, dar, pe de altă parte, îți dădeai seama că ăștia pur și simplu nu erau mai proști sau mai împuțiți ca alții. Erau, pur și simplu, români.

Cred că am ațipit în picioare. Habar n-am cum s-a întâmplat asta. Când m-am trezit, eram la o cu totul altă coadă, deja eram la aia pentru control. Îl auzisem în tot timpul ăsta pe A. lamentându-se: „da’ ești sigură că nu ni le găsește? Treaba ta, să știi că eu nu fac pe măgarul pentru tine, să duc drogurile în cur... Sper să nu ni le găsească. Au și câini din ăia, te descoperă dacă ai droguri și-n cur. Sunt deștepți... Şi acolo, când coborâm, ne controlează și mai al dracu’, mai ales că văd că suntem din România. Eu aș zice mai

bine să le înghițim cât zburăm. Le înghițim și scăpăm de-o grijă, nu ne prind ăia la aeroport, să ne deporteze... Şi, dacă vor să ne deporteze, măcar o să fim drogați și o să ne doară-n pulă...”

Auzeam și vocea Tarei, oarecum șoptită, dar cred că totuși destul de clară pentru ăia din fața și din spatele nostru: „le-am pus în cutia de Tic-Tac, pentru numele lui Dumnezeu, nu le găsește nici pula, înțelegi? Arată identic cu bomboanele. Şi restul l-am băgat într-un vibrator. Cine pana mea crezi că stă să desfacă vibratorul? Oricum, sunt 4paws, nu-s heroină, nici dracu’ n-are idee ce-s astea, pricepi? Sunt droguri necunoscute, relax.”

Când am deschis eu ochii, A. tremura ca toți dracii. Mai aveam puțin și ajungeam în față.

„Alo, alo, domnul cu securitatea?! Vreau să vă dau o informație! O informație urgentă! Securitatea pasagerilor, alo, vreau să vorbesc cu dumneavoastră!!!”, a urlat dintr-o dată țața din spatele nostru, aia cu papornița, care îmi zisese să stau la rând.

„Ne-a auzit!”, a zis și A., panicat în ultimul hal. I-am pus o mână pe umăr, cu scopul de a-l calma, dar nu mi-a ieșit. Bodyguardul s-a apropiat de femeie. Pe mine mă amuza cumva, eram foarte curios să văd ce se întâmplă. Eram sigur că femeia a auzit ce spusese Tara și că individul avea să-i ceară cutiuța cu Tic-Tac, să verifice pastilele. Muream de curiozitate ce avea să hotărască.

„Vedeți bărbatul ăla?”, a întrebat țața, în timp ce bodyguardul își luase fața de maimuță gata să se ia la trântă cu oricine, să salveze onoarea aeroportului.

A. se bâțâia deja pe picioare. Tara dădea ușoare semne de impacientare. Eram tare curios să văd ce va păți țața după faza asta, cum o va răsplăti Tara pentru promptitudinea ei. Cat fight, mi-am zis și mi-am frecat mental mâinile de nerăbdare.

„Ăla negru de colo! Ăla, ăla, îl vezi? Cred că are o bombă în geamandanul ăla mare!!! Vrea să

ne perecleteze zborul, să ne pună în pericol viețele!”, a țipat proasta.

Fâââs.

Tara a expirat lung și și-a dat la o parte șuvițele șatene de pe frunte. Eu am pufnit, dezamăgit.

A. a leșinat.

În câteva secunde, s-a creat un vacarm greu de descris, pe care mintea mea încă mahmură nu prea reușea să-l proceseze cum trebuie, așa că m-am dat la o parte, lăsându-i pe oamenii ăia să-și facă treaba. Doi indivizi bine făcuți l-au ridicat pe A. de jos și l-au dus într-o cameră care părea să fie un fel de punct sanitar, pentru ăștia care leșinau în timp ce așteptau să se urce în avion. Alți băieți bine făcuți au invitat-o pe țață să-i urmeze, și l-au rugat și pe negru să vină cu ei, cu bagaj cu tot. Au dispărut.

Aveam chef de-o țigară, așa că am ieșit.

Am fumat-o repede și, când m-am întors, Tara era impacientată, ne îmbarcam deja, A. era oarecum pe picioare, ne-a arătat degetul mare, era totul ok, deși părea foarte palid. Îi dăduseră ăia niște pastile pentru tensiune. A, și înainte să urc în avion, am mai făcut ceva: m-am rezemat de perete și acolo, în aglomerație, am dat drumul mobilului să cadă la picioarele oamenilor care așteptau să li se dea voie să zboare.

M-am simțit bine, ca și cum cineva s-ar fi îndurat să-mi taie în sfârșit o tumoră pe care o purtam cu mine de luni bune, dar la care îmi era milă să renunț de unul singur.

2. Întuneric

Aș fi vrut să stau lângă Tara, dar m-am nimerit, evident, lângă A. La sugestia femeii, de fapt, care mă rugase să stau eu lângă el, că ea are stări de vomă când zboară și asta interferează cu abilitățile ei de babysitter.

A. bolborosea nonstop. Mi-am băgat căștile în urechi, dar nu era chip să-mi văd de zborul meu. A. mă trăgea de mâini, îmi dădea bobârnace, mă zgâria, numai ca să mă facă atent. Avea un fix cu noaptea aia polară, pula mea.

Dar era bine, măcar își revenise. Plecasem, în morții mă-sii. În câteva ore aveam să mă văd cu Tuomi și să văd cu ce se mănâncă The Fuckin' Deal.

„Eu nu înțeleg cum vine asta. Imaginează-ți, întuneric nonstop, de unde pula mea știi când e să te trezești și când e să te culci? Uite, io de exemplu nu pot să mă cac odată ce se întunecă afară. Eu mă cac dimineața, când iese soarele. Mă rog, noaptea mă cac doar dacă sunt foarte beat. Asta ce o să însemne, că o să stau beat nonstop? Păi nu văd cum... am auzit că e scumpă băutura acolo... Ce beau eu, cum mă mai cac? Ce fac, nu mă cac șase luni?!"

„Nici nu stăm șase luni. Boule", i-a zis Tara, de alături.

Ea nimerise lângă unu' care băga în el nonstop. Avea dulciuri dosite prin buzunare și încercase să ne ofere și nouă. A. primise o bomboană și o trosnise vreo două minute între dinți. Începea să fie și ea ușor stresată, Tara. Fuck them, mi-am zis, în definitiv nu i-am obligat eu să vină cu mine. Asta este excursia mea, punct.

„Bre, iei totul prea pe bune. Asta cu noaptea polară e o metaforă, pula mea. Habar n-am. Și

oricum, noi nu merem la polul nord, mergem într-o țară normală, ca toate țările. N-o să vezi urși polari plimbându-se pe stradă. Doar dacă fumezi ceva mișto."

A. s-a uitat urât la mine.

„Coaie, tu nimic nu știi. Nici n-ai habar că ursul ăla nu era finlandez. Era norvegian, în pula mea!"

Am râs. A. revenise pe planeta corectă, era așa cum îl știam.

„Bre, prea iei totul pe bune. Şi ursu' e o metaforă, și noaptea pulii, la fel. E o glumă, un fel de. Pula mea."

„O fi, coaie, da' ursu' e norvegian toată ziua. Nu-i finlandez. L-am căutat eu azi-noapte pe Google. Nu puteam să dorm..."

„Are Fram pagină pe Wikipedia?"

„Are, coaie, are... nu știu dacă pe Wiki sau pe alt site, dar are. Și scrie clar că-i norvegian. Negru pe alb."

„Aaaa, taci, în pana mea! Asta mai lipsea, să vă puliți pe naționalitatea unui urs imbecil", a zis Tara, nervoasă. „I need a fucking drink!"

Pizduța cu craci lungi, care ne urase zbor plăcut, s-a apropiat să ne întrebe dacă e totul ok. A. a băgat glumele lui semicocălărești, spunându-i fetei că el are o problemă gravă de sănătate, care îl obligă să facă sex de șase ori pe zi, altfel leșină, și că acum ar cam fi ora pentru cea de-a doua repriză pe ziua de azi. Gagica s-a înroșit, s-a uitat în jur să vadă câți ochi au urmărit discuția. Tara i-a rânjit sarcastic, chestie care a făcut-o pe păsărică să se fâstâcească și mai rău. A plecat, fără să ne mai întrebe a doua oară dacă ne poate fi de folos cu ceva.

După asta, fără absolut nicio logică, am căzut într-o reverie total nostalgică și dementă. Mi-am dat seama că, dacă ar fi să vină un animal ciudat, ca un peștișor de aur sau vreun Fram, că tot a fost vorba de el, și să mă întrebe ce dorință mi-ar putea

îndeplini, cel mai mult și mai mult mi-aș dori să plec în trecut, să trăiesc într-o altă perioadă de timp. Poate tot în România, nu m-ar deranja să fie tot România, dar o altă vreme, una frumoasă, cu sens, cu oameni de care te poți atașa, cu care te poți înțelege, pe care să-i consideri că sunt din aceeași specie cu tine. Cu vreo câteva zile în urmă văzusem poze pe net de la viscolul din 1954 și era atât de frumos totul, gri-ul ăla, zăpada aia uriașă, oamenii, chiar dacă tot proști, altfel, mai puțin siguri pe ei, mai puțin agresivi în prostia lor, oameni care încă se căutau pe ei, care aveau întrebări, neliniști, griji, probleme, angoase, frici, altele decât sfârcurile lui Drăgușanu și motivul divorțului lui Slav. Într-o astfel de Românie aș fi putut respira, aș fi putut face lucruri. O Românie care să nu te invadeze cu prostia, cu împuțiciunea și gălăgia ei, o țară care să te lase să trăiești. Opusul ăsteia de azi. După aia mi-am amintit iarna în care fusese Revoluția, aveam 5 ani, și era tot așa zăpadă, zăpadă murdară, plină cu gunoaie, zăpadă tipic românească, și totuși de o mie de ori mai frumoasă față de cum ar mai putea fi astăzi zăpada. O zăpadă sinceră, cu sentimente, cu gânduri, o zăpadă în care stă ascuns un suflet, orice fel de suflet. Da, peștișorule, da, Fram, înapoi în timp aș vrea să mă duci. Nu-mi doresc să fiu nici mai tânăr (mi se pare sexy că fac 30 de ani, atât de neverosimil și atât de sexy, atât de absurd...), nici mai frumos (sunt destul...), nici mai bogat (nu-mi pot imagina lucruri pe care să mi le doresc și să nu mi le pot permite, absolut niciunele...), nici mai sănătos (e bună o durere de ficat din când în când, sau de cap, sau o vomă sănătoasă...), nici celebru în vreun fel, nici... nimic. Atât mi-aș dori, să trăiesc într-un alt timp. Într-un timp în care să mi se pară că am sens. În care pot construi lucruri, în care mă pot implica în lumea care mă înconjoară. Nu în lumea absurdă de azi, lumea lipsită de orice logică, de orice structură, haos imbecil și atât,

chiar și pentru mine, care ador haosul, dar ador un haos artistic, creator în felul lui, nu bășina asta țigănească. Aș vrea ca peștișorul sau Fram sau cine pula mea ar veni să poată să mă transporte înapoi cu 20 de ani, cu 30, cu 60, cu o sută, cu două. ORICÂND. Numai nu azi, în prezentul cu miros de varză împuțită. Simt că tot ce sunt azi se duce pe pulă numai fiindcă trăiesc în 2014. Dacă ar fi un alt an, orice an, aș putea fi fericit, aș putea să mă implic și să simt.

A. ațipise. Nici nu ne urcasem bine în avion, că pizdulicea cu craci lungi mă strigase. Cineva îi adusese mobilul meu. Cineva care văzuse că eu îl lăsasem acolo, lângă perete. M-a întrebat dacă îmi aparține. Am vrut să spun că nu, nu știu ce căcat e ăsta, nu-i al meu, dar A. l-a luat din mâna fetei și l-a băgat iar în buzunar. Mă urmărea telefonul ăsta, nu-l puteam face pierdut cu niciun chip. M-am gândit pe urmă cât de tare ar fi să-l arunc din avion. Da, asta ar merita, să facă un salt mortal și să se crape de vreo stâncă, sau să se înece în vreun râu.

Oamenii ucid toate lucrurile frumoase. Era adevărat, simțisem asta de acum o mie de ani, înainte să o înțeleg. Toată poezia lumii, tot ce este incert, ambiguu, minunat. Tot ce are sens, tot ceea ce așteaptă mintea umană ca să-i dea un conținut, mintea oamenilor speciali, a celor care contează. A celor care vin din alte specii, din alte universuri. Oamenii proști, la celălalt capăt al lanțului de evoluție a viețuitoarelor, ăștia ucid, oamenii care distrug, cu convingerile lor de căcat, la care țin cu dinții, cu orgoliile lor de viermi patetici, cu certitudinile pe care și le vor împărtășite de ceilalți, cu dorința lor caraghioasă de-a fi iubiți și apreciați, deși 99,9 la sută din oameni nu s-au născut ca să fie iubiți și apreciați. Cu ticurile și prejudecățile lor, cu picioarele care le miros oribil, cu transpirația scârboasă din miezul nopții când au vise porno cu actrițe la modă. Oameni incapabili

să inventeze ceva, impotenți definitiv, dresați prost și totuși eficient, care nici măcar nu-și cunosc propria sexualitate, oameni care se masturbează fiindcă așa fac alții, care fut parașute fiindcă așa fac alții, care mănâncă nesănătos și gustos fiindcă așa fac alții, care mănâncă sănătos și fără gust fiindcă așa fac alții, care merg la sală fiindcă așa fac alții, care luptă pentru o diplomă pe care n-o merită nici cu curul fiindcă așa fac alții, care ies în club sâmbătă seara fiindcă așa fac alții, care sparg un salariu întreg într-un weekend fiindcă așa fac alții, care se bușesc ca vitele retarde pe autostradă în weekend în drum spre mare fiindcă așa fac alții, care adună bani ca imbecilii timp de câteva luni ca să-și facă rev-ul la munte, pe pârtie, fiindcă așa fac alții, care citesc cărți de self help fiindcă așa fac alții, care își doresc succes și bani și carieră fiindcă așa își doresc și alții, care fac copii defecți, strâmbi, inutili, fiindcă așa fac alții, care merg în vizită o dată pe lună la socrii pe care îi detestă și i-ar vrea morți în somn, fiindcă așa fac alții, care acceptă să se plimbe cu pizda lor proastă și urâtă prin magazine pentru ca pizda să-și ia o rochiță pentru Crăciun, roșie, cu danteluță, fiindcă așa fac alții, care merg la comedii romantice la mall fiindcă așa fac alții, care râd la cele mai cretine jocuri de cuvinte fiindcă așa râd alții, care își iau floricele fiindcă așa își iau și alții, care mănâncă aripi de la KFC fiindcă așa mănâncă și alții, care își deszăpezesc mașina fiindcă așa fac și alții, care fac grătar fiindcă așa fac și alții, care ascultă manele fiindcă așa ascultă și alții. Care fac laba la Antonia fiindcă așa fac și alții, care râd de engleza Innei fiindcă așa râd și alții, care înjură șefii fiindcă așa înjură și alții, care iau pastile să le crească mușchii fiindcă așa iau și alții, care urăsc câinii maidanezi fiindcă așa urăsc și alții, care omoară câinii maidanezi fiindcă așa omoară și alții, care iau cadouri părinților de sărbători fiindcă așa iau și alții, care dau sms-uri retardate și

vomitive, culese de pe net, fiindcă așa dau și alții, care își fac rate la bănci fiindcă așa fac și alții, care își cumpără mobilă urâtă, scumpă și fără personalitate de la Ikea fiindcă așa își cumpără și alții, care se urcă cu labele mari și împuțite pe colacul veceului fiindcă așa se urcă și altele, care stropesc peste tot când se pișă fiindcă așa stropesc și alții, care dau cu pocnitori în decembrie fiindcă așa pocnesc și alții. Care își doresc rahaturi doar fiindcă și le doresc și alții, care se uită la clipuri pe YouTube fiindcă se uită și alții, care cred că filmele porno cu lesbiene sunt la modă fiindcă așa cred și alții, care au o părere bună despre Liiceanu și Pleșu fiindcă așa au și alții, care se uită la televizor fiindcă așa fac și alții, care mănâncă varză acră la mahmureală fiindcă așa mănâncă și alții, care cumpără țigări de la pizdele care se fâlfâie prin terase pe litoral fiindcă așa cumpără și alții, care cred că Simona de la Acces Direct e o vacă nesimțită pentru că pune întrebări directe invitaților fiindcă așa cred și alții, care cred că Simona e o tipă mișto pentru că pune întrebări directe invitaților fiindcă așa cred și alții, care vor ca boracii lor să fie premianți, și deștepți, și mai puțin patetici, fiindcă așa vor și alții, care duc cadouri caraghioase profelor pentru ca boracii lor să fie premianți, deștepți, și mai puțin patetici, fiindcă așa duc și alții. Care scriu agramat fiindcă așa scriu și alții, care lasă comentarii imbecile și ridicole la știrile din ziarele online fiindcă așa lasă și alții, care vor un stăpân care să-i smucească bine de tot de lesă fiindcă așa vor și alții, să-i lovească cu piciorul, fiindcă așa vor și alții, să le îndese pișat pe gât, fiindcă așa fantasmează și alții, care se revoltă împotriva politicienilor votați chiar de ei fiindcă așa se revoltă și alții, care ies în stradă fiindcă așa ies și alții, care strigă o lozincă diareică, penală, fiindcă așa strigă și alții, care se dau cu curul păros de asfalt zbierând că iubesc România fiindcă o iubesc și alții. Care își pun

tricolorul pe balcon la început de decembrie fiindcă și-l pun și alții, care își bat copiii fiindcă și-i bat și alții, care își atârnă rufele pe balcon cu cârlige colorate, țigănești, fiindcă așa și le atârnă și alții, care își fut nevasta capră fiindcă așa și-o fut și alții, care se cacă cu ușa închisă fiindcă așa se cacă și alții, care se rad în fiecare dimineață fiindcă așa se rad și alții, care își lasă barbă fiindcă așa își lasă și alții. Care se lasă dresați, fiindcă așa se lasă și alții. Care pupă picioarele stăpânului pervers, fiindcă așa i le pupă și alții. Care nu vor să moară, fiindcă nu vor nici alții.

Viermi care nu-ți pot trezi nici interes, nici compasiune. Nu poți să vrei să-i fuți, nu poți să vrei să-i ai în preajmă, n-ai cum să vrei să bei cu ei, să călătorești cu ei, să vorbești cu ei. Ai prefera să-i lovești cu capetele de pereți până le sar creierele inutile, mai bine decât să le permiți să-ți vorbească și să te împroaște cu clișeele scârboase și împuțite care le dau pe dinafară din mintea batjocorită, pusă să doarmă pe timp nelimitat.

Vreau un alt decor, atât. O schimbare radicală. Un decor interesant. Pe care să-l pot atinge și să zic: uau. Nu să-mi miros mâna, cu scârbă, fiindcă am atins oameni.

„Am ajuns”, îmi zice Tara, atingându-mă ușor cu degetele ei reci.

Pe moment, n-o recunosc. Pare o femeie bătrână. O străină. Ar putea fi orice, oricine.

„Ah”, îi răspund.

„Aterizăm acum”, mai zice ea. „Scoală-l pe nebunul ăla, zi-i să se pregătească.”

...Fram, de pe geamul avionului, părea frumos. Promițător. Gri, apos, impersonal. Locul perfect unde să o iei de la capăt, curat ca un bebeluș căruia îi curge lapte pe la colțul gurii. Nu prea mă simțeam un bebeluș, dar poate aveam să mă simt peste câteva luni. A. și-a trosnit oasele, a căscat și m-a privit puțin speriat: „Am ajuns la

Polul Nord, coaie?! Așa arată? Aoleu, ce beznă e, să-ți bagi degetele-n ochi, pula mea...”

3. Hell

Tuomi era un tip mișto. Ciudat, dar mișto. Extrem de prietenos. Părea, la prima vedere, un alter ego finlandez al lui A. Mi-am dat seama de asta când am ieșit toți trei în fața aeroportului, ușor constipați, dezorientați, gândindu-ne ce pula mea facem acum, încotro o luăm, fiindcă lucrurile nu merseseră deloc smooth, așa cum prevăzusem noi: Tuomi și gașca lui să ne aștepte la scară, cu o hârtie mare pe care să scrie „M., aici, coaie!”; în timp ce pe A. îl apuca din nou bâțâiala, iar Tara se zgribulea în gecuța ei din imitație de piele, cu ținte, Tuomi sau vreun alt pletos în așteptarea grupului vesel din România nu se zărea pe nicăieri. Îmi aminteam foarte vag adresa și chiar și mai vag numele clubului unde aveam să „lucrez”. Dar, cum am ieșit în fața clădirii, l-am văzut pe Tuomi, cu dreadurile lui blonde și foarte lungi, pișându-se pe partea opusă, într-un boschet. L-am fluierat. A venit la noi într-un suflet, cu fermoarul încă desfăcut, scuturându-și mâna ca să dea noroc. Ne-a pupat pe toți, pe Tara a ridicat-o în aer, mirându-se că e atât de ușoară și îmbrăcată așa subțire. A. l-a iubit instantaneu.

„Mare belea omul ăsta, cât de simpatic e!”, mi-a zis, în timp ce ne înghesuiam în mașina lui Tuomi.

Era beat muci, sau tripat, dar nimeni n-a protestat. Culmea e că a condus foarte liniștit, cu precizie. Asta în ciuda faptului că nu se uita absolut deloc la drumul din fața lui – a stat, până am ajuns, aproape numai cu spatele la volan, conversând cu noi, ăștia din spate, gesticulând, arătându-ne din două în două minute horns up, bătându-ne pe umeri, pe cap, pe unde nimerea.

„Şi cică, auzi, finlandezii n-ar trebui să fie foarte prietenoși...”, a zis Tara, contaminându-se de veselia din mașină.

Casa lui Tuomi era mișto. De fapt, era o mansardă foarte lungă și spațioasă, chiar deasupra unuia din barurile unde aveam să plasăm eu și A. marfă – atât a lui Tuomi, cât și 4paws-ul Tarei. Ne-am lăsat bagajele, A. și-a aprins un joint, Tara era foarte încântată de priveliștea de pe balcon, iar Tuomi m-a invitat la o bere, jos, să punem la punct detaliile lui The Fuckin’ Deal.

Tuomi a cerut trei halbe pentru mine, trei pentru el. Pe prima a dat-o pe gât, a râgâit, mi-a arătat horns up. Am dat-o și eu pe gât pe a mea. A luat-o pe a doua, a dat-o pe gât. Am dat-o și eu. Abia cu a treia am dat cheers. După aia a început să-mi explice cum stă treaba, în timp ce ne întindeam la al patrulea rând. Jobul meu oficial avea să fie să apar în videoclipurile trupei – filmările începeau chiar a doua zi. Trebuia să fac pereche cu o tipă, Amy, despre care am înțeles că era superhot și că era bulgăroaică. Nu era vorba doar de clipurile trupei lui Tuomi, ci și de baby-bands, cum le-a spus el – trupe ceva mai puțin cunoscute, ale membrilor și ale amicilor lor. În timpul liber, aveam să mă plimb cu droguri la mine pe unde mi se scula și aveam să agăț gagici, masculi, tineri, bătrâni, copii, handicapați, orice, și să le vând drogurile. Suna absolut minunat, și mai ales simplu. Tuomi mă asigurase că nu e nevoie să fac nimic din ce nu am chef: mă trezesc fix când vreau, beau ce vreau etc. Când numita Amy a intrat în bar, în timp ce noi eram la al șaselea rând, s-a întâmplat ceva. Mi-am dat seama că urmează să se întâmple încă de când am văzut, prin aglomerație, câteva șuvițe din părul blond al fetei care o însoțea pe acea Amy. Era un păr cunoscut. N-aș putea spune exact cum am avut senzația asta, dar știu că a fost foarte, foarte neplăcut: era un păr care mă urmărise, care venise după mine, din

amintirile mele, din ani care au fost. Să mă obsedeze, să-mi strice evadarea, să mă aducă iar cu picioarele pe pământ. Nu conta al cui era părul, nu neapărat, și când a apărut și fața care era atașată de păr a fost și mai strange de atât. O știam pe pizda asta, da, o știam, dar n-aveam habar cine era. Îmi amintea de multe, de o călătorie, de R., de barurile din București, de o perioadă plină de lumină și fluturi și...

„M.???!”, a zis fata.

Rahat, chiar și vocea îmi părea familiară, deși aveam sentimentul că am cunoscut vocea ei pe când era mai puțin răgușită de la țigări și alcool. Era frumoasă, minionă, cu părul foarte lung și drept, și purta o rochie maro, din petice de piele întoarsă, pe sub geaca de motor neagră.

„Nu mai știi cine sunt, așa e?”

Am confirmat dintr-o înclinare a capului – nu, n-aveam nici cea mai chioară idee.

„O să te las să-ți aduci aminte singur. E mai palpitant așa”, a spus ea, înainte ca Tuomi să le expedieze într-un alt colț al barului, pe motiv că are afaceri de discutat cu mine.

Evident, nu mi-a mai stat gândul la asta, la The Fuckin’ Deal. Voiam să aflu cine pula mea era blonda, ce făcusem cu ea în trecut. Probabil fusesem împreună, sau ceva de genul ăsta, pentru că se uitase la mine așa cum se uită orice pizdă pe care am futut-o într-un anumit moment din viata mea. Dar n-aveam idee când... Până la urmă, erau amănunte, mi-am zis, în timp ce Tuomi se agita, dădea din mâini, încercând să-mi explice cum va arăta scenariul la clipul pe care urma să-l filmăm a doua zi. Era simpatic Tuomi, amuzant, dar puțin cam prost. Aducea ușor cu A., așa cum observasem de prima dată, dar la A. prostia nu era autentică; lui mai degrabă îi plăcea să joace un teatru absurd, să ne facă să râdem, și pentru asta trebuia uneori să-și asume rolul măscăriciului, al păcăliciului, al ăluia care alunecă pe gheață, sau îi cad pantalonii în

timpul unei petreceri și rămâne în chiloți cu inimioare, tocmai pentru ca noi, restul, să ne simțim cumva mai apropiați unii de alții, prin râs. Distracția era principalul motiv pentru care trăia A., și asta îl făcea una din cele mai inteligente ființe de pe lume. Am dat din cap și l-am încurajat pe Tuomi monosilabic: „yes", „yeah", „I see", „ok", „perfect", „cool", „yeah", „fucking great".

Deja începusem să simt lipsa lui R., într-un mod foarte ciudat – când eram în București, puteau trece și zece zile fără s-o văd. Acum, propriu-zis nu trecuse nici măcar o zi întreagă de când ne despărțisem, dar mi se părea că a trecut mult, o jumătate de viață. Ştiam că e ceva diferit acum, că nu mai pot lua telefonul și să-i spun că ne vedem în jumate de oră, că e la mama dracu', în altă țară, peste toți munții și apele peste care trecusem cu avionul. La R. e altă oră acum, altă climă, și rahatul ăsta o făcea să pară foarte îndepărtată. În plus, o mai pupasem și pe obraz la despărțire, sec, distant. Dar nu la R. mă gândeam propriu-zis acum, când Tuomi se dădea de ceasul morții să-mi explice că voi avea mâine o pizdă care să se ocupe de machiaj și patru lăzi de bere pentru crew, cred că sunt suficiente patru?, nu chiar la R. ca persoană, ci mai degrabă la R. ca stare, la R. ca trecut al meu, la R. ca schimbări, la R. în care mi-am reflectat toate transformările, la R. care m-a ajutat să rămân neschimbat într-un fel. Şi la blonda aia de mai devreme, care mi se părea legată de R.

La al optulea rând, Tuomi s-a ridicat, a intrat pe o ușă din dreapta barului și s-a întors cu niște cutiuțe în care erau pastilele pe care trebuia să le distribui prin baruri. „Take one, take one", insista Tuomi, așa că am înghițit două. A aplaudat fericit, cred că îi plăcuse tupeul meu. El a luat una singură. Mi-a explicat că metoda cea mai obișnuită este să le pisezi și să le vinzi ca prafuri de tras pe nas, deși, culmea, chiar dacă nu-s la fel de puternice ca atunci când le înghiți, zicea el, deși

mie mi se părea logic să fie invers. După asta a început iar să vorbească mult, o dădea și pe finlandeză, nu doar engleză, așa că îmi era din ce în ce mai greu să-l urmăresc. Drogurile lui erau bune, în sensul că nu te pleoșteau de tot, deși te făceau foarte distant față de tot ce se întâmpla în jur. Nu erau la fel de tari ca 4 paws-ul Tarei, nu vedeam nimic ce nu era acolo, oricum dacă stai să te gândești... ce este vreodată cu adevărat acolo, și i-am văzut și pe A. cu Tara când au coborât în bar și au venit lângă noi, Tara se îmbrăcase cu o rochie de ieșit în oraș, albastru închis cu paiete, era aproape frumoasă, A. se curățase și el un pic, Tuomi era încântat, iar din colțul îndepărtat al încăperii blonda care-mi provocase nostalgii nedorite a dus un deget la frunte, ca-ntr-un fel de salut ciudat, și aia a fost suficient, mi-am amintit cu cea mai mare claritate cine era, probabil și drogurile lui Tuomi au ajutat, ideea e că gestul pizdei m-a dus imediat cu gândul la Marius, la țapul meu pe care nu-l mai văzusem de-o droaie de ani, și am știut că blonda vine din timpul cu Marius, pe urmă mi-am amintit de drumul la mare, cum îl culesesem pe fratele ei și mă amorezasem ușor de el, pe urmă o cunoscusem pe ea în Vama Veche, și tufișul, și apoi pe R., pe iubita mea o întâlnisem la scurt timp după ce o cunoscusem pe blondă, și da...

„Do you like Hell? Nice girl, Hellena, nice boobs, too! Great ass! Bulgarian, too. Like Amy”, a zis Tuomi, cu aceeași încântare cu care-mi prezentase marfa, mai devreme, doar că acum și-a dus mâinile în locurile desemnate, să-mi arate prin gesturi cum sunt țâțele și fundul femeii.

A ras toată băutura, după care s-a ridicat de pe scaun și a început să se învârtă prin bar, în ritmul unei piese de Bob Marley, deși în difuzoare se auzea Apocalyptica. Își scutura dreadurile din când în când, iar femeile din bar erau încântate și aplaudau.

A. s-a apropiat de mine, cu ochii lipiți de blonda mea:

„Coaie, coaie, aia nu e...? Pe bune, seamănă cu...”, a zis el.

„Ba da, cred că e chiar ea”, i-am răspuns eu, am mai luat două beri și m-am îndreptat spre blondă, s-o anunț că în sfârșit mă prinsesem cine era.

4. Așteptări

Elena, Elena lui Cofrag, Elena unei veri luminoase, albastru-deschis, de demult, Elena cu care o înșelasem pe Elavaca, Elena pe care o înșelasem cu Elavaca, Elena pe care o folosisem fiindcă îmi plăcea fratele ei, Elena care-l cunoscuse pe Machi, aceeași Elenă care era acum în Helsinki a venit și ea cu noi la filmări.

Au venit, bineînțeles, și Tara și A., care nu aveau cu cine să rămână. Îi sugerasem lui A. să meargă prin oraș, să se plimbe, să bea o bere, două, să agațe o gagică, să vadă cum e experiența de turist, dar mi-o tăiase cu cel mai sincer ton și zâmbet de om puțin jignit:

„Cum, coaie, să merg fără tine?! Păi, ce, am venit aici de capul meu? Ce pula mea să fac eu singur prin oraș?!”

Tara a spus și ea că n-are niciun chef să se plimbe de una singură, dar că la prânz o să meargă la hairstyling, așa că vine doar „vreo două ore, să văd cum e, poate nu se descurcă ăștia să te machieze ca lumea”. Fusese distractiv seara trecută, ne făcusem muci cu Tuomi și cu fetele, Amy și Hell, adică Elena mea, iar Tuomi o întrebase la un moment dat pe Tara ce job are, și ea îi răspunsese că este „a BDSM-ist, a pro”, și toată lumea a râs, dar nu fiindcă n-ar fi crezut-o pe cuvânt, ci pentru că li se păruse cool. Vorbisem puțin cu Elena, dar nu fusese cine știe ce mare fâsâială. A., mai degrabă, se dăduse mai cu spor la ea, iar spre dimineață îi mărturisise că fusese foarte îndrăgostit de ea în vara aia, în care femeia se cuplase cu mine. De multe ori, în ăștia 12 ani care trecuseră, mă mai gândisem cum ar fi fost s-o întâlnesc pe Elena, și mai ales cum ar fi fost să-l întâlnesc pe Cofrag. Îmi imaginasem tot soiul de

scenarii și, firește, nici unul nu semăna cu ceea ce adusese în realitate noaptea trecută.

Acum eram cu toții la filmări și ne apucase o vagă plictiseală, peste mahmureala pe care o târâsem cu noi după o noapte albă.

A, și înainte să venim la filmări, mai făcusem o poantă bună. Mersesem, eu și A., cu Tara, să-și recupereze drogurile de la tipul care avea un sex shop în centru. 4paws-urile călătoriseră în interiorul vibratoarelor, iar acum, cel mai probabil, erau puse bine în depozitul omului. Cel puțin, așa crezusem.

Am găsit relativ ușor sex shop-ul cu pricina și am intrat. Tocmai se deschisese de câteva minute. Vânzătorul era un tip tatuat, cu multe piercing-uri, destul de simpatic, pe la vreo 40 de ani. Tara s-a mâțâit un pic la el, înainte de a-i explica cine este și pentru ce a venit. Când i-a explicat că are un deal cu șeful lui și că a venit să-și ia pastilele pe care i le transportase individul, în schimbul unui procent din vânzările ce urmează să aibă loc, desigur, tipul s-a cam albit la față. Tara n-a observat schimbarea și a insistat. După niște bâlbâieli din care nimeni n-a înțeles mai nimic, în timp ce A. ridicase toate gonflabilele de pe rafturi și le cercetase între picioare, de parcă cine știe ce urma să găsească acolo, tipul tatuat i-a spus Tarei că, dacă e vorba de vibratoarele roz și albastre, cu capăt mobil, are o veste nu tocmai bună: nu mai sunt toate aici. „Dar unde?”, a întrebat Tara, la care tipul i-a povestit că și mama lui, o doamnă respectabilă, deține un sex shop și că a luat ea o parte din vibratoarele astea. Bineînțeles, fără știrea lui J., patronul cu care se înțelesese Tara, iar tatuatul o implora acum să nu-l dea în gât. Tara i-a zis că e ok, atâta timp cât îi aduce 4paws-urile până a doua zi, cel târziu. Tipul a zis că o să facă tot posibilul, dar că este o mică problemă, anume mama lui, care nu trebuie să afle o vorbă despre traficul de droguri, întrucât este o vegană adeptă a

stilului de viață sănătos. Tara a zis c-o doare-n pulă, că e treaba lui ce-i spune mă-sii. Până una-alta, a propus el, hai să vă dau ce este în vibratoarele rămase.

A fost puțin ciudat și destul de amuzant. Un gras intrase și se oprise chiar la raftul de vibratoare, căutând unul pe care să-l dea cadou. Cel puțin, așa ținuse el să precizeze. Tatuatul i-a luat un vibrator chiar din mână, motivând că are niște treabă cu el și invitându-l să-și aleagă un model mai nou, altul decât cele roz și albastre, care trebuie inventariate. Le-a desfăcut pe toate sub tejghea și a recuperat 4paws-urile. Călătoriseră excelent, poate chiar mai bine ca mine și A. Erau în cantități impresionante și mi-am dat seama de două lucruri, în timp ce tatuatul ni le punea într-o pungă cu desene oarecum obscene, dar netransparentă, ceea ce era bine: unu, că eram relativ asigurați, dacă The Fuckin' Deal nu ar fi mers strălucit – Tara își luase provizii serioase, iar pastilele ei chiar erau foarte bune, deci era imposibil să nu fie apreciate. Al doilea lucru – Tara era, așadar, hotărâtă să stea pe aici mai mult decât trei-patru săptămâni. După asta, am căzut pe gânduri. Cum ar veni, le dădusem impresia, lui A. și Tarei, că vreau s-o ard destul de mult pe la Fram. De ce le dădusem oare impresia asta? Era o impresie greșită? Era cea reală? Chiar părusem atât de hotărât să plec, să las în urmă România și oamenii ăia care făceau cumva parte din mine? M-am întristat, cumva. Poate chiar eram un porc egoist, așa cum subliniase R. Acum, în dimineața asta, dacă mă chinuiam să găsesc cinci motive pentru care plecasem, cred că aș fi avut oarecare dificultăți.

A. m-a tras de mână, să-mi arate ce știe să facă o gonflabilă blondă.

„Vorbește, coaie, asta vorbește, să mori tu!", a zis el, în culmea entuziasmului.

Într-adevăr, păpușa scotea sunete ca-n filmele porno. „Yeah, yeah, fuck yeah! Fuck me, fuck me hard!”, zicea păpușa, atunci când îi introduceai un deget prin cele șase găuri disponibile – model avangardist.

„Aveți și unele care vorbesc în finlandeză?”, l-am întrebat pe tatuat.

„What? No, no”, a zis el, iar A. a izbucnit în râs. Se îndrăgostise de păpușă. Se vedea după cum o ține în brațe. Avea ceva din strălucirea bărbaților care află că au devenit părinți.

„Coaie, dacă strângem bani, pot să-mi iau și eu păpușa asta?”, a întrebat el, dar a trebuit cu regret s-o pună la loc pe raft, fiindcă Tara începuse o discuție în contradictoriu cu tatuatul. Aparent, nici pastilele de aici, o mică parte din stocul întreg, nu ieșeau la număr. Tara îi reproșa individului că-și băgase nasul în drogurile ei. El jura că nu, că habar n-a avut ce ascundeau vibratoarele.

Între timp, grasul, clientul, se apropiase de păpușa lui A., o atinsese, o ridicase de pe raft și acum o întorcea pe toate părțile, cu un rictus de nemulțumire.

„Ia uite, coaie, la el, ce mofturi... Ce prost e, crede că-i de nasul lui așa bunăciune! Să se urce pe ea, s-o spargă, rahatul naibii...”, spunea A. și mi-am dat seama că ar fi bine să-i distrag atenția de la păpușă, fiindcă era o posibilitate ca grasul să plece cu ea acasă, iar A. să cadă într-o lungă depresie, agravată de angoasa lui față de noaptea polară. Neștiind cum s-o fac, m-am uitat la ceasul de pe mobil și i-am zis că întârziasem la filmări, ceea ce chiar era adevărat.

Partea bună era că Tara ajunsese la capătul negocierilor. Tatuatul recunoscuse că probabil cineva chiar testase pastilele – dar nu el, pe cuvântul lui de fost marinar, ne jura, pe cuvânt de navigator care s-a luptat la un moment dat cu un urs polar; deja începuse să ne aburească, ne luase cu povești autobiografice, la care Tara i-a făcut un

gest brutal, ca și cum ar fi pocnit din bici, iar tatuatul a tăcut mâlc, intimidat – și îi propusese Tarei să le înlocuiască pe cele care lipseau cu niște iarbă, de calitate excepțională. Am spus toți trei că suntem de acord. S-a dus în spate, a adus iarba. A făcut un joint, l-a aprins și ni l-a întins. Da, era o iarbă foarte bună. Mi se părea un schimb onest. Până la urmă, i-am spus Tarei, iarba o putem păstra pentru noi și nu mai dăm iama în stocul de 4paws, facem economie. Oricum, a doua zi pe la prânz urma să venim să recuperăm și restul pastilelor.

Când am plecat, grasul încă mai inspecta păpușa. O așezase pe burta lui proeminentă, și îi testa flexibilitatea picioarelor. A. s-a uitat peste umăr, aproape cu ochii-n lacrimi și i-a făcut cu mâna.

*

Nu apucasem să vorbesc cu Elena prea mult, una peste alta, sau, oricum, habar n-am ce-i zisesem în noaptea trecută. Nu cred că știa cum o recunoscusem, cum de-mi amintisem. Nici aici, în pădurea unde filmam clipul, nu apucasem să vorbesc cu ea, fiindcă imediat cum ajunsesem ne luase unu' în primire să facem repetiții. Trebuia să filmăm câteva scene erotice, eu cu gagica aia, Amy. Era frig cum nu-mi aminteam să mai fi prins de mult, dar Amy fie era plătită bine, fie era prea drogată ca să-l simtă, purta sutien cu ținte și o fustă minusculă de piele, cu cizme negre deasupra genunchiului. Pe deasupra avusese o minusculă vestă din ceva pufos, pe care o lăsase în mașină. Semăna puțin cu Tara, îmbrăcată așa. Părea mai tânără decât Elena. De fapt, nu voiam să mă gândesc câți ani ar fi trebuit să aibă Elena acum. M-ar fi deprimat asta.

Ăla care ne dădea indicații ne-a futut juma' de oră la icre, că neapărat să părem relaxați, să pară

că avem chimie, bla, bla. „Ok, man, we'll do just fine", i-am zis, dar el o ținea pe a lui: că să încercăm să ne purtăm natural, să nu avem inhibiții, să fim relaxați, total relaxați, să ne atingem firesc și alte căcaturi din astea. L-am asigurat, oarecum în glumă, că întotdeauna ating firesc pizdele pe care mă pregătesc să le fut, dar n-a gustat deloc gluma, mai rău l-a făcut să urle și să dea indicații. Că arta nu e ca-n viață, bla, bla. Un imbecil total. Mă gândeam să-i spun lui Tuomi că data viitoare să nu-l mai aducă pe prost, sau măcar să-i dea să tragă serios pe nas înainte, să se mai relaxeze puțin. A. se cocoțase pe capota uneia dintre mașini, își luase o bere și dădea indicații ca boierul: „Coaie, dă-ți părul mai într-o parte, așaaa... Nu e bun rujul ăla, arăta femeia ca moarta, zi-i, coaie, s-o dea cu unu mai aprins...", în timp ce Tara avea o conversație în română cu Amy, care se dovedise și ea, așa cum avusesem o bănuială de la început, tot de pe meleaguri relativ familiare, mai exact din Galați.

Ne-am apucat de filmat și în 20 de minute scena de sex a fost gata. Impecabilă. Crocodilul ăla impacientat era în al nouălea cer, nu-i venea să creadă. Ne alerga pe acolo pe zăpadă să ne felicite, ne spunea că n-a mai văzut oameni atât de relaxați și profesioniști. Zicea că vrea să lucreze numai cu noi de acum înainte; începusem să mă simt cam penibil, mai ales că nu făcusem mare lucru, o linsesem pe una, îi scosesem fusta și-o pipăisem pe craci. „Ok, ok", l-am liniștit pe crocodil. Mă gândeam totuși să-i spun lui Tuomi să scape de nebun, că ne strică tot cheful de băut la filmări. Cel mai bine a rezumat A. toată situația, de pe capota mașinii, de unde nu se dăduse încă jos: „Ce prost e ăsta, cât se perpelește de pomană... Ce pula mea poate fi complicat să te prefaci că te fuți?". A. mi-a întins o bere și un 4paws. M-am urcat lângă el, pe capotă. Ăia au mai tras câteva cadre cu Amy, după care am strâns totul și am mers într-o bodegă de

lângă pădure. Nebunul, crocodilul, urla și pe acolo, stresând oamenii liniștiți care se bucurau și ei că venise o gașcă mare să bea în minibodega lor, nu foarte aglomerată, altfel. Stăteam între Tara și Amy, care vorbeau despre ciorapii transparenți cu bandă adezivă, și în fața mea stătea Elena, care era încă frumoasă, cu trăsăturile tot copilărești, așa cum mi-o aminteam, dar căreia îi lipsea ceva ca să fie atrăgătoare cu adevărat... părea o femeie de 25 de ani ca orice femeie de 25 de ani: cu griji, frustrări, regrete, amintiri și ceva speranțe că mai are totuși câtva timp la dispoziție. Mi-am amintit de Cofrag și am vrut să o întreb de el, dar am avut impresia chiar atunci că văd ceva pe geamul mare, aburit, al bodegii – un cerb imens, cu șase coarne, îmi făcea semn cu copita să-l urmez. M-am ridicat și m-am dus după el în pădure.

N-o luase la goană cum fac cerbii de obicei, era finuț și politicos, și când s-a întors la un moment dat spre mine ca să se asigure că încă mai sunt în spatele lui, deși înaintam destul de greu, săream peste crengi și mici râuri care se strecurau printre zăpadă, când m-a privit cu ochii de un căprui deschis mi-am dat seama că are ceva familiar, că am cunoscut pe cineva apropiat lui – și am înțeles instant, nu avea cine să fie altcineva: cerbul ăsta era tatăl lui Marius. I-am arătat cele două degete, așa cum mă înțelegeam și cu fii-su, și el a dat din cap, părea fericit. Unde e Marius?, l-am întrebat. O să vină înapoi, o să vină, doar că un timp n-ai avut nevoie de el, de asta n-a mai venit, a spus cerbul. Poate, m-am gândit, da, poate că n-am mai avut nevoie, pentru că nu mai trăisem așa cum ar fi trebuit, iar Marius venea numai atunci când căutam ceva, când luptam, nu când așteptam patetic să treacă zilele, sperând ca următoarea să-mi aducă mai multe provocări. Marius era alter ego-ul oamenilor care meritau și contau, nu al celor care așteptau cu mâinile în sân. Eu, în ultimul timp, cam asta făcusem, așteptasem. Toate

așteptările din ultima vreme avuseseră de-a face cu R.: să se întoarcă R., să-și dea seama că a greșit, să se despartă de idioata cu care era acum, apoi așteptasem să plec, să văd cum este departe de ea, iar departe de ea, deocamdată, nu era în niciun fel. Fram era, deocamdată, un spațiu întins, alb, cu multă zăpadă, cu aer albăstriu și fără multe sentimente. Mi-am aprins un joint. Am încercat să i-l întind cerbului, așa cum făceam cu fii-su, dar cerbul a ținut gâtul drept, cu capul în profil, semn că nu se preta la astfel de gesturi familiare. E normal, mi-am zis, ăsta e din altă generație...

De ce-ai venit aici?, m-a întrebat el, scurmând cu copita în zăpadă, de parcă ar fi vrut să caute ceva sau ar fi fost doar nervos. Am tot zis de ce am venit, i-am răspuns, ca un superstar enervat că i se pune la infinit aceeași întrebare de către fani. Să văd cum e, să încerc să mă trezesc. Să fiu în altă parte... Vag, vag, prea vag, a părut să spună el, în timp ce scurma cu copita. Aveai obiceiul să analizezi mai mult lucrurile. Nu știu cum ai abandonat obiceiul ăsta, dar n-ai făcut bine..., a mai zis, și în momentul ăla mi s-a părut foarte arogant, cu presupoziția asta tembelă a lui că știe totul despre mine, doar pentru că în tinerețe am fumat câteva joint-uri cu fii-su. I-am întors spatele și m-am îndepărtat puțin. Îmi venise o idee cam tâmpită, puțin copilăroasă: să încep să dau cu bulgări în tatăl lui Marius. Am făcut doi bulgări mari, din zăpadă pufoasă, nu i-am bătătorit prea mult, fiindcă nu voiam să rănesc animalul, m-am întors și i-am aruncat bulgărele drept în cap. Chiar în momentul în care bulgărele îi atingea capul, mi-am dat seama că în locul capului de cerb apăruse capul cu păr blond al Elenei. A căzut și a scos un timid „auuu”.

„Ce naiba făceai aici? Te băteai singur cu zăpadă?”, m-a întrebat ea.

„Nu, nu chiar... Scuze, n-am vrut să te lovesc”, i-am zis și am ridicat-o de jos. A luat

zăpadă și mi-a aruncat în ochi, așa că am început să ne dăm cu bulgări și să ne trântim prin zăpadă. Am sărutat-o așa cum, entuziasmat, strângi mâna unui prieten care ți-a fost apropiat cândva și cu care ai pierdut o vreme legătura.

„Ştii, nu te-ai schimbat deloc, deloc. Te-aș fi recunoscut de la distanță, într-o mie de oameni", a zis ea.

Aș fi vrut să-i spun același lucru, că nu se schimbase, dar mi-a fost frică să nu sune fals și să se simtă jignită. Ne-am mai plimbat o vreme de mână prin pădure, deși era un frig de înghețau pietrele, iar cerbul se făcuse nevăzut. Ciudat, la vârsta lui, poate că ar fi fost bine să mai renunțe la sălbăticie, să mai cunoască și el oameni, mi-am zis, iar Elena a zâmbit, ca și cum ar fi ghicit la ce mă gândisem. Încurajat poate de gestul ăsta, m-am așezat în zăpadă și i-am povestit tot, mă rog, aproape tot, mai bine zis i-am povestit multe – cum am reîntâlnit-o pe R. și am fost cu ea câțiva ani, mă rog, în mare cam ce am mai făcut eu în timpul ăsta, i-am spus și care era treaba pe care trebuia s-o fac aici, The Fuckin' Deal, și cine erau Tara și A. Pe A. aproape că nu-l recunoscuse atunci, în bar. S-a mirat că era el, pe urmă a început să râdă.

„Credeam doar că toți amicii tăi au un pattern asemănător... Fiindcă îmi amintise de A., dar arată acum total diferit. Oricum, în vara în care am fost noi împreună, am stat beată cam nonstop. Puține moace mai țin minte de atunci", a zis ea.

Pe drumul înapoi spre bodegă am întrebat-o de Cofrag. Mi-a zis că stă în America de cinci ani – cam de tot atâția de când stă ea aici – și că își scriu foarte rar, iar de văzut nu se văd niciodată, mă rog, cu excepția webcam-ului. Şi că s-a însurat și are doi copii. Şi că poartă părul tuns scurt și costum, fiindcă lucrează într-o companie de ceva cu calculatoare.

Când ne-am întors, Tara s-a uitat cam urât la mine, și atunci a fost prima clipă ever în care mi-a trecut prin minte că poate mă place și tocmai am făcut-o geloasă.

Am mai aruncat o privire pe geam. Se însera, umbrele erau tot mai albastre, copacii se întindeau până unde nu-i mai puteai urmări cu privirea, și totul era calm, calm și părea cumva mort. Acolo, în desișul ăla, fugise cerbul, și m-am gândit că șansele sunt foarte mici să-l mai văd vreodată. Logic ar fi fost să nu-l mai pot întâlni niciodată, chiar dacă aveam să vin în fiecare zi și să beau cinci beri în bodega asta liniștită, cu barmani și chelneri foarte amabili, chiar dacă dai din picioare și țipi la ei, cum făcea acum crocodilul ăsta veșnic nemulțumit, mereu isteric. Acum, avea impresia că are două beri și o cafea în plus pe nota de plată și se agita să-i convingă că „echipa" lui, cum ne numea, nu băuse așa ceva.

„E din Italia. Milano", mi-a spus Elena, de parcă asta era justificarea absolută a crocodilului. Dar era, într-un fel, așa mi-am explicat și accentul lui puțin ciudat cu care vorbea o engleză cam fără verbe.

Cum ne-am înțeles cu nota, am dat să plecăm, dar chiar atunci am avut senzația că s-au mișcat crengile unui brad, foarte aproape de locul unde stăteam eu. Imediat, nu știu de ce, am avut imaginea unui cerb ca în Harap Alb, cu pielea plină de pietre prețioase, care mai de care mai colorate, care aruncau reflexii în zăpada ce se întuneca. Dar Elena a stricat iar o posibilă reuniune a noastră atunci când m-a luat de mână. Tara s-a uitat și mai urât, de data asta, iar A. a scos un oftat sfâșietor, semn că îi era puțin dor de casă.

5. Viața de noapte a lui Fram

La dorul de casă al lui A. m-am gândit toată noaptea care a marcat propriu-zis începutul lui The Fuckin' Deal pe bune. Astea cu filmările, așa cum îmi clarificase Tuomi, erau coverul, deci nu contau prea mult. Desigur, luam niște bani și de acolo, plus că, îmi explicase bărbosul, îți poți face aici o carieră de model și te pișii pe România – „the gipsy land" îi spunea Tuomi. Dar baza, ba-za, insistase el, e să reușim să ne plasăm drogurile. E treabă de câteva luni, m-a asigurat el, după care ne dăm la fund, poate chiar mergem undeva mai la căldură, unde e soare și plajă. Bem banii și ne întoarcem, băgăm iar la înaintare The Fuckin' Deal. În planurile lui Tuomi era o verigă ceva mai slabă, anume hotărârea mea de a rămâne pe aici – Tuomi nu mă întrebase dacă am venit pentru o lună, pentru trei, pentru un an sau pentru toată viața. Nu era însă ceva neobișnuit; îi scăpau foarte multe amănunte, poate fiindcă era tot timpul sau beat, sau drogat, sau și beat și drogat. Şi, din impresiile mele de până acum, Tuomi nu fusese niciodată un om care să analizeze în profunzime lucrurile.

A. chiar îmi confirmase că îi e dor de casă și, în afară de asta, spunea el, e foarte stresat fiindcă de două zile nu se mai căcase. „Ţi-am zis eu, parcă am cobit... Mie schimbările astea nu-mi fac bine!", s-a plâns, iar Tara i-a promis că o să-i ia un ceai laxativ, pe care voia să-l folosească și ea, preventiv pentru celulită.

A. era sentimental, ca de obicei. În timp ce mergeam toți trei spre barurile din centru, unde trebuia să plasăm jucăriile lui Tuomi, și unde urma să ne întâlnim și cu fetele, cu Amy și Elena, Tara m-a tras de limbă în legătură cu blonda. I-am zis

pe scurt cum începuse povestea, dar, unde săream eu intenționat peste câte o chestie, completa A., care avea foarte vii în minte toate amănuntele. Așa a aflat Tara de provocarea din Vama Veche – partida de sex cu primele ființe care ne-au ieșit în cale; de Elavaca și nunta la care mă obligase să merg cu ea, de la care fugisem ca să petrec cu ei în Fire; de sinuciderea Elavacii, de Machi... De fiecare dată când îi făceam semn lui A. să tacă, să sară peste unele amănunte, el interpreta greșit semnul și izbucnea: „Am luat, coaie, drogurile la mine, nu le-am uitat, uite-le aci! Nu mă mai stresa atât, le am, hai să povestim din astea de acasă... Coaie, ce dor mi-e de Vamă...”

Cu chiu, cu vai, am ajuns în clubul recomandat de Tuomi. Frumos, aglomerație, gălăgie, ne-am luat beri și ne-am pus pe socializat. Nu știu cum, dar în mai puțin de zece minute am agățat o puștoaică – o puștoaică foarte frumoasă chiar. Brunetă, ochii albaștri, nasul puțin în vânt și turtit, ca al lui R. Multe gagici pe aici aveau nasul așa, chestie remarcată chiar și de A., care le privise îndelung, după care zisese: „Coaie, eu nu te văd bine... Tu observi că toate pizdele pe aici cam seamănă cu R.?!”. Tipa mi-a zis c-o cheamă Marja. Cu puștoaica asta am reușit ceva foarte mișto, anume să n-o mai fac pe Tara să fie geloasă pe Elena, și pe Amy să nu mai fie geloasă pe Tara: acum, toate trei pizdele – Elena, Amy și Tara – erau geloase pe Marja. M-am dus cu puștoaica în mijlocul mulțimii și, după două hituri pe care am dansat, am reușit să vând primele 4paws-uri. A fost simplu de tot, ca și cum aș fi făcut o chetă în România. Cheia era să le arăți oamenilor din jur că te distrezi, că ești prins, că ai un trip excelent, ca să-i faci interesați. După aia intri în vorbă cu ei și din trei replici ai făcut afacerea. Asta, primul care a cumpărat, m-a rugat să vin cu el la etaj, unde era gașca lui de amici. Le-am vândut și lor 8 pastile. În timp ce vindeam pastilele, m-am gândit să-i întreb

dacă nu vor și prafuri, ca să bag și marfa lui Tuomi, să nu se supere omul, să creadă că sunt ineficient. De aici a mers ca pe roate – unul din gașca asta l-a sunat pe altul, ăla a apărut în vreun sfert de oră și a cumpărat și el, din ambele stocuri, sfert de oră în care am dat toate 4paws-uri, mai puțin alea puse deoparte pentru amicul amicului primului meu cumpărător. Ce mai era din marfa lui Tuomi am plasat imediat, la niște pizdulici mai pe la vârsta a doua spre a treia, toate îmbrăcate foarte colorat și simpatice, care mi-au făcut și cinste, iar două din ele mi-au lăsat numerele de telefon. Singura parte nașpa în toată treaba asta a fost că am rătăcit-o pe Marja. Am coborât și mi-a luat destul de mult până să-i reperez pe Tara și pe A. Tara era în mijlocul unor tipi care păreau subjugați de farmecele sadomasochistei, în timp ce A. stătea într-un colț, cocoțat pe un scaun de bar, trist de parcă îi lovise uraganul toate corăbiile și nu se mai alesese nici praful de ele. Lângă el, însă, culmea, era Marja, care-l ținea de braț.

„Ai vândut, coaie, ceva?”, m-a întrebat el, iar Marja a făcut ochii mari, fiindcă i s-a părut foarte interesantă limba în care mi-a vorbit.

„Am dat tot”, i-am zis.

„Bravo, coaie. Habar n-am cum ați făcut. Și Tara a dat aproape tot, ăștia de i-ați întâlnit voi zici că-s nehaliți, că nu s-au mai drogat de zece ani... Eu un singur om am abordat, i-am zis că am droguri ieftine, și a vrut să mă bată. M-am lecuit... Cred că n-am față de dealer.”

„Maybe it’s just your shitty English”, i-am zis, și Marja a râs.

După ce am băgat beri peste beri și votci peste votci, a apărut și Tuomi. Dădusem și marfa pe care o avea A. la el. Eram clean și cu mulți bani în buzunar. Tara se lingea cu unu’, iar Marja, ciudat, părea interesată pe moment de A. Tuomi m-a luat deoparte și mi s-a confesat că suntem cei mai buni amici pe care i-a avut vreodată în viața

asta – credea că părinții lui, morți într-un accident în urmă cu câțiva ani, au fost o specie aparte de pisici sălbatice, și că i-au lăsat moștenire abilitatea de a se reîncarna de câte ori are chef, până obosește –, dar că nu se poate bucura așa cum ar trebui de succesul lui The Fuckin' Deal, pentru că are niște probleme personale cu poliția. Mi-a mai zis că e posibil să lipsească două zile din peisaj. Mi-a explicat că mi-a lăsat în cameră droguri și bani, cât să-mi ajungă pentru 4-5 zile. „I'll be gone just for 2 days", m-a asigurat el.

Am ieșit cu el să tragem o linie afară, fiindcă simțeam nevoia de ceva răcoare, iar afară era minunat, erau multe stele și vântul bătea aducând un miros de mere coapte. M-am gândit la cerb, la tatăl lui Marius, oare cum își petrece el nopțile în pădure, și m-am întrebat ce-or mânca ăștia din specia lui atunci când nu e iarbă proaspătă. N-am observat când a dispărut Tuomi de lângă mine, fiindcă începeam să mă tripez, și începusem să văd numai fețe de gagici, multe, multe pizde, nu mai reușeam să le disting. E., R., rața lui R., Elavaca, Elena puștoaică, Elena matură, Tara, mama... La un moment dat, am realizat că nu prea mă gândisem la B. de când venisem aici, și mi s-a făcut foarte dor de el. Mi-aș fi dorit să-l fi luat și pe el, pentru că nu plecase niciodată din România, și ar fi fost chiar o experiență mișto pentru el, să vină aici și să ducă o viață palpitantă, de gangster goth, cam așa cum duceam noi acum. Era interesant să vorbești cu toți oamenii ăștia, atât de diferiți de cocalarii românești. Era mișto să le vinzi droguri, tocmai pentru că era atât de simplu. Păreau foarte deschiși, foarte ușor de convins. De la B., nu știu exact cum, am ajuns la animale, și m-am întrebat de ce mama dracului nu pot și oamenii să fie măcar la fel de inteligenți și mișto cum sunt animalele. De ce trebuie să aibă mai multe prejudecăți decât animalele, cum de nu pot atinge un nivel decent al inteligenței, din moment ce

animalelor le vine foarte firesc să fie acceptabil de deștepte. De pildă, nicio altă specie de animal nu-și inventează religii, cărora să se supună pe urmă. Ca și cum ar veni un câine, s-ar pișa în cerc și pe urmă ar spune – poftim, ăsta e Dumnezeul vostru, pisatul meu în cerc, luați de venerați. Animalele sunt mult mai deștepte de atât: niciodată n-or să-și inventeze motive stupide de-a fi nefericite. Animalele nu se supun cuiva decât din motive practice – atunci când își aleg un șef de haită, o fac pentru a fi mai puternice, pentru a vâna mai bine. Nu pentru că simt nevoia să fie umilite, să fie lovite cu un bici pe spate, așa cum simt oamenii; asta, dorința de-a fi umiliți, e principalul motiv pentru care oamenii își aleg lideri. Îi aleg mereu pe cei mai ineficienți, pe cei mai perverși, pe cei mai nepotriviți, fiindcă vor să fie făcuți să sufere. Aici probabil că aș fi putut vorbi mult cu Tara, despre nevoia ciudată a oamenilor de-a fi umiliți și făcuți să sufere. Da, uite, asta ar putea fi lejer una din definițiile omului: animalul care adoră să fie umilit și să sufere. Amintindu-mi de Tara, mi-am amintit și de A. și am intrat înăuntru.

Cam la fix am intrat, pentru că tocmai se încingea o păruială între Tara și micuța Marja. A. avea și el momentul lui de glorie, stătea cocoțat acolo la bar, cu sticla de bere neagră în mână, și zâmbea cu gura până la urechi privind încăierarea. Biata Marja încerca să evite ghearele Tarei, care se îndreptau obsesiv spre ochii ei, iar celelalte două, Elena și Amy, săriseră să o apere pe Tara, crezând că Marja a atacat-o. În numai câteva minute, șase mâini isterice se înfipseseră în părul negru al Marjei. Am reușit să o eliberez și, drept nemulțumire, Tara m-a fericit cu o poșetă în cap. Pe urmă s-a răstit la mine, ne-a făcut împuțiți pe mine și pe A., și ne-a arătat degetul mijlociu, după care a plecat la budă, să-și rearanjeze machiajul.

„Vrei să dăm o tură pe afară?”, m-a întrebat Elena, și am ieșit împreună.

Îmi trecuse efectul 4paws-ului, așa că am mai luat o pastilă. I-am întins și ei, dar n-a vrut.

„E incredibil, cum naiba nu te-ai schimbat deloc? Atâta timp... Zici că ești ireal. Oamenii în carne și oase se schimbă mult, în timp”, a zis Elena.

Nu mi se mai întâmplase de ani buni să stau lângă cineva și să mi se pară că efectiv nu am ce să-i spun. Când știai că un om fusese cândva altfel, că reușeai să comunici cu el, dar între timp se transformase într-o figurină de plastic, era aproape trist. Elena obișnuia să-mi vorbească despre feeling-urile ei, în special despre ce o înspăimânta. Şi, pe vremea aia, nu era chiar o puștoaică normală. Nu era din cale-afară de proastă. Îmi plăcea să beau cu ea. O simțeam într-un fel apropiată. N-o iubisem niciodată, dar avusesem împreună niște momente simpatice. Ştiam că e îndrăgostită de mine, și preferam să mă iubească ea, decât să mă iubească Elavaca, de pildă. Orgoliul meu cerea să am oameni cât de cât ok în jur care să mă iubească. Ăia naşpa care mă iubeau nu se puneau. Nu-i luam nicio clipă în serios. M-am uitat acum la aceeași Elenă și mi-am dat seama că, pula mea, chiar ăsta e adevărul: acum părea o pizdă proastă și, mai ales, una străină, pe care nu aveam niciun chef să încerc s-o cunosc, pentru că nimic nu-mi trezea interesul în ce-o privea. Era suficient să-i văd părul blond, care era aproape la fel ca în urmă cu toții ani ăștia, când o întâlnisem, și să-mi dau seama că avusesem dreptate. Fiecare om are momentul lui, atunci când intră în viața noastră. Există un singur moment pentru fiecare. Dacă îl ratează, niciodată nu vor mai avea cu tine ce ar fi putut avea dacă picau pe momentul lor norocos și fericit. Elena fusese mișto pentru că existase tufișul din Vamă care mânca păsări, și pentru că mă îndrăgostisem de bruneta misterioasă care avea să fie R., și pentru că aveam nevoie și de ea, de puștoaica dulce, naivă, cuminte și ușor

ștearsă, de compensație, de echilibru, pentru că voiam cu disperare să mă îndrăgostesc de brunetă, și pentru că existența Elenei îmi făcuse mai frumoasă îndrăgostirea asta. Pentru că Elena avusese sens și rost numai alături de Cofrag, și de A.-ul de atunci, și de Machi și de fata aia țăcănită care îmi făcuse o felație în Gara de Nord, Sab. Acum, Elena era doar un șervețel folosit, în care îmi suflasem nasul. Îl puteam privi cu nostalgie, cu tristețe, îl puteam păstra ca amintire și cam atât.

Cel mai rău era asta, că nici nu pot vorbi cu ea, în felul în care vorbeam eu cu oamenii, de fapt, nu cu oamenii, fiindcă cu ei nu prea vorbeam, ci cu unicornii. Pe vremuri, cu Elena vorbeam așa cum vorbeam cu A., îi puteam explica viziunile mele, o trăgeam ușor în tripu-rile mele. De vină fusese probabil numai vârsta ei; acum era pur și simplu o pizdă matură, care căpătase ticuri de gândire, se învelise în ambalajul ăla grețos în care, după o vârstă, se învelesc cu toții, mai puțin noi, și chiar nu aveai cum să treci de el, cum să i-l dai la o parte. Ar fi trebuit să faci un efort enorm și, probabil, n-ar fi meritat.

Aveam chef să fiu în pădurea unde văzusem cerbul – „era ren, coaie, sigur era ren”, îmi spusese A. când îi povestisem, dar nu pentru că l-ar fi văzut și A., evident, nu de asta, ci fiindcă „sunt doar reni, coaie, pe aici” – și să mă plimb singur, să-mi duc până la capăt tripul. Revenise senzația aia de dinainte să plec, a unei crime, simțeam că am omorât un om, și m-am gândit la E., întrebându-mă dacă o fi dat colțul sau nu. Una peste alta, chiar nu aveam ce să fac cu Elena, așa cum simțeam că n-am ce să făc nici cu Tara, nici cu A., voiam să fiu singur, voiam să găsesc drumul.

Am pupat-o pe Elena pe obraz, i-am zis că nu mă simt prea bine și că ne vedem de dimineață, să filmăm lângă niște ruine.

Am făcut un ocol și am intrat înapoi în club. Tara se împăcase cu A., se țineau în brațe. Habar n-am ce căutau ăștia doi împreună. Nu păreau să țină prea mult unul la celălalt. M-a văzut Amy, așadar Elena avea să afle că îi trăsesem țeapă, dar mi se rupea pula din părți de femeia asta. Într-un fel, chiar îmi părea rău că am reîntâlnit-o. Sus, pe scări, Marja bea un cocktail albastru cu verde, și i-am făcut un semn, ceva gen „hai jos”.

A venit.

Am luat-o de mână și am plecat.

6. Soarele în iarnă

După opt zile la Fram, lucrurile nu mai păreau așa de incolore cum avusesem senzația că sunt în primele ore aici. Nici pe oameni nu-i mai vedeam ca fiind reci, amorțiți, ci, dimpotrivă, cu un chef de viață care îmi făcea bine. După fețele uscate, opărite, ridate, bolnave ale românilor, machiajul strident, părul în cele mai fistichii culori, lanțurile și pierce-urile pe care le vedeai aici la tot pasul îți dădeau o senzație de liniște. Părea că aici e destul de nepotrivit să mori. Părea un loc făcut în special pentru distracție. Distracție de toate felurile, de la cititul unei cărți și o plimbare în parc, la sex în grupuri mai mari de 20 de persoane.

Tinerii umblau pe străzile din centru în general beți sau drogați, sau și una, și alta, și intrau foarte ușor în vorbă unii cu alții, iar asta mă făcea puțin să mă simt ca acasă. Nu ca acasă-acasă, ca în jegul de România, ci ca într-o casă mai degrabă ideală, la care tot visasem.

Cred că mă ajutase să mă adaptez și împăcarea – sau recuplarea – lui A. cu Tara, fiindcă rămăsesem cu o cameră doar a mea. Tuomi ne dăduse toată mansarda, compusă din două camere spațioase, care comunicau între ele, un hol, o baie, o bucătărie și două balcoane. Dat fiind că Tara și A. petreceau mult timp într-un futai prelungit, eu rămăsesem cu una din camere. Şi, fiindcă Tuomi ne făcuse serviciul de-a dispărea, avusesem și foarte mult timp să mă gândesc la absolut orice trăznaie dilie de-a mea.

Cu jobul-cover fusese foarte simplu. Mă dusesem a doua zi, după ce plecasem cu Marja din club, să filmez la ruine, și acolo ieșise un balamuc total, care se lăsase cu multe sticle sparte în capul

staff-ului și cu mult sânge pe zăpadă, de care am profitat cum trebuie, improvizând pe loc o ședință foto. Ieșiseră niște poze geniale, cel puțin așa căzuse de acord V., tipul cu trupa, pentru care filmasem. Scandalul pornise, așa cum era de așteptat, de la crocodil, pe care-l nemulțumise ceva. Nimeni nu aflase exact ce și nici nu-și dăduse silința. Întâi, crocodilul se repezise la individul care o machia pe Amy și îi arsese un cot în nas, urmat de un pumn în stomac, ocazie cu care o lovise și pe Amy. Prietena make-up-istului, împreună cu Elena, sărise la crocodil și se încinsese o panaramă de panaramă. În mai puțin de 10 minute, toată lumea dădea în toată lumea, mai puțin eu și băieții din trupă, care ne-am pus să bem și să urmărim spectacolul, amuzați. Urmarea scandalului a fost că s-au încetat filmările de comun acord, până avea să se întoarcă Tuomi – nimeni n-avea idee unde plecase.

Așadar, coverul era rezolvat, lăsându-mi următoarele dimineți și după-amiezi libere, de hoinăreală. Ceea ce nu mă așteptam era să se rezolve atât de repede și cu jobul serios. A doua seară în care am fost în același club, am terminat de plasat toate drogurile lăsate de Tuomi. Ce luasem la mine am terminat în mai puțin de o oră. M-a ajutat și Marja. Așa e mereu vinerea, lumea e disperată după distracție, mi-a spus ea, foarte mândră de ocupația mea. Probabil că să fii dealer însemna că ai coaie, chiar și la ei, cel puțin așa am interpretat eu. Marja era o scumpă, și era ceva incitant în a flirta cu ea, fiindcă nu era româncă și fiindcă, desigur, era minoră. A. a făcut toată seara pe măgarul cărător de substanțe – naveta între club și mansarda noastră, dintr-un club în altul, înapoi la mansardă, încarcă, descarcă, admiră: în patru ore, toată marfa lui Tuomi intrase pe nările petrecăreților. Ne păstrasem doar puțin și pentru noi. Am hotărât să spargem mulți bani, am luat șampanie, vin, cocktailuri pizdelor, am dansat pe

mese și așa mai departe. N-am înțeles prea bine de ce, la un moment dat ne dădeau afară de peste tot. Poate că se terminase programul, atâta tot.

Tatuatul de la sex shop se ținuse și el de cuvânt, îi adusese Tarei o parte din restul pastilelor. Evident, ea fusese iarăși nemulțumită, fiindcă i se păruse că unele s-au umezit, probabil stătuseră într-un loc nepotrivit, așa că i-a mai cerut individului niște iarbă, ca despăgubire. În plus, spusese ea, lipsesc vreo 70 de pastile. I-a dat iarbă, a vrut să-i dea și un vibrator, numai să scape de ea – Tara a zis că nu-i trebuie vibrator, are o colecție întreagă, chestie care l-a făcut pe tatuat să fluiere admirativ. Cred că dacă ar mai fi fost să venim după pastile, s-ar fi înfiripat o frumoasă poveste de dragoste între ăștia doi.

Mansarda a devenit în câteva zile punctul de atracție al amicilor de curând agățați. Tuomi plecat, bani căcălău, fără vecini care să se plângă și alte rahaturi ca prin România, totul era de vis. Am vorbit într-o noapte pe chat și cu B. îmi lăsase multe mesaje, voia să știe dacă am ajuns, dacă e ok, dacă mai trăiesc.

„Cum e cu noaptea aia polară, e pe bune?”, m-a întrebat, și mi-a amintit de A., care încă nu se căcase, probabil din cauza stresului.

I-am explicat că nu-i chiar noapte polară, fiindcă noi nu suntem la Polul Nord, suntem mai în sud.

B. mi-a povestit că o salvase pe E. Din întâmplare. Intrase în apartament, sperând să mă mai prindă, chiar în ziua în care plecasem, dimineața, cu noaptea-n cap, și pizda era acolo grămadă, leșinată, așa că B. a sunat la Salvare. Au luat-o, au dus-o la spital și a fost totul ok. Nu l-au întrebat cum se rănise tipa sau vreun rahat din ăsta.

„Mă simțeam vinovat, un pic. Ştii, erau bârnele mele, eu le-am adus...”

I-am zis că înțeleg și m-am bucurat sincer că nu dăduse colțul proasta. Într-un fel m-am bucurat,

fiindcă în alt fel mă speria puțin că nu murise – era ca și cum urma să mai moară altcineva în apropierea mea, fiindcă tot aveam tripul în care cineva murea din cauza mea, și aș fi preferat să fie E., decât să fie cineva la care chiar să țin.

După asta, B. m-a întrebat dacă îmi e dor de el și i-am zis că da. Nu mințeam. De când eram aici, nu văzusem niciun tip care să-mi atragă atenția, în felul în care mi-o atrăgea B.; era pizdet peste pizdet, dar asta putea să devină, la un moment dat, boring. În loc să se oprească acolo, să încheiem frumos, cu promisiuni romantice, B. m-a întrebat când mă întorc și asta m-a scos din sărite. Pula mea, eram aici doar de câteva zile, și mi s-a părut jalnic de egoist din partea lui să mă întrebe rahatul ăsta. Trebuia să simtă că nu m-am adaptat cum trebuie și să-mi dea timp să văd ce fac mai departe, nu să mă preseze cu răspunsuri categorice. Nu voiam să-mi stric seara, Marja era cu mine, dansa prin cameră, așa că m-am făcut că-mi pică netul și am ieșit de pe chat.

Cam de prin a șasea noapte aici, a început și sexul. Cumva, totul se întâmplase firesc, pentru că, odată terminate drogurile, ne-am gândit să mutăm băutele aici, era mai simplu. Elena și Amy au fost primele care au acceptat cu entuziasm ideea. Marja, firește, care era acum un fel de pizdă a mea oficială. V., tipul cu trupa, care aducea mereu mulți oameni, de toate sexele posibile, și în special indivizi mai greu de încadrat, dar asta era foarte bine, nu deranja pe nimeni. Într-una din nopți a venit și fostul iubit al Marjei, un tip foarte mișto, semăna puțin cu B. Mai naspa a fost că, după prima noapte de sex în grup, cineva a rupt ușa care despărțea camera mea de a lui A. și a Tarei, așa că mi-am luat adio de la intimitatea din timpul zilei, cu care începusem să mă simt foarte bine, fiindcă îmi dădea voie să fac exact ce îmi plăcea cel mai mult: să stau întins pe pat, cu un pachet de beri lângă mine, cu o mână sub cap, să fumez, să ascult

muzică pe YouTube și să mă gândesc cum pula mea am ajuns aici și unde o să merg mai departe de aici. Când A. urla de alături că se gâdilă, sau când țipa la Tara să-i spele și lui o șosetă, toate gândurile mi se duceau pe pulă, se risipeau cu fumul de țigară.

Distracția principală a lui A. era să se joace de-a popa. Tuomi lăsase în mansardă un fel de suport ciudat, metalic, în care ardea diferite ierburi. Îmi explicase mie că sunt bune ca să alunge fricile ciudate ale oamenilor. Că aici, în nord, există tot soiul de duhuri sălbatice care îi sperie pe oameni, mai ales iarna, când scot capul din întuneric, prin colțurile camerelor. Ardeai ierburile și erai safe șapte zile după asta, îmi explicase Tuomi. Când treceau cele șapte zile, trebuia să le arzi din nou. A. punea ierburile și începea să boscorodească rugăciuni, făcând pe popa. Avea și o fantezie erotică pe care o punea în aplicare cu Tara – ea venea să se spovedească, să-și enumere păcatele, și sfârșea prin a-i face o felație popii.

Când îl întreba cineva dacă el și Tara sunt împreună, A. izbucnea într-un hohot de râs. „Nu, coaie”, zicea el, „suntem doar parteneri în diferite activități plăcute și parțial ilegale.”

Cât despre sexul în grup, a fost totul foarte mișto, pentru că niciodată nu ajungeam să fut aceleași persoane, cu excepția Marjei. În prima seară de sex la comun am futut-o pe Tara, apoi pe V., pe Marja și pe Amy. V. ținuse să mă convingă că nu este gay, că eu sunt doar al nouălea partener de sex masculin al lui, dar că simte o atracție inexplicabilă față de mine. Spre dimineață, am făcut sex cu Tara și Amy. În a doua seară, am futut-o pe Elena, dar chestia asta nu mi-a trezit nostalgiile la care sperasem. I se modificase destul de mult corpul. Şi mirosul. Sau n-o mai țineam eu minte. Era aproape alta, ce să o mai lungim. E drept, la față ce mai semăna puțin, dar nu era de

ajuns... N-am simțit aproape nimic. Adică m-am simțit ok și atât. Într-o altă noapte, a fost cât pe ce să mi-o trag cu A. Eram în mijlocul găștii, Marja i-o sugea lui A., Amy îi dădea limbi Marjei, iar Tara îi dădea limbi lui Amy, iar eu am ajuns nu știu exact cum să mă sărut cu A. Dar asta a fost tot, fiindcă am început să râdem. Evident, cum A. era imbecil, a mai făcut un căcat: a vorbit cu B. pe chat, cu un B. disperat că eu nu-i mai răspund la mesaje și, cum văzuse că petrecerea se încinge, a venit și el să se bage la distracție și a uitat să închidă camera video. Când am realizat că B. avusese un prim plan cu ce se întâmplase în cameră, deja mi-o trăsesem și cu V., și cu Amy, și cu Elena, și cu încă o pizdă adusă de V.

Mai stătusem o dată de vorbă cu Elena, la un cui pe balcon. Ea se arătase impresionată din nou că nu mă schimbasem deloc – avea un fix, nu înțelegeam de ce tot trebuie s-o repete, nu era ca și cum cineva sărea să conteste convingerea ei – și îmi spusese că sunt cu adevărat genul de persoană care poate schimba lumea. „Ai putea fără probleme să faci o nouă religie. Oamenii simt o nevoie nebună să te urmeze, fără să întrebe unde mergi. Efectiv, pentru ei nu contează unde îi duci. Tot ce-i interesează e să le dai voie să meargă în spatele tău. Mai ții minte, exact așa am fost și eu și frati-miu, ne-am ținut după tine fără să punem întrebări. Erai atât de cool, că pur și simplu am fi mers cu tine oriunde. Şi, ce e cel mai tare, oriunde te-ai duce, ai același efect. Uite, nu doar în România, și aici, în Helsinki..."

Când venise aici prima dată, lucrase ca animatoare într-un bar. Îmi explicase că nu fusese nevoie să se prostitueze, doar să danseze și să socializeze, și că oamenii pe aici erau foarte civilizați. „De asta, uite, nici nu prea vezi aici ștoarfe din România. Alea prind prin Turcia și prin Germania. Acolo e lume mai pestriță. Aici s-ar uita urât la ele, pentru că li se par foarte vulgare și

ieftine. Femeile de aici sunt mult mai sofisticate. Ca româncă, pe aici îți găsești mai ușor un job de bonă, de femeie în casă... mai greu reușești să intri pe piața de sex. Bine, sunt și excepții. Uite, Amy a lucrat ca prostituată. Cam jumătate de an. Dar Amy e frumușică, n-ai zice că-i borâciune de româncă... De asta a și spus că-i bulgăroaică. Nu s-a prins nimeni. Bulgăroaicele sunt mult mai respectate, sunt privite ca o specie de rusoaice", mi-a povestit Elena. După câteva luni aici, îl întâlnise pe Tuomi, iar el o băgase prin diverse deal-uri – ba în videoclipuri, ba o trimisese prin cluburi cu droguri, ba o folosise ca barmaniță.

Îmi plăcea să-mi vorbească, uneori, dar tot nu reușeam să regăsesc feeling-ul ăla de demult.

Părea să treacă timpul încet, fără peripeții. Luam cu rândul băutură și țigări, de la un supermarket la doi pași de casă. Mâncam, când ne aduceam aminte, într-o pizzerie lipită de clubul de sub mansarda noastră. Era foarte bună pizza acolo și era și ieftină. Trăgeam pe nas din marfa lui Tuomi pusă deoparte pentru noi, înghițeam pastilele Tarei, și descoperisem și niște analgezice foarte marfă, într-o seară când mă duruse capul. Erau ieftine, se luau fără rețetă, și mergeau bine cu votcă. Ziua, Tara ieșea după activitățile ei de frumusețe sau la cumpărături. Îmi luase și mie niște pantaloni de piele, o geacă și niște tricouri. Avea gusturi bune la țoale și nimerea impecabil mărimile. Imediat cum pleca Tara, mă apucam să meditez pe balcon. M-am gândit, în diminețile astea luminoase, reci și liniștite, la toată lumea. Până și la profii mei din generală m-am gândit. Am aflat multe, dar nimic esențial, în definitiv. Am descoperit din nou că sunt cea mai mișto ființă care a existat vreodată pe lume, dar nu era ca și cum mă îndoisem cu adevărat de asta. Pur și simplu, mă lovise adevărul ăsta din nou, din plin, mă lovise în carne vie și îl simțisem cu toate ascunzișurile prin care gonea nebun sângele meu,

mi se răspândise adevărul ăsta ca o boală în tot corpul și-l îmbrățișasem cu drag, ca pe un pisic reîntors acasă.

A. se trezea târziu, pe la 1-2 la prânz, și se ducea fix la budă, încercând să se cace. Nu reușea, așa că venea și stătea cu mine. Beam și vorbeam. Începusem să mă uit la Dexter și la Breaking Bad, și râdeam ca proștii la toate fazele comice. Era mișto să te uiți la Dexter pe 4paws. Aveai senzația că filmul devine 3D. A. a spus că i-ar plăcea să bea o bere cu Dexter, că părea un tip mișto, dar că era puțin enervant cu convingerea lui că trebuie să scape lumea de oameni răi. Dacă ar fi fost după A., lumea ar fi trebuit scăpată de oamenii buni, sau mai bine zis de oamenii care se cred buni, fiindcă ăia o strică, căcându-i-se în cap. Acasă nu mă uitam deloc la seriale, și era ceva funny la faza asta, să faci aici, la capătul lumii, la Fram, ceva ce puteai să faci fără probleme și acasă, în România. Pe la 4 venea Marja și stătea și ea cu noi. Într-o după-amiază am făcut sex în trei, și ne-a prins Tara, care s-a supărat, fiindcă, zicea ea, A. n-are voie să fută pe nimeni decât în prezența ei. I-am cerut cu toții scuze Tarei și s-a îmbunat, a început să râdă și să ne facă pe rând masaj. După asta, am făcut sex în patru. A venit V. și a intrat chiar în mijlocul acțiunii, ajungând firesc să facem sex în cinci.

Era ok și deocamdată nu mi se făcuse dor prea tare de nimeni.

Am realizat, în schimb, că 4paws-ul Tarei avea efecte foarte ciudate asupra memoriei. Dacă îl luai constant, pastilă după pastilă, ca pe bomboane, cum făceam noi în ultimul timp, îți ștergea o parte din amintirile recente și îți dădea senzația că merge pe firul amintirilor tale ștergând, afundându-se din ce în ce mai mult în trecut, acoperindu-l cu nimicul alb, căci nimic alb deveneau amintirile tale șterse. Însă, dacă făceai o pauză de câteva zile de 4paws, și apoi luai o pastilă, una singură, îți reveneau o

parte din amintiri, așa, din senin. Se întorceau alandala; dacă, atunci când ți le ștergea, pastila avea o oarecare ordine, începea cu cele noi, când ți le dădea înapoi le arunca așa, din burtă, fix cum i se scula ei.

Cam așa reușisem eu să-mi amintesc acum de o zi din iulie, de vara trecută, când mă întâlnisem cu D., la mall. Plecasem să-i cumpăr lui B. niște bretele cu capete de mort, de care văzuse el, în mall-ul din Vitan. Cu vreo două săptămâni înainte, îl invitase o pizdulice la film, făcuse ea cinste, iar B. văzuse acolo bretelele alea și i se lipiseră de creier – semăna cu A., la fazele astea. Când i se punea pata, nu i-o mai scoteai cu nimic. De cumpărat nu și le cumpărase, dar îmi tot aducea vorba de ele, așa că m-am gândit să i le fac cadou. Pe atunci nu eram cu E., eram cu Moni, o pizdă de 22 de ani, studentă la Jurnalism, inimaginabil de proastă. De fapt, oricât de mulți bani ar fi avut, n-am rezistat cu ea decât o lună jumate. Problema reală nu era prostia ei, ci logoreea. Vorbea, vorbea, vorbea. Și când o futeai vorbea, îți explica de ce bibeloul ăla de pe dulap nu stă bine, de ce ar trebui șters praful, de ce proful e un porc fiindcă le dă să învețe chestii atât de dificile, pe care niciun om întreg la minte nu le poate înțelege – erau niște lucruri mai mult decât foarte simple, de fapt, despre structura pe care trebuie s-o aibă un articol. Și mai avea și fixul ăsta: era convinsă că ea, când hămăia cu gura ei inutilă, îți aducea argumente și credea, la finalul discuției, că te-a convins, că te-a făcut să-ți însușești punctul ei de vedere când, în realitate, tu erai prea leșinat de plictiseală și căscai pe dinăuntru ca să mai protestezi. Dar, ce-i drept, m-am răzbunat într-un final pe ea, chiar fără să vreau. Asta e însă o altă poveste...

B., evident, care era la fel de bâtă ca mine când venea vorba de magazinele cu țoale, nu reținuse unde pula mea sunt bretelele alea, așa că am luat la rând magazinele cu haine și accesorii

pentru bărbați. Tocmai ieșeam dintr-unul de blugi, când m-am ciocnit de D., care avea în brațe mai multe pungi cu cumpărături.

„Ce faci, M.? Omg, cred că ești ultima persoană pe care credeam c-o pot întâlni într-un mall”, a zis D., râzând.

Am râs și eu. I-am explicat că sunt acolo pentru B. și care era treaba cu bretelele.

„Aaa, știu eu de care! Hai cu mine”, a zis ea și m-a apucat de mână.

M-a dus fix la magazinul unde aveau bretelele. I-am cumpărat. Nu știam dacă să-i iau cu cranii roșii sau albe. D. a zis că mai bine cu albe, alea roșii sunt cam ghei. I-am luat cu albe.

După asta, D. a zis să mergem să bem un suc sus, la alea cu haleală. Ne-am luat două beri. D. a băut din bere și m-a privit lung.

„Chiar voiam să te mai văd... Aveam unele lucruri să-ți spun. Dar n-aveam chef să-i cer lui R. numărul tău de telefon, ar fi ieșit iarăși scandal.”

I-am zis că n-avea de ce să fi ieșit scandal, eu și R. nu mai eram împreună de ceva vreme.

„Eh, asta crezi tu. N-oți fi împreună, dar R. n-o să treacă niciodată peste ce-ați avut voi. Îți spun eu chestia asta, pentru că o știu bine. E sor-mea, pula mea”, a zis D.

Era și în ziua aia foarte frumoasă. Crescuse mult, și semăna puțin cu R., dar era în același timp ceva mai comună, mai ca-n reviste. Purta o rochie albă, prinsă pe-un umăr, cu celălalt dezgolit, și sandale fără toc, era bronzată și avea părul roșcat, cu vârfurile negre, fiindcă vara trecută se purtase căcat din ăla în degrade la păr. I se încrețise și ei, nu-mi dădeam seama dacă natural sau nu.

Am întrebat-o ce are în pungile alea. Mi-a zis că i-a cumpărat și ea niște cadouri iubitului ei.

„Ca să vezi”, i-am zis, „încă mai avem lucruri în comun”. A zâmbit.

Terminasem berile, așa că i-am propus să mergem undeva, într-o bodegă, să mai bem ceva și

să mai stăm de vorbă. A fost de acord. Am plecat de la mall și, cum habar n-aveam unde s-o duc, ne-am plimbat puțin pe străzi până am ajuns în dreptul unei cârciumi, gen bombă de mahala, care m-a atras ca un magnet. Totul era murdar și dărâmat. Arăta foarte mișto. Ne-am așezat la o masă. Banca a tremurat sub noi, după care a dat ortul popii, căzându-i picioarele. Am reușit s-o prind în brațe pe D. la fix. Un chelner simpatic, bătrân și șchiop, a venit la noi, să ne spună că nu trebuia să ne așezăm pe aia, fiindcă era deja ruptă. Ne-am mutat la alta.

„N-n-nu, nu a-acolo”, a făcut chelnerul, asta după ce simțisem că mi se prinde ceva lipicios și greu de blugi.

„P-pe a-asta de ab-abia am vo-vo-vopsit-o cu la-lac”, s-a scuzat el.

Ne-am mutat la alta. D. era foarte amuzată.

„Dacă n-ai fi venit azi la mall după bretelele alea, am fi pierdut toată distracția, îți dai seama? Numai tu poți să ai parte de așa ceva!”, a zis ea, și era un compliment.

Chelnerul a venit să ne ia comanda, i-am spus că vrem două Ursus.

„U-u-ursus nu e re-re-rece, a-acum am băgat-o abia la f-fri-fri-frigider. Am Ci-ci-ciuc.”

„Perfect, dați-ne două Ciuc”, i-am spus.

„Vă a-aduc și pa-pa-pahare?”, a întrebat.

„Nu”, am zis eu.

„Da, eu vreau și pahar”, a zis D.

„A-a-aduc un pa-pahar la dom-domni-domnișoara”, a zis chelnerul și s-a îndepărtat șchiopătând.

S-a întors cu berile, cu paharul pentru D. și cu un bol de sticksuri foarte sfărâmate.

„Din pa-partea ca-ca-casei”, a zis, după care s-a retras, discret.

D. era leșinată de râs. Am dat noroc și am băut.

Am întrebat-o unde mai avea de gând să meargă în vara aia. Mi-a dat o listă lungă de locuri exotice și complet neatractive pentru mine. Gagiul ei era foarte bogat. Bogat și prost, genul care nu știe ce să facă cu banii, fiindcă n-are imaginație.

Am întrebat-o dacă nu merge la niciun fest rock. Din ce-mi aminteam, prin clasa a 9-a și a 10 nu ratase nicio chestie din asta.

„Nu", a zis ea, „că m-am săturat să stau pe lângă proști care borăsc nonstop".

După aia mi-a zis că ascultă rock numai când e singură, fiindcă gagiul bogat și prost nu agreează așa ceva.

„El e cu Gaga, cu din astea. Nu-ți imagina că-i manelist sau ceva, doar că nu-i place rock-ul, zice că-i explodează creierul când ascultă așa ceva", a zis D.

I-am propus să fugă pe ascuns cu mine la un fest, pe la sfârșitul lui august, și a zis că suna foarte mișto.

I-am mai cerut chelnerului un rând de bere.

„S-a ră-răcit și Ursus-ul, da-dacă vreți, vă a-aduc U-U-Ursus", a zis el.

I-am zis că e ok tot Ciuc. Ne-a adus, a plecat.

D. s-a amețit de la asta, a treia. A început să devină sentimentală.

„Uite, m-am tot gândit, să știi, de când nu ne-am mai văzut și n-am mai făcut nimic noi doi, știi tu... M-am tot întrebat dacă îmi pare bine, sau dacă îmi pare rău că te-am cunoscut. Uneori, îmi dau seama că îmi pare bine, fiindcă, mna, am avut atâtea momente frumoase și chestiile alea ieșite din comun, pe care n-o să le mai trăiesc cu nimeni. Şi pentru că m-ai făcut să fiu puțin altfel, chiar dacă numai în perioadele când am fost cu tine. Şi pe urmă îmi dau seama că din același motiv îmi pare și rău că te-am cunoscut. Că mi-ai arătat că oamenii pot fi și altfel, mai interesanți, iar viața mea poate fi mai palpitantă... Şi, știi, după ce tu ieși din peisaj... lucrurile revin la normal și nu mai

găsesc la nimeni altcineva ce mi-ai fi putut oferi tu. Şi, cum pe tine nu te pot avea, înțelegi, e naşpa, chiar e naşpa", a zis ea.

Am luat-o de mână.

„Poate că n-ar fi trebuit să fugi, atâta tot. E simplu", i-am spus eu.

„Ba a trebuit să fug. Voi sunteți altfel, și tu, și sor-mea, și B.... Voi puteți trăi pe apucate, așa cum se nimerește. Eu nu pot să fiu cu cineva pe care, când mă trezesc, s-ar putea să nu-l mai găsesc alături, fiindcă i s-a năzărit că aia e ziua când e atras de persoane de același sex, iar pe mine o să mă caute când îi revine cheful de păsărică, poate peste două zile, poate peste două săptămâni. Ştiu că tu crezi că asta mă face o proastă care habar n-are să trăiască, dar eu așa simt... Nu am ce să fac ca să nu mai simt asta."

Mă întristase s-o aud vorbind așa, pentru că totuși era D., și ea fusese altfel. La 14 ani, e adevărat, dar fusese altfel. Acum, aveam senzația că-mi vorbește o copie puțin mai sofisticată de Elavacă.

„Poate că e tot vina ta. Ar fi trebuit să mă alegi pe mine, atunci când ai avut de ales între mine și R. Dacă aș fi petrecut tot timpul ăsta alături de tine, aș fi devenit așa cum ți-ai fi dorit tu. Sau poate că nu. Oricum, e prea târziu."

Am mai cerut beri. Chelnerul ne-a adus. De data asta, a fost foarte silențios. Realizase că purtăm o discuție care nu trebuie tulburată.

„Şi știu că R. nu crede asta, dar eu am iubit-o întotdeauna. Nu puteam să fiu cu tine, cât timp sor-mea te iubea și era disperată după tine. Nu conta că poate te iubeam și eu. Pentru mine a fost mai ușor așa. Să renunț."

M-am uitat mult la ea, temându-mă că va începe în orice moment să plângă și gândindu-mă că, dacă ar fi să se întâmple asta, habar n-am ce să-i fac. Doar să-i cer chelnerului un șervețel, iar el să

întrebe: „cu-cu-cu mi-mi-miros de la-lavandă s-sau de va-va-va-vanilie?”.

Numai că n-a plâns, s-a mai abținut o vreme, iar eu am întrebat-o de ce era atât de sigură că R. m-a iubit.

„Căcat, normal că te-a iubit și te iubește și acum. Nu cred că o să-i treacă vreodată. Oricum, ai fost singurul pe care l-a iubit. Şi nu mă refer doar la tipi, ai fost singurul om pe care l-a iubit, în general. Pe mine nu m-a iubit niciodată nici măcar cât pe o șosetă de-a ta, cât pe un prezervativ aruncat de tine...”

Pe urmă, D. și-a dat seama că vrea la budă, dar buda nu se vedea pe nicăieri. I-am făcut semn chelnerului, a venit și l-am întrebat unde e toaleta.

„Pe-pentru do-doamne este a-a-acolo, dar ne ce-cerem scuze, nu mer-merge a-a-apa!”, a zis el, și ne-a arătat o casă dărâmată în care trebuia să intri.

D. a zis că nu se duce singură, că poate sunt niște canibali înăuntru și sar pe ea, ca-n Chainsaw Massacre. Am lăsat berea și am venit cu ea.

Am intrat în casă și am găsit și buda – fusese, de fapt, veceul din curte, în jurul căruia construiseră o coșmelie. Ușa nu se închidea, așa că D. a făcut pipi la vedere, cocoțată pe veceu. S-a dat jos și a încercat să-și rearanjeze machiajul într-un ciob de oglindă, înfipt în perete cu un cui. Pe mine, nu știu exact de ce, mă făcea fericit decorul ăsta. Îmi amintea de perioada de dinainte de Revoluție. M-am apropiat ușor de D. și am luat-o în brațe. Mi-am lipit fruntea de gâtul ei. Ne stătea bine în oglindă. Ea părea foarte inocentă și tânără, iar eu aproape mă miram că mă poate reflecta suprafața aia sticloasă. Era de așteptat să am privilegiile și limitările unui vampir. Așa eram noi, în momentul ăla: o apariție diafană, dulce și luminoasă, alături de un demon bătrân care nu îi dă voie să scape din vraja lui. D. s-a întors și m-a sărutat. Avea buzele pline pe care mi le aminteam.

Şi un gust vag de fructe, zmeură sau mure. Am avut aproape senzația că o am pe R. din nou în brațe. Ar fi fost atât de fun, mi-am zis, să recompunem scena din bodegă, aia veche, în care încercasem să fac sex pentru prima dată cu D. Trecuseră șase sau șapte ani. Jumătate din viața lui D., aproape, pentru că adolescența face cât copilăria plus maturitatea la un loc...

Mirosea a căcat din buda de alături, la bărbați, așa că am renunțat să mai recompunem futaiuri trecute și am ieșit să ne terminăm berile. Am mai cerut un rând, D. s-a îmbătat rău, și am plecat pe mai multe cărări spre metrou, deși, cel mai probabil, metroul se dusese să se culce. Se făcuse noapte și pe strada cu case dărăpănate, unde era și bodega, nu se vedea nimeni. Am împins-o pe D. într-un copac mare, cu scoarța aspră, un tei, cel mai probabil. Ne-am lins câteva minute, și limba ei avea tot gust de zmeură și se mișca grăbit, împletindu-se cu a mea. Am tras-o de păr, dându-i capul pe spate, fără să-mi amintesc exact dacă chestia asta îi plăcea mai mult ei sau soră-sii. Mi-am plimbat mâna de-a lungul coapsei ei subțiri și calde, i-am scos chiloții, care erau și ei albi, ca rochia. Am întors-o cu fața spre copac și ne-am futut grăbit, dar nu pentru că ar fi putut să treacă vreun om, ci fiindcă simțeam că este ceva ce trebuie să rezolv cât mai curând, fiindcă îmi stătea pe creier, ca atunci când trebuie să duci gunoiul. Avea pizda foarte udă, caldă și se schimbase puțin, acum părea ceva mai elastică. Îi crescuseră și țâțele mult. Erau rotunde, pline, reci, fiindcă bătea ușor vântul, deși era la fel de cald ca-n orice noapte de vară. Sau poate i se răciseră țâțele de emoție, mi-am zis. Era și ea diferită față de seara în care o futusem pentru prima dată, așa cum și R. era foarte diferită, cum era și B., care devenea matur, responsabil, puțin plicticos, deși într-un fel rămăsese totuși deschis la experimente. Poate că, dacă m-aș fi privit din afară, sau dacă m-aș fi

dedublat ca să mi-o trag mie, aș fi spus și despre mine același lucru.

M-am întrebat dacă aș fugi cu D. undeva. Să o fi luat chiar atunci și să plec cu ea undeva, nu conta unde. Mi-ar fi plăcut să o fut un timp, asta da, și chiar am fi avut și momente ok în care să ne spunem lucruri. Numai că nu era R.... Nu era nici B.

I se imprimase scoarța copacului pe un obraz, cum stătuse lipită de el. Câteva minute după ce am terminat și mi-am scos-o din pizda ei din ce în ce mai caldă, D. și-a ținut picioarele lipite strâns, tremurând, ca și cum încă mai avea orgasm. Pe rochia albă i se întindea o pată incoloră, lunguiață. Chiar atunci mi-am dat seama că își uitase pungile cu cadouri la bodegă. I-am zis să stea acolo, am dat o fugă, am recuperat pungile.

„N-no-noapte bu-bună!”, a zis chelnerul șchiop.

Când m-am întors, D. vomita lângă copac. Am așteptat să termine, după care i-am întins pungile. A zis că nu știe ce să facă, nu voia să meargă nici la maică-sa, nici la gagiul ei, fiindcă era beată și tocmai făcuse sex pe stradă cu un fost iubit al ei și al soră-sii. Am luat-o în brațe, am oprit un taxi și am dus-o la Moni, vaca mea de atunci.

Moni s-a crizat, că cine e puștoaica, de ce e așa frumoasă. I-am zis că e iubita lui A., că s-a certat cu el și nu are unde dormi, așa că rămâne la noi în noaptea aia. Bine, a zis vaca. I-am zis să-mi dea bani, că trebuia să-mi iau niște bere. Am coborât și mi-am luat. M-am așezat în pat, lângă vacă, și m-am pus pe băut. Când a început să sforăie, spre dimineață, am deschis ușa și m-am strecurat în dormitorul unde o pusesem pe aia mică, fiindcă mi se părea că i-o trăsesem prea superficial și în grabă, la copac. Aveam ceva de terminat...

„Coaie, hai la film, coaie, bagă un serial, că am adus bere și pizza!”, a urlat A., intrând în mansardă, și m-am trezit dintr-o dată; acum eram peste mări și țări, la mama dracului, iar D. fusese o amintire din vară. Pe D. mi-o adusese înapoi 4paws-ul, doar pentru o clipă, și i-am fost chiar și pentru atât recunoscător Tarei, pentru pastilele care ți se jucau cu trecutul și-l remodelau ca pe plastilină. Speram ca, de acolo, din lumile pierdute pe care nu le mai țineam minte, să mai sară ceva plăcut și definitoriu pentru mine, așa cum săreau uneori iepurii mici din pălăria magicianului.

7. În momentul ăsta, jur...

Aveam senzația că aș putea să trăiesc cel puțin un an așa, chiar și cu ușa dărâmată între camera mea și a ăstora doi, cu A. care se trezea mereu la prânz și se plângea că nu se poate căca, în ciuda ceaiurilor pe care i le cumpăra Tara, cu Tara care se trezea dimineața și ne făcea cafeaua, ba uneori chiar și o omletă sau un sandviș, cu plecările ei prin oraș, din care se întorcea cu o culoare nouă de păr, cu unghiile fistichii, cu rochii pe care să le poarte noaptea în club, cu Marja care venea ca să ne-o tragem, și îmi aducea cadouri, ultima dată îmi luase un cățel de pluș, megacute, mă gândeam deja că i-l voi da lui R. când mă întorc în România, cu B. în mintea mea, B. cu care nu mai vorbisem de când A. uitase camera deschisă la chat în timp ce toată lumea făcea sex cu toată lumea, cu berile și votcile și 4paws-ul și iarba luată de la sex shop, cu Dexter, Breaking Bad și mai nou și Sons of Anarchy, cu meditațiile mele de pe balconul care dădea într-o mică curte interioară, cu somnul destul de liniștit din zorii zilelor friguroase.

Într-o zi, pe la prânz, mi s-a făcut o poftă tâmpită să citesc rahaturi scrise de români și am intrat pe niște site-uri lăbăcioase de la noi, pe care mă mai amuzam și când eram în Ro. De cele mai multe ori, trolam cu succes, iar proștii își dădeau în cap unii altora din cauza comentariilor mele. Aveau românii, trebuia să recunosc asta, un umor involuntar la care chiar nu-i bătea nimeni. Pe unul din site-uri – cică, de altfel, un site „nonconformist și avangardist” – erau confesiunile unei proaste care spunea că oferă papucii fără să stea pe gânduri oricărui mascul care refuză să-i dea limbi cât e la ciclu. Şi se plângea proasta atât de patetic

și dramatic, ceva de genul: „Și uite-așa mi-am dat seama că toți bărbații sunt porci. Pentru că ajungeam să le dau tuturor papucii. Niciunul nu voia să mă lingă când îmi curgea sânge de acolo. Misogini împuțiți, le ziceam, și refuzam categoric să le mai gătesc sau să le mai spăl vreo pereche de chiloți. Când vedeau asta, plecau. Mă bucuram că le-am dat papucii și ieșeam cu fetele în oraș, să sărbătorim. Ne îmbătăm dintr-o bere neagră și ele îmi spuneau că au aceeași problemă, că nici pe ele nu vrea nimeni să le lingă când le curge sânge. Concluzia: lumea întreagă era plină de porci. Adică eu, eu, femeia, făceam atâtea ca să fiu perfectă... Mergeam la job, făceam și cursuri în paralel; mă preocupam de cum arăt, cheltuiam o grămadă pentru asta; citeam, ca să mă cultiv, să pot purta o conversație interesantă... Luam lecții de cum trebuie făcut sexul oral. Ieșeam cu prietenii lui scârboși, le suportam glumele porcoase, și el... El strâmba din nas când îi arătam vaginul meu înroșit? Cum puteau să fie bărbații ATÂT de porci?! De fapt, ce era menstruația mea? Era elementul cel mai important care mă făcea femeie, boii dracului! Nu există femeie fără ciclu și ciclu fără femeie. Scurgerile mele lunare erau cât se poate de naturale. Ceva ce trebuia îmbrățișat fără rezerve. Mă bucuram fiindcă citisem de curând că niște femei foarte inteligente și independente, din Statele Unite, hotărâseră că nu mai este nevoie să folosească tampoane sau alte modalități de a opri sângerările lunare să părăsească corpul. Ele își lăsau sângele menstrual să curgă în voie, acolo unde avea el chef. Sângerau pe fustă, pe scaunul de la birou, pe locurile din autobuz, pe bancheta mașinii, pe canapeaua celor la care mergeau în vizită. Sângerau și erau mândre de ele!!! Iar boii, boii nu pricepeau. Și, uite așa, tot părăseam idioți pe bandă, care își strângeau lucrurile și plecau fără să se uite înapoi. Într-un fel, tot era bine, măcar îi părăseam eu pe ei, nu ei pe mine...”

Am intrat și eu și i-am lăsat un comentariu proastei. I-am zis că bărbații n-o ling nu fiindcă sunt misogini sau fiindcă le-ar fi greață de scurgerile ei, ci pentru că, pur și simplu, nu-i o femeie îndeajuns de atrăgătoare. M-a făcut porc misogin, a zis că noi, porcii misogini, ne uităm mereu numai la aspect. După aia am trolat-o filosofic, i-am zis că nici nu ne putem uita la altceva, pentru că ochii unui om sunt făcuți ca să privească doar ceea ce este la suprafață, ce se poate percepe prin simțuri și că eu, când mă uit la ea, e logic să văd sâni, picioare și fund, deoarece creierul și personalitatea ei nu sunt vizibile prea ușor prin piele. Pula mea, eram cam nostalgic, nu știu de ce-i vorbisem așa frumos, dar m-am trezit cu un mesaj privat în care proasta mă invita la un suc. În final, i-am zis că sunt gay și am ieșit.

După aia am intrat pe alt site, unul serios, cu știri de tot soiul, și acolo era un om simpatic care scrisese într-un comentariu ceva foarte logic, anume că revoluția din ’89 fusese făcută doar pentru că românilor le era foame, nu pentru că aveau principii, ei fiind în general o turmă care nu poate gândi nimic abstract. Căldură și haleală, pentru asta muriseră, și pentru asta ar muri la o adică, și acum, orice român, spunea tipul ăsta mișto. Dacă Ceașcă le-ar fi dat un tacâm de pui în plus pe lună și încă 2 grade la calorifer, n-ar mai fi existat revoluția. N-am fi avut Băsescu, ci tot Ceaușescu. Prostimea ipocrită sărise cu gura pe bietul om, că întinează valorile eterne ale neamului. Am comentat și eu – am zis, pula mea, omul ăsta v-a dat-o prea bine la ficați. Au sărit și la mine, să mă umple de bale: că n-am respect pentru eroii căzuți ca să ne fie nouă bine, că părinților mei ar trebui să le fie rușine de mine, că sigur nu m-am mai futut de cinci ani, ba chiar că sunt virgin, că tinerii din România ar trebui puși la zid și împușcați pentru că nu respectă țara-mamă care le-

a dat viață etc. M-am distrat vreo două ore și am băut multă bere.

Pe urmă a venit Marja, am tras pe nas ce mai aveam. A venit V., am făcut sex. Am ieșit pe afară, ne-am bătut cu zăpadă. Era totul atât de firesc, și nu mă mai apăsa nimic, așa cum fusese înainte să plec.

Am rupt însă rutina în a 11-a zi de când dispăruse sau plecase Tuomi. Aveam un chef nebun să mă întorc în pădurea unde întâlnisem cerbul. Cerbul lui Harap Alb, așa ajunsesem să-i spun, și cheful de a-l reîntâlni se născuse când mă trezisem în dimineața aia, fiindcă atunci când adormisem nu mă gândisem deloc la el, ci la R. Mă întrebam dacă o mai fi cu rața și dacă B. o informase cum „muncim" noi pe aici. M-am îmbrăcat, am băut cafeaua tare lăsată de Tara, și am plecat. A. dormea dus, dus și constipat.

M-am rătăcit un pic până să nimeresc pădurea, fiindcă prima dată când venisem la filmări eram puțin mahmur. Nu doar mahmur, de fapt, primele zile la Fram fuseseră foarte ciudate. Ca și cum nu le trăisem eu. Îmi fusese greu să mă reobișnuiesc cu propriul meu corp. Mă simțeam un fel de umbră, care încă nu reușea să-și recapete consistența obișnuită. Am găsit-o, însă, pădurea, după câteva indicații ale unor finlandezi binevoitori. Era și mai mult acoperită de zăpadă. Am înaintat mult, mult, până când mi-am dat seama că nu mai văd nicio potecă de întoarcere. Așa era bine, asta voiam. Iar el, așa cum mă așteptam, a apărut, și mi-am dat seama că se bucurase foarte mult că îl numeam Cerbul lui Harap Alb, fiindcă se transformase chiar în cerbul lui Harap Alb, pielea îi scânteia, poate era doar de la fulgii de zăpadă, dar mie mi se părea că aruncă cele mai vii culori pe zăpada neatinsă. Se uita la mine, avea ochii mari, ochii pe care îi moștenise și Marius de la el, și m-am apucat să fac un cerb de zăpadă lângă el. O cerboaică, mi-am zis, ca să nu

se mai simtă singur. A dat cu copita, ca și cum voia să mă facă atent, dar nu m-am oprit până nu am terminat cerboaica. I-am pus și o rămurică în bot, ca și cum ar fi fost un joint. Era foarte reușită. Îmi părea rău că nu mă gândisem însă de la început: cerbul meu o să se îndrăgostească de ea și, când îi va fi lumea mai dragă, cerboaica va începe să se topească, în primăvară. Dar, dacă stăteam mai bine să mă gândesc, așa se întâmpla cu orice iubiri, chiar și cu alea care nu erau din zăpadă, era ceva inevitabil.

Cerbul lui Harap Alb s-a așezat pe jos. M-am așezat lângă el și am așteptat.

Era ciudat, era altfel, aia fusese prima zi la Fram în care nu luasem niciun fel de droguri. Cu toate astea, mă simțeam absent, cu mintea departe, și în același timp cu simțurile foarte prinse în tot ce se întâmpla. Simțeam mirosul pădurii, simțeam căldura unui foc din depărtare, auzeam strigăte sălbatice de păsări în căutare de ceva. Erau și oameni undeva, nu foarte departe, fiindcă se auzeau zgomote de crengi rupte. Așa că m-am gândit la moarte, cu mintea clară, dar absentă, și cu simțurile aproape zgâriate de relieful lor, de cât îmi ieșiseră prin piele. Eram, într-un fel, și zăpadă – miroseam zăpada, atingeam zăpada, auzeam murmurul ei ascuns. Şi m-am gândit la moarte, și mi-am dat seama că moartea poate fi zăpadă, așa cum poate fi liniște. Moartea poate să însemne atât oameni, cât și singurătate. Moartea e atunci când regreți, dar și atunci când ești viu și îți dai seama că nu ai făcut nici a o mia parte din toate chestiile pe care ai fi vrut să le faci. Când te-ai săturat de trăit, dar și când înțelegi că nici măcar nu ai început să trăiești. Ce contează cel mai mult când mori? Să îți amintești. Să nu pleci cu o imagine falsă a ta în minte. Când mori, să-ți amintești tot ce a fost important, să reții exact imaginea care te-a definit, și să pleci cu ea. Să nu trișezi. Ce mai era moartea? Moartea era iubirea, tocmai pentru că

iubirea înseamnă să fii viu, să fii prezent, pentru că moartea nu e nicicând mai puternică decât atunci când noi suntem cel mai vii cu putință. Moartea e umbra pe care o lasă fericirea noastră, și iubirea noastră, și viața noastră.

R. era un pic de moarte, mi-am zis, de asta o iubisem dintotdeauna. Alături de R. înțelegeam totul, iar cel mai important lucru din acest tot era moartea. Să știi că nu vei exista pentru totdeauna, să simți cât de fragil ești, cam la asta se reducea iubirea, o iubire adevărată, fără minciuni, și bășini, și labe triste, o iubire în care nu puteai să fii altcineva. De asta ne iubisem, și de asta iubirea noastră mersese pe aceeași potecă pe care mersese și moartea, uneori întinzându-și mâinile, apucându-se amândouă de degetele reci și dansând un dans straniu, trist. Nu avusesem cum să n-o iubesc pe R., pentru că ea mă făcuse, secundă de secundă, conștient de mine. R. îmi arăta, secundă de secundă, cât de trist este să pierzi lucruri și sentimente, să te schimbi, să înaintezi pe poteca asta, atingându-ți degetele de ale morții, și nu moartea era adevărul înfricoșător, ci noi înșine, cu slăbiciunea noastră, cu imposibilitatea de a rămâne pentru totdeauna în singurul moment care contează, ăla pe care trebuie să ți-l amintești în clipa în care moartea îți atinge buzele, la capătul potecii.

„Ai terminat?”, m-a întrebat Cerbul lui Harap Alb și atunci am observat că avea un joint între buze.

Am zâmbit. Semăna atât de bine cu Marius. Da, aici, la Fram, cred că îmi fusese cel mai dor de țapul meu din vis.

Şi iubirea, ce însemna iubirea? Era adevărat că ne găsim iubirea atât în ființe care ne seamănă, cât și în ființe care ne sunt opuse în toate privințele, așa cum crezusem dintotdeauna? Nu, nu era adevărat. Iubirea nu stă în alții. Nu vine din alții, ci doar se oglindește în ei. Iubirea nu poate fi

simțită decât atunci când sufletul tău este pregătit pentru asta, și ea nu este aprinsă de alții, așa cum apeși pe detonatorul unei bombe. Ceilalți sunt doar un semn că TU trebuie să apeși pe detonatorul ăla, să îți dai voie să simți. Dacă iubirea era ceva generat de ceilalți în noi, n-o iubisem pe R. niciodată. Dacă iubirea era ceva ce se naște și crește și moare în noi, pentru că ajungem într-un anumit punct în care trebuie să simțim și asta, dacă iubirea e umbra din noi care merge de mână cu umbra de pe potecă, care e moartea, atunci o iubisem pe R. dintotdeauna și aveam s-o iubesc până la sfârșit.

De asta, fiindcă detonatorul de iubire e doar în tine, și nu depinde de alții, de asta reușim să iubim și noi, ăștia care nu avem nevoie de o altă jumătate ca să fim întregi. Cei născuți întregi și perfecți.

„Ce faci aici?”, m-a mai întrebat tatăl lui Marius, fără să se ridice din zăpadă.

Da, chiar așa. Plecasem, fiindcă uram România și aveam nevoie de un timp departe de ea. Plecasem, pentru că o iubeam pe R. și aveam nevoie de un timp departe de ea. Plecasem, pentru că simțeam nevoia să mă gândesc la mine și să-mi amintesc tot ce fusesem, dintotdeauna, totul, până la cele mai vechi imagini cu mine.

Principalul motiv pentru care uram România era că îți făcea toate zilele să semene între ele. Sugea toată culoarea din viața ta, îți lăsa doar un schelet fragil, și apoi îți spunea că e treaba ta să construiești pe el. De parcă ar fi fost atât de simplu.

De ce era atât de important să-mi amintesc, m-am întrebat acum. De ce mereu disperarea asta tâmpită de a nu-mi pierde amintirile, din moment ce eu oricum nu eram genul de om care să trăiască în trecut, să plonjeze în amintiri frumoase și să rămână acolo, din teama de-a înfrunta prezentul. Dimpotrivă, prezentul era momentul meu preferat,

pentru că el aducea provocări. Trecutul era doar ceva ce cunoscusem deja. Cred că era important să știu tot ce am fost, ca să pot avea o rezervă, o plasă de siguranță. Dacă n-aș mai fi știut cine să fiu de acum înainte, aș fi făcut o sumă a tot ceea ce am fost, aș fi obținut un rezultat și pe acel rezultat l-aș fi considerat mai departe ca fiind EU, personalitatea mea reală. Teama mea dintotdeauna, care mă bântuise cel mai mult, fusese că într-o zi cineva îmi va răpi ceea ce sunt și va pune în locul meu un altul. O ființă mai banală și mai proastă. Așa, având amintirile, nu mă simțeam chiar aruncat în gol, și știam că n-ar putea veni cineva care să mă înlocuiască în somn, fără ca eu să știu că s-a întâmplat ceva, când mă trezesc.

Plecasem, nu în ultimul rând, fiindcă mai aveam câteva luni și făceam 30 de ani. Ştiu, măsurarea timpului în ani, și mai ales stabilirea unor praguri rotunde, era ceva ce fac mai degrabă proștii. Dar, chiar și așa, simțeam nevoia să văd un drum în fața mea și, dacă nu-l văd, să încerc să-l construiesc. La asta se rezuma totul. La cum ne trezim a doua zi, care e primul gând care se zbate în minte, ca un pește aruncat pe nisip, ce alegem să facem cu ceea ce suntem. La cei pe care decidem să-i ținem în preajmă, pentru că, oricât ne-am amăgi, suntem compleți și prin felul în care ne reflectăm în oamenii pe care-i iubim.

Dar poate că nu asta mă întrebase Cerbul lui Harap Alb, ce caut la Fram, ci poate că mă întrebase de ce sunt acum aici, în pădurea asta plină de zăpadă, de ce vorbesc cu el. De ce nu sunt în altă parte. În mansarda mea, de pildă... Şi chiar atunci mi-am dat seama că avea să se întâmple ceva rău. Era pe cale să se întâmple sau se întâmpla deja, fiindcă tatăl lui Marius scurma cu copita în zăpadă, ca să mă atenționeze, și m-am ridicat, am dus mâna la tâmplă și l-am salutat, știind că era ultima dată când îl văd. Poate că pe Marius aveam să-l mai întâlnesc, dar pe Cerbul lui

Harap Alb, nu. A înclinat și el capul, răspunzând la salut.

Am ajuns într-un suflet înapoi, în mansardă. Aveam o presimțire neplăcută și cel mai tare îmi era grijă de A. Ca și cum m-aș fi așteptat să nu mai găsesc acolo nici mansarda, nici pe oamenii ăștia, nici clădirea...

Erau însă și A., și Tara, ba chiar și V. cu Marja, dar aveau cu toții niște moace de parcă li s-ar fi scufundat corăbiile.

„Plecăm!”, m-a informat Tara și abia atunci am observat că, pe pat, una din valizele ei era desfăcută și în ea începuseră să se adune hainele, fardurile și accesoriile cu care venise de acasă.

„Ne mutăm?”, am întrebat eu, naiv.

„Plecăm, coaie, acasă... Înapoi la București, băga-mi-aș!”, a zis și A., care stătea aproape să izbucnească în plâns.

„Păi, ce s-a întâmplat?”, am mai întrebat eu.

Au sărit toți să-mi explice ce s-a întâmplat și asta a fost cumva nasol, pentru că Tara și A. îmi explicau în română, Marja în engleză, iar V. în finlandeză. Limbile se suprapuneau și ieșea un haos din care nu pricepeam mai nimic. Ba, colac peste pupăză, la vreo 10 minute de la apariția mea a intrat în cameră și Elena, care știa toată povestea, fiindcă fusese la Poliție și se întorsese, așa că s-a aliat și ea cu cei care încercau să mă pună la curent cu motivul plecării noastre neașteptate.

M-am hotărât că soluția cea mai bună e să mă fixez pe o singură limbă și să le ignor pe celelalte, să le consider un zgomot de fond. M-am fixat pe română, fiindcă ea îmi vorbea pe două voci și era mai puternic volumul.

Așadar, venise Poliția. Descoperiseră un cadavru care fusese identificat de cineva ca fiind al lui Tuomi. Tara nu înțelesese prea bine ce spuseseră cei doi gabori care se înființaseră în mansarda noastră la scurt timp după ce plecasem eu la pădure, pe de o parte fiindcă nu vorbeau

grozav engleza și, pe de alta, fiindcă se panicase grozav gândindu-se că au venit să caute droguri în lucrurile noastre. „E drept”, zisese Tara, „nu avem mare lucru, că am vândut tot, și ce n-am vândut am luat noi, dar tot mai e ceva iarbă... și pula știe care sunt legile în țara asta.” Ăia, gaborii, nu veniseră de fapt după droguri. Din ce pricepuseră Tara, A. și V, aflați aici la momentul invaziei, Poliția nu bănuia că Tuomi e în afaceri cu droguri, îl bănuiau doar că e pește. Ideea era că voiau să li se explice în ce relații eram noi cu Tuomi și dacă mai știam ceva de el, de când dispăruse. Norocul tuturor a fost că a apărut Elena, care mă căuta pe mine. Tara a prins momentul și l-a exploatat, explicându-le gaborilor că Elena e fosta iubită a lui Tuomi și că acum lucra în barul lui ca animatoare. Gaborii plecaseră cu Elena, care nu se împotrivise, nu înainte de-a o înștiința pe Tara că ar fi bine să mai rămână prin zonă și să le dea un telefon, în caz că își mai amintește ceva despre dispariția misterioasă a lui Tuomi și dacă are vreo bănuială că l-ar fi putut ucide cineva, și cine anume.

Am întrebat-o toți, într-un glas, pe Elena dacă văzuse cadavrul, când plecase cu gaborii, și dacă era al lui Tuomi. Ne-a zis că nu-l văzuse.

Cel mai liniștit dintre noi toți părea A. Se resemnase brusc cu plecarea, sau cel puțin așa părea. S-a uitat lung pe geam, pe urmă prin casă, adunând câte un tricou de pe jos, și în final a zis:

„Lasă, coaie, poate că nu-i așa rău... Mergem acasă, asta e... Așa ajung și eu să mă cac.”

În condiții normale, am fi râs cu toții, după care am fi întrebat cine merge să ia de băut. Dar, de data asta, n-am zâmbit decât eu. Ce-i drept, de băutură s-a ocupat Elena, care a adus niște beri și o sticlă de șampanie de jos, din bar.

Mă uitam la Tara cum continuă să împacheteze și m-am gândit cât de tare fusese cerbul, cum știuse el să mă anunțe că ceva nu-i în regulă... După asta, mi-am dat seama că, orice ar

fi, eu nu vreau să plec. Nu așa de repede, cel puțin. Nu făcusem tot ce-mi propusesem, aveam senzația că mă tirez cu coada între picioare, obligat de niște evenimente stupide, și asta nu-mi plăcea.

I-am explicat Tarei că n-ar trebui să ne grăbim așa tare. Pentru moment, poate că soluția cea mai potrivită ar fi să plecăm de aici, din mansardă. Odată mutați, nu ne mai găsește nici dracu'. Şi poate că, până la urmă, Tuomi se întoarce, e bine mersi și o luăm de la capăt.

A. era încântat de propunerea mea, uitase de constipație și de tot.

„Da, da, e perfect!", a zis el. „Sau am putea să trimitem gaborimea pe o pistă falsă... Uite, să le zicem că Tuomi avea un conflict mai vechi cu crocodilul și că noi credem că ăla l-a mătrășit. Şi-așa nu ne place crocodilul. Să și-o ia în freză", a concluzionat A.

„Cui îi place crocodilul, de aici? Marja, ție îți place?", a pornit A. o anchetă ad hoc.

Marja a mărturisit că nu-l știa pe crocodil, așadar nu putea avea o părere concludentă. Elena a spus că crocodilul era un porc împuțit și că ar fi foarte bine să le spunem gaborilor că el îl omorâse, mai puțin în situația în care Tuomi nu era mort. V. era disperat, aproape că plângea, fiindcă, zicea el, Tuomi îi fusese de la început ca un frate mai mare.

„Poate n-a murit, cine știe!", a cugetat A., sperând să ridice moralul finlandezului. „Așa am avut eu, când eram mic, un motan, Toto îi ziceam... Şi dispare ăsta într-o zi, dar dus e... Îl căutăm peste tot, întrebăm lumea... Maică-mea, gata, plâns, disperare, își smulgea părul din cap, aoleu, a murit Toto, n-o să-l mai văd niciodată! Nu trec nici două zile, vine o vecină, zice, aoleu, am văzut la colțul străzii o pisică storcită de mașină, a ta era precis... Maică-mea îi dă cu plânsul, nu puteai să te mai înțelegi cu ea. Trec câteva luni, uităm de Toto, ne luăm câine... Când colo, ce să vezi... vine iarna, ninsoare, chestii – hop și Toto! Stătuse putoarea

aciuată pe lângă o terasă, numai la mici și cârnați se întinsese toată toamna. Şi acum venea al dracu' înapoi, nu-i mai plăcea la cârnați, se făcuse frig..."

Toată lumea tăcuse și ascultase atentă povestea lui A.

„E drept", a urmat concluzia lui A., „era o posibilitate ca motanul care se întorsese să nu fi fost Toto. Avea dungi ca el, da' era mai maro. Şi mai mare. Şi i se înnegriseră labele, toată blana de pe picioare, de la mici și cârnați, probabil, a dracu' putoare..."

„Yeah, except Tuomi is not a cat", și-a prezentat și Marja propria viziune asupra poveștii, după o pauză destul de lungă.

„Eh, căcat, nu-i el pisică, da' ce mai contează. Tot dispărut e", a zis A.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare. Doar A. mai rupea ritmul, dând din cap pe muzica pe care o lăsasem nu foarte tare pe laptop, și lovindu-se de diferite obiecte prin casă.

Tara se așezase pe pat, lângă valiză. A stat pe gânduri ceva, după care m-a întrebat:

„Păi, bine, și în situația în care facem cum zici tu, nu plecăm acasă, doar ne mutăm de aici... unde labia mea stângă am putea merge? Îți dai seama că nu avem bani de hotel, cel puțin nu mai mult de 3, 4 nopți!"

Am stat și eu pe gânduri. Cam așa era, nu prea știam pe nimeni pe aici...

„Stai așa... Patronul de la sex shop, tipul care ți-a adus aici pastilele în vibratoare. Cât de bine te știi cu el? N-am putea încerca?", am întrebat-o.

Tara și-a luat telefonul și a butonat ceva pe el. Părea, cel puțin, să ia în considerare opțiunea.

„Well...", s-a auzit timid de pe podeaua camerei, unde se trântise Marja.

Toți ochii s-au întors spre puștoaică. Am reușit s-o intimidăm, uitându-ne așa la ea, ca și cum s-ar fi pregătit să ne dea soluția. Culmea, chiar asta se pregătea să facă.

„You could all come and stay at my place...”, a zis ea.

„Yupiii”, a zis A., care uitase de plecare, din nou.

„Ok. Only for a while”, a zis Tara.

Elena a întrebat dacă poate să vină și ea, iar Marja a zis că „sure”. Singurul care n-avea nevoie de cazare era V.

După asta, ne-am pus pe băut, în timp ce Tara ne făcea tuturor bagajele. Era foarte greu, fiindcă hainele mele și ale lui A. erau împrăștiate peste tot prin mansarda lui Tuomi: sub pat, în baie, pe balcon, în bucătărie, în frigider, în dulapuri. Dar era ok, aveam destulă băutură, ne ajungea până termina ea. Elena desfăcuse sticla de șampanie și o împărțea cu Marja. Eu, A. și V. dam pe gât bere după bere.

Mă simțeam foarte bine. Aveam senzația că nu mai am pic de griji, că nimic rău nu mi se poate întâmpla, că nici nimic bun nu mi se poate întâmpla, dar asta era minunat, fiindcă mă săturasem într-un fel să mi se întâmple și lucruri bune. Asta te dădea întotdeauna peste cap. Pe la a șaptea bere mi-am dat seama că începea să-mi fie dor de B. Nu chiar de B. de acum, ci de B. pe care-l cunoscusem eu, la început, când B. nu avea încercarea asta patetică de-a se comporta ca un om matur, când știa să trăiască, când se lăsa în voia a orice. Când trăiam nu pentru ce aveam să facem a doua zi, nu pentru planurile pe care trebuia să le facem relației noastre, sufocând-o, ci când ne trezeam pentru a bea, a vorbi toate rahaturile din lume și a fi fericiți. Poate că mai era o șansă să-l regăsesc, mi-am zis. M-am aplecat și am sărutat-o pe Marja, nu știu exact de ce, fiindcă îmi era dor de B., probabil. Dacă el ar fi văzut asta, ar fi trebuit să aprecieze. Şi de R. îmi era dor, și totuși nu alesesem s-o ling pe Elena, care îmi amintea de R., ci pe Marja, care era corespondentul finlandez al lui B. Asta o să fac, mi-am zis pe urmă, asta e

ceea ce îmi trebuie: când mă întorc, o să-i iau pe amândoi, pe R. și pe B., și o să-i duc undeva departe. O să-i salvez. O să-i păstrez nealterați, o să-i fac să fie în fiecare zi cele mai bune versiuni ale lor, și vom fi cu toții fericiți. Asta ar fi trebuit să facem de la început, să ne izolăm, să nu mai luptăm cu căcatul din jurul nostru, fiindcă ajunge în final să ne mânjească. Mai ales pe ei, care sunt mai puțin pregătiți decât mine. Dacă am fi noi cei norocoși, cei care ajung să iasă din peșteră, nici prin cap n-ar trebui să ne treacă să ne mai uităm înapoi, să mai întindem o mână și altora. Să plecăm aroganți, demni, invincibili și nepăsători. Asta fusese calea, îmi era clar acum, iar eu o greșisem. Dar era ok, încă era ok, se mai putea îndrepta totul.

Tara a terminat bagajele și am plecat la Marja.

8. ...chiar suntem infiniți

Pe drum spre apartamentul Marjei, mi-am dat seama că avea să-mi lipsească și mansarda lui Tuomi, chiar dacă nu stătusem prea mult acolo. Îmi fusese bine în ea; avusesem momentele de reflecție, diminețile de pe balcon, nopțile colorate, cu vise exotice, așa cum nu mi se întâmpla în România.

Mda, mi-am zis, în timp ce intram în blocul fetei – un bloc cochet, frumos zugrăvit, mai în periferia centrului, dacă expresia asta poate avea vreo logică – că devin ușor sentimental, dar asta cred că era bine sau, oricum, era explicabil. Descoperise și A. chestia asta într-o seară când ne uitasem la Sons of Anarchy și începuse să plângă. Era o fază comică, nu mai știu ce făceau ăia, dădeau cu ciocanul în masă la ședințele găștii, se certau, mureau, și A. izbucnise într-un plâns cu sughițuri. După vreo oră îmi explicase că e normal să fim mai sentimentali aici, la Fram, fiindcă e frig afară, mult mai frig ca în România (deși mie nu mi se părea întotdeauna așa, diminețile, când apărea soarele, era chiar mai cald, mai multă lumină, oricum), iar noi, ca să compensăm, trebuia să fim topiți pe dinăuntru, calzi și să scoatem aburi, așa că uneori ne apucăm să plângem. Nu-i dădusem prea multă atenție lui A., pusesem asta pe seama constipației lui.

Apartamentul fetei era cam îngust. Trei camere, dintre care a ei era cea mai mică. Ne-am înghesuit cu toții acolo și am pus muzică tare. V. a plecat după băutură. Stăteam la mijloc, pe jos, între Elena, Marja și Tara. Urma să mai vină și Amy, pe care o sunase Elena, s-o avertizeze că ne-am mutat și să nu mai vină la garsonieră, fiindcă aia o să devină un loc bântuit de gabori în curând.

Așa că stăteam cu pizdele astea trei în jur, din care nu-mi plăcea niciuna cu adevărat, și mă uitam pe pereți. Marja avea o inflație de postere cu Nightwish și vreo două cu Within Temptation. Dar Nightwish – Tarja, în special – era peste tot: deasupra patului, pe toate laturile dulapului, pe o parte a bibliotecii, deasupra biroului, pe măsuță, lângă calorifer, pe ușă. A scos dintr-un dulăpior în care își ținea rechizitele pentru școală un joint și l-a aprins. Am început să fumăm. Mă gândeam ce rahat face V. de întârzie atât cu băutura. Pe neașteptate, Marja s-a apropiat de mine și a început să mă sărute. Elena o trăsese pe Tara spre ea, așa că m-am gândit că e ok, am ridicat-o pe Marja și am trântit-o pe pat. Purta o rochiță neagră din dantelă și avea lenjerie roșie pe dedesubt, tot din dantelă. Pe umăr avea tatuată o pânză de păianjen, care îi stătea foarte bine. Cumva, poate și din cauza amintirilor mele recente revizuite prin 4paws, aducea puțin a D., pe vremea când avea D. 14 ani și încercasem s-o fut în buda bodegii. Marja mi-a făcut semn că are prezervative într-un caiet dintr-un raft al noptierei, mi-am pus unul. Tara și Elena erau aproape dezbrăcate și se urcaseră și ele în pat, lângă noi. Elena i-a prins Marjei capul în mâini și a sărutat-o lung, în timp ce reușisem să intru în pizda ei strâmtă. Ne-am prostit așa o vreme, eu am futut-o pe Marja, deși nu aveam chef, Marja a părut să aibă orgasm, iar Tara a vrut neapărat să-mi dau drumul pe țâțele ei, așa că a trebuit să-mi scot prezervativul. Pe urmă, Elena a insistat să mi-o sugă, în timp ce Tara se juca cu țâțele mici ale Marjei. Îi spusese Marjei că vrea să toarne frișcă pe ea și să o lingă, iar fata se scuzase, nu avea niciun fel de dulciuri în frigider. Tara a întrebat-o dacă are măcar vreo pereche de cătușe sau măcar un vibrator, că ei îi era lene să se apuce de despachetat – nu avea nici din astea, iar Tara a mormăit ceva, dezamăgită. Cam așa ne-a găsit V., care se întorsese cu băutura. În timp ce-mi trăgeam

pantalonii pe mine, am realizat că A. nu era pe nicăieri, așadar se putea spune că dispăruse. Nimeni nu știa nimic de el, îl uitaserăm cu toții complet.

„Mă, din garsoniera lui Tuomi a plecat mai mult ca sigur. A coborât scările cu noi, știu asta sigur, fiindcă boul mi-a dat să-i țin valiza, cică era grea și pe el îl durea burta”, a zis Tara.

Marja, încă foarte răvășită după sex, a ridicat din umeri, nici ea nu observase când dispăruse A.

Era firesc, cumva, îl scăpasem din ochi fiindcă fusesem preocupat să-mi analizez senzațiile, ca de obicei, obsedat să stabilesc ce înseamnă pentru mine lucrurile care mi se întâmplă. Mă tot gândisem că o să-mi fie dor de mansarda lui Tuomi, și o dădusem în alte aberații de acolo și acum, uite... rămăsesem fără A., îl pierdusem în pula mea pe undeva.

Era foarte probabil să nu aibă habar să ajungă în apartamentul Marjei.

Poate că nu aveam să-l mai văd niciodată.

Poate că destinul lui A. fusese să vină cu noi în Finlanda, să se piardă de grup, să doarmă câteva nopți prin gări sau stații de autobuz, să facă o chetă pentru votcă, poate și pentru câteva beri, să răcească, și după câteva zile să-și găsească o finlandeză cu nasu-n vânt, să se combine cu ea, să facă doi copii, să se însoare, să fie fericit și să uite de România și de M., R., B. și restul.

Marja s-a urcat din nou pe mine, în timp ce Tara începuse să danseze cu V. V. era în continuare foarte trist fiindcă murise Tuomi. Elena părea apatică, ca și cum nu ar fi fost aici, ci ar fi avut mintea în altă parte, ocupată cu luatul unei hotărâri importante.

Chiar atunci, 4paws-ul Tarei mi-a mai aruncat ceva din sacoșa amintirilor mele, pe care le confiscase și le purta mereu pe umăr. Pentru că tot văzusem în minte fața lui Moni, proasta cu care fusesem cuplat înainte să fiu cu E., mi-am adus

aminte de o dimineață de pe la sfârșitul lui august. Cum o pedepsisem, fără să vreau.

Deja, în jur de 20 august, eram oficial cu E. și stăteam de câteva zile la ea. Moni, de care mă despărțisem fără scene, pur și simplu nu-i mai răspunsesem la mesaje, mă sunase să-mi spună că se sinucide dacă nu accept să ne mai întâlnim pentru o ultimă oară, să vorbim. Bine, i-am zis proastei la telefon, vino pe la mine.

A venit în apartamentul lui E., a început să plângă, să urle, să-mi spună că mă iubește. Dintr-una într-alta, ne-am tras-o în dormitorul lui E. Eram cam plictisit și mi s-a sculat ceva mai greu. În timp ce pizda stătea deasupra, m-a pufnit râsul, pentru că avea un mod ciudat de a se fute: făcea zgomote care-mi aduceau aminte de ligheanul plin cu rufe pe care îl lăsa maică-mea în baie, când eram mic. Pleosc-pleosc. Până la urmă, am pus-o să mi-o ia în gură, mi se părea mai simplu așa. Terminasem și fumam o țigară, întrebându-mă cât de tare s-ar isteriza Moni dacă mi-aș băga acum căștile în urechi și aș asculta un Burzum, ca să nu mai aud văicărelile ei care mă plictiseau, când a sunat E., să-mi spună că e jos la bloc, nu merge interfonul, și să-i deschid în câteva minute ușa, fiindcă și-a uitat cheia și oricum avea multe cumpărături în brațe. Căcat, mi-am zis. Oricât de haioasă ar fi putut să fie scena în care E. mă prindea cu o pizdă dezbrăcată în pat, mi-am dat seama că nu vreau asta, pentru că, pur și simplu, E. chiar era foarte bogată și nici nu era cea mai enervantă femelă din lume. Dimpotrivă, în unele zile îmi imaginam că așa mi-aș fi dorit să am o mamă, care să facă toate lucrurile pe care le făcea E.

Așa că am zis, pula mea, hai s-o ascund pe imbecila asta de Moni. Era exclus s-o împing afară pe ușă, căci ar fi existat posibilitatea să se ciocnească nas în nas cu E. În dulap nu puteam s-o bag, ar fi deranjat țoalele. Mi-am amintit că E.

ținea un cufăr uriaș pe balcon, gol, în care fuseseră niște textile de la mă-sa. Am luat-o pe Moni pe sus, am dus-o pe balcon, am azvârlit-o în cufăr, i-am zis să tacă, în pula mea, că altfel îi dau papucii, și am apăsat încuietoarea.

I-am deschis lui E., ne-am pupat, s-a apucat să facă o omletă cu legume. În timp ce amesteca ouăle, i-am pus mâinile pe sâni, așa că a amânat omleta și am trecut la un futai scurt pe masă. Pe urmă am mâncat, eu mi-am luat o bere și m-am pus la calculator, ea a intrat în baie. Am mai băut o bere, am vorbit cu B., el mi-a trimis tot soiul de filmulețe haioase cu pisici care dărâmau bradul de Crăciun peste copii tembeli. Abia după ce E. a ieșit din baie, a intrat în dormitor și a început să se penseze, mi-am adus aminte de proasta din cufăr. Am scos-o, era foarte șifonată, de-abia mai respira.

„Vezi că duc gunoiul!”, am strigat din hol la E., care a zis ceva gen „Mulțumesc, iubi, ești minunat”. Am apucat-o pe Moni de-o mână, în cealaltă am luat sacul cu gunoi, și am ieșit din apartament. I-am chemat proastei liftul.

N-am mai auzit de atunci nimic de ea.

În timp ce pierdeam vremea în camera Marjei, am auzit zgomote la ușa apartamentului și apoi o cheie băgată în broască – până să mă prind exact ce se întâmplă, părinții Marjei, împreună cu o creatură mică, cu părul roșu, care părea să fie sora ei, sau verișoara sau ceva asemănător, erau în sufragerie și, cum ușa era deschisă la camera Marjei, se uitau la noi. Cu toții eram mai degrabă dezbrăcați și aveam multe sticle cu băutură. A ieșit un fel de scandal. Era prima ceartă domestică pe care o auzeam în finlandeză și avea ceva foarte comic, ca și cum te-ai fi uitat la un film din ăla mai tâmpițel, genul foarte premiat și hipsteresc în care, dacă totuși sapi destul, găsești ceva mișto până la urmă. Era mai haioasă decât cearta de la filmări, cu crocodilul. Era și mai puțin violentă. M-am prins că nu e chiar de bine în momentul în care

Marja a izbucnit în lacrimi, a îmbrâncit-o pe femeia care părea să fie mă-sa și a trântit ușa camerei, cu noi înăuntru. Mai puțin cu V., pe care-l prinsese cearta în baie, unde se dusese să se pișe. N-au trecut nici câteva minute, că părinții finlandezi supărați că fiica lor adolescentă finlandeză dă chefuri foarte alcoolizate în apartamentul lor finlandez au început să bată la ușa camerei ei și să urle. Marja a deschis, a discutat cu ei pe același ton răstit, și am avut pe moment senzația că femeia finlandeză care părea a fi mama tipei pe care tocmai o futusem dă să se înece de nervi. I-am întins o bere. Nu avusese nimic sfidător gestul meu, pur și simplu mi-era teamă că s-ar putea îneca, ar putea cădea lată așa cum se întâmplase cu E., back at home, și s-ar ivi tot soiul de complicații tâmpite. Femeia însă a sărit și mai nervoasă la atac. Am lăsat-o pe Marja să parlamenteze cu înecata și am început să vorbesc cu Elena, despre concertele rock care fuseseră pe aici în ultima vreme.

Marja s-a întors spre noi, după ce discuțiile luaseră sfârșit brusc prin plecarea înecatei din dreptul ușii, și ne-a spus că, din păcate, nu mai putem rămâne aici, fiindcă maică-sa îi interzice, dar să nu ne facem griji, fiindcă refuză și ea să mai locuiască aici, într-o casă cu oameni bătuți în cap, și vine cu noi, oriunde am merge. S-a apucat să-și adune în grabă câteva haine. Mi-am adus aminte de ceea ce-mi spusese Elena, că oamenii vin după mine oriunde.

„Bine că nu m-am apucat să despachetez. Muncă de pomană”, a zis Tara, îngândurată.

Marja a terminat foarte repede. M-a pupat pe obraz și a zis că știe ea unde mergem.

Am ieșit tot alaiul vesel în sufragerie, unde părinții supărați se uitau la televizor și se făceau că nu ne văd, că nu existăm. Eu încercam să îndes toate sticlele de băutură în rucsacul lui V., dar, culmea, nu mai păreau să încapă, deși acolo

fuseseră și înainte să bem din ele. Ca să vezi, mi-am zis, părinții adolescenților sunt la fel de imbecili și în țările civilizate. Era ceva foarte interesant – așadar, există un aspect la care România nu e singurul cuib cu orci. Părinții sunt retardați peste tot. Se pare că e ceva ce ține de senilizarea creierului, nu neapărat de civilizație.

În timp ce Marja, plină de draci, încerca să deschidă ușa de la intrare, dar învârtea butonul în sens greșit, am auzit pumni zdraveni și, când ușa s-a deschis în sfârșit, A. a fost cât pe ce să se prăvălească de-a berbeleacul în apartamentul părinților lezați de destrăbălarea adolescentei.

„Ia uite, coaie, ce-am nimerit din a șasea încercare! Sunt divin, coaie!”, a zis A. și s-a năpustit în apartament, spre groaza femeii isterice, care a scos un urlet. Luat prin surprindere de țipătul ei, a scos și A. unul.

„Cine-i asta, frate, e prietenă de-a Marjei?”, a întrebat el.

Rezonam cu treaba asta foarte bine, pentru că și mie, de când venisem aici, nu-mi trecuse niciun moment prin cap că oamenii ăștia pe care-i cunoaștem ar putea avea, în vreun fel, părinți. În timp ce mă lingeam cu Marja, sau mă plimbam de mână cu Marja, sau dansam cu Marja, în mintea mea nu se contura imaginea unor entități care să fie părinții ei. Acum, dacă mă gândeam, era firesc ca și bietul Tuomi, răposat sau nu, să aibă pe undeva o mamă și un tată. Scârbos, mi-am zis.

Era ca și cum părinții, aceste creaturi inutile și deranjante, pline de clișee și prejudecăți, de frici stupide care le amărăsc viața, nu pot exista decât în România. Părinții de orice fel erau făcuți să trăiască în România. Li se potrivea decorul ăla. Aici, însă, la Fram, era o lume liberă... nu prea vedeam cum ar avea ce căuta părinții în ea.

L-am informat succint pe A.: e mă-sa pizdei, e supărată, ne dă afară, nu putem rămâne aici... Dar ne duce Marja în altă parte, zice că știe unde

mergem. Mi-am făcut griji că te-ai pierdut, unde ai fost?

Am luat-o în jos pe scări, iar A. părea că se jenează să-mi spună unde se pierduse, unde fusese. Am insistat.

„Am venit cu voi până aci, să văd în ce bloc intrați, după aia m-am gândit că ar fi bine.... Da' să nu râzi, coaie! Zi, jur să nu râd! Zi, coaie, altfel nu-ți spun, să-mi crape coiul, nu-ți spun și gata! Bine... Ia mai jură-te o dată! Așa... Dă' și mie o țigară. Nu din asta, iarbă nu mai e? Aoleu... În fine, dă-mi tutun... Eh... Cum intrați voi acolo, în bloc, ce m-am gândit: cine pula mea știe cât o s-o mai ardem pe aici?... Poate mâine, poimâine, plecăm la București... Ştii, coaie, îmi rămăsese gândul numai la păpușa aia frumoasă de la sex shop! Aia cu multe găuri, frate... Ia, coaie, ce-ai zis tu, că nu râzi?! Ia, sugea-mi-ai coiul de măgar ce ești, du-te-n morții mă-tii, nu-ți mai zic nimic! E, căcat... ce să te iert, ai jurat și nu te-ai ținut de cuvânt. Ia uite cum râzi. Eh, în fine... sunt obișnuit. Așa... Şi mă duc eu acolo... Ştii, nu voiam s-o răpesc sau vreo nenorocire din asta, voiam doar să mă asigur că n-a cumpărat-o grasu'! Tare trist aș fi fost dacă ar fi cumpărat-o grasu'... Frate, și n-o cumpărase! Așa m-am bucurat! Cum să nu fie ea, coaie, te-ai tâmpit? N-au mai multe, ce să aibă mai multe... adică nu cred. În fine. O fi fost geamănă-sa, da' nu cred... Io zic că era ea. Şi mă duc, o mângâi eu așa pe cap, începe să vorbească cu mine! Coaie, era așa dulce... Pula mea. M-am mai vrăjit eu un pic cu ea acolo, am plecat, până la urmă. E scumpă, frate, m-am uitat la preț, e scumpă rău... Asta e. Şi nici n-ai cum s-o șutești sau ceva. Mna, asta mi-a fost soarta, să mi se aprindă călcâiele după o muiere inaccesibilă... Şi când te gândești că alte boarfe poți să iei pe degeaba, coaie! Uită-te și tu... altele se bat pentru tine, la propriu, și când vrei și tu o anumită femeie, taman pe aia tre' să dai bani, coaie. Rahat pe băț. Asta e. Ştii cum e treaba, să ne

mulțumim cu ce avem, altfel e de rău. Măcar mi-am luat la revedere! Era și ea așa de tristă, se uita după mine când am plecat...”

Mă tot pufnea râsul, în timp ce A. povestea. Asta e, vorba lui, n-aveam cum să mă abțin. Venise A. cu măgarul pe cap până la Fram ca să se îndrăgostească de-o păpușă gonflabilă. Era foarte tipic pentru el.

Marja avea nervi, se simțea umilită fiindcă ai ei făcuseră scene. Se gândea că acum eu o văd ca pe o puștoaică proastă și mai puțin cool. Tara și Elena se țineau de mână, iar eu mergeam cu A. și cu V. la coada convoiului, căruia i se alăturase și Amy, undeva prin dreptul garsonierei lui Tuomi, după ce Elena o anunțase că am rămas pe drumuri pentru a doua oară.

A. fredona ceva care-mi suna cunoscut. Îl mai auzisem de curând la el, dar îmi amintea și de alte lucruri, multe alte lucruri, cum ar fi de copilărie și de mama, pe vremea când nu era așa penală, și mă ducea în tripuri aiurea, tripuri fericite, așa că aș fi vrut să nu-l mai cânte, dar nu-i puteam cere asta, fiindcă A. era îndrăgostit.

Marja a sunat-o pe tipa care ar fi trebuit să ne primească la ea, dar gagica era într-un bar, așa că am plecat toți spre cârciuma respectivă. Era chiar foarte bine, mă gândisem să propun și eu să facem un popas într-un loc în care să ne putem uda gâturile, chiar și un parc ar fi fost bun, cu toată băutura din rucsacul lui V., numai că se făcuse cam frig.

Am ajuns în barul unde era pizda în cauză, amica Marjei, Jonna pe numele ei. Era frumoasă, dar nu foarte prietenoasă. Lui V. i-a plăcut de ea instant. Ne-am așezat la masă și am cerut multe beri. „Să fie masa plină, bre, aduceți bere să ajungă la toată lumea!”, a zis A. Am început să bem. Aș fi vrut să dispară pizdele – și asta nouă, și Marja, și Tara, și Elena, și Amy. E drept, nu dădeau urât, ca decor, dar, din păcate, dacă s-ar fi putut să fie

mute, ar fi fost totul minunat. Vorbeau una peste alta, făceau gălăgie ca niște gâște. E inuman, mi-am zis, pur și simplu îngrozitor să fii obligat să stai lângă mai mult de două pizde la un loc. Erau cinci, în pula mea. Cu trei prea mult. „Ce-ar fi să fiu/ o floare singură să cresc/ doar pentru tine să-nfloresc” cânta A. în continuare, pe el nu-l deranjau pizdele, da, și era refrenul unui cântec al Angelei Similea, îmi amintea chestii la care n-aș fi vrut să reflectez acum, fiindcă eram prea departe de casă și nu dădea bine, nu era ca și cum m-ar fi apucat brusc dorul de căcatul ăla înfiorător care era România, dar, oricum, riscam să mi se facă dor de R., de pildă, căreia îi plăcea Dan Spătaru, și Angela Similea îi plăcea puțin, mai ales când se matolea, și nu era bine să mă gândesc la R., era chiar foarte rău – nici măcar n-o pupasem când am plecat, doar pe obraz, ca și cum aș fi fost, în pula mea, mă-sa –, fiindcă și așa femeile astea cinci mi se păreau în plus, dacă mai apărea și R. În mintea mea le-aș fi urât mult prea mult, poate prea mult ca să le las în viață, le-aș fi comparat cu perfecțiunea zeiței mele negre și ele ar fi ieșit mult șifonate.

„Ce-ar fi să fiu/ o floare singură să cresc/ doar pentru tine să-nfloresc, la-la-la-la” cânta A. și vocea lui lua amplitudini nebănuite, stranii, și m-am gândit chiar așa, cum ar fi. Să fiu o plantă, o gheiciune de floare colorată, de primăvară, parfumată, și să exist numai și numai pentru o singură ființă, care să aibă drept de viață și moarte asupra mea. Cum aș crește? Cum aș înflori, în ce culori? Cum m-aș ofili? M-aș simți singur?

Poate că plantele nu se îndrăgostesc și nici nu se plictisesc niciodată. Poate că sunt cu adevărat fericite.

9. Adela

Din barul ăla și până a doua zi, adică până a doua noapte, adică până acum, când stăm în aeroport și așteptăm zborul spre București, lucrurile s-au succedat foarte rapid. O mare parte din ele îmi lipsește din memorie.

Am băut, așa cum era firesc, am băut destul de mult: vreo 15 beri de căciulă în barul unde o întâlnisem pe Jonna și în următorul, unde ne-am dus cu pizdele fiindcă voiau să danseze; în pizzeria unde am ajuns, când deja se făcuse seară de-a binelea, să halim ceva; pe străzi, unde am început să mai bem din rucsacul lui V., ca să i se ușureze; acasă la Jonna, unde ar fi trebuit să dormim, dacă n-ar fi existat iubitul pizdei, un imbecil foarte drogat și foarte pus pe harță, care s-a simțit jignit atunci când A. nu a nimerit buda și i s-a pișat peste tot prin baie – atât de jignit, încât ne-a dat afară; la V., unde am rămas să dormim în noaptea respectivă, și unde am fi dormit, dacă nu am fi luat prea multă băutură de la supermarket, pe care am combinat-o cu prea multe droguri, care ne-au făcut pe toți din cale-afară de surescitați și a trebuit să ieșim din nou prin oraș, fiindcă fiecare avea chef de acțiune: Tara, Elena și Amy să danseze, V. să fută, A. să joace la niște aparate mecanice cu desene animate, unde a și câștigat un rățoi din pluș, pe care am căzut de acord să i-l facem cadou lui R. când ne vom întoarce în România și să-i spunem că l-am cumpărat special pentru ea; în următorul club, unde ne-am întâlnit cu crocodilul și cu mulți indivizi care-l cunoscuseră pe Tuomi, care ne-au spus că nu-i de glumit, a venit gaborimea și pe capul lor; în următoarele cinci, șase, șapte baruri, prin care ne-am perindat până s-a făcut dimineață; în cafeneaua în care am intrat

pentru breakfast, hotărâți cu toții să luăm cafea, dar sfârșind prin a mai bea niște beri; pe străzi unde, rămași doar eu și V., pentru că ceilalți se duseseră să doarmă în apartamentul lui, am hotărât să încercăm să ciordim păpușa gonflabilă de care se îndrăgostise A.

V. avusese o idee care, am decis noi, merita încercat de pus în practică: avea un amic care deținea o păpușă gonflabilă pe care n-o mai folosea, fiindcă se spărsese și, în plus, se și plictisise de ea. Cum amicul stătea și el prin centru, V. a propus să mergem la el, să-i luăm gonflabila, și să încercăm s-o înlocuim în magazin pe aleasa inimii lui A. cu asta spartă. În drum spre amic, se conturase și planul: eu urma să-l țin de vorbă pe tipul ăla care-i adusese Tarei 4paws-urile, tatuatul, în timp ce V. trebuia să se învârtă printre gonflabile, să pară interesat de-a cumpăra una și să facă schimbul când omul nu era atent. După asta, să fugim cu păpușa lui A.

Până să ajungem la amicul lui V., am mai băgat niște beri. Prima chestie de care-mi amintesc că mi-a atras atenția la amic a fost că arăta absolutely gorgeous, o combinație de Sebastian Bach și Jon Bon Jovi, amândoi pe la vreo 18 ani. Era ceva model, pula mea. Era și fotograf, fiindcă s-a apucat imediat să-mi facă niște poze, deși i-am zis că arăt ca un cur, fiindcă suntem pe fugă, ne caută poliția, a murit un prieten de-al meu. Ba arăți minunat, sau ceva de genu', a zis superbiciunea și mi-a făcut poze în continuare. V. i-a explicat că aveam nevoie de păpușa lui gonflabilă, în caz că se poate despărți definitiv de ea. „Normal, n-o mai folosesc, oricum, era mai mult pentru fostul meu iubit", a zis tipul, „doar că nu-i acum la mine, e la O". O. era un gagiu care cânta într-o trupă de death metal. Stătea aproape, așa că am plecat toți trei la el. Între timp, parcă îmi amintesc că se treziseră A. și Tara și m-au sunat să mă întrebe pe unde sunt. A trebuit să păstrez misterul; în caz că nu reușea

răpirea gonflabilei, nu voiam să-i dau speranțe false lui A. I-am zis că am plecat să mă plimb prin pădure. A. m-a întrebat dacă mă simt bine sau o chestie asemănătoare.

O. tocmai trăgea niște piese, într-o cameră transformată în studio, unde fusese și petrecerea. Păpușa tipului mișto era aruncată într-o rână, pe canapea. M-am uitat la ea, era cam ruptă, într-adevăr, și la propriu, și la figurat. V. a zis că merită încercat totuși, o împăturim și asta e. Înainte să plec, O. a tras de mine să bag niște growl pe o piesă de-a lui. I-am zis că nu prea le am cu cântatul, ăla nimic. Am băgat. Toată lumea a fost foarte încântată de cum a ieșit, O. a zis să rămân în Finalnda, fiindcă are nevoie de o a doua voce în trupă. Adevărul e că suna bestial treaba asta, dacă n-ar fi fost A., și R. acasă, și rahatul cu Tuomi, probabil aș fi zis ok, coaie. Aș fi rămas cuplat cu Marja, cu pizdele celelalte, m-aș fi dat la tipul mișto, mi-aș fi găsit un loc unde să stau, aș fi mers în turneu cu trupa lui O. Nu suna chiar așa rău. Până una-alta, am luat gonflabila și ne-am dus la sex shop. Înainte să intrăm (venise și tipul mișto cu noi, cică trebuia să-l ținem amândoi de vorbă pe vânzător, pe tatuat), ne-am făcut puțin curaj cu o iarbă foarte ciudată, și asta n-a fost o idee prea bună, fiindcă de acolo mi s-a blurat și mai mult filmul.

Ideea e că am luat păpușa. Că planul a mers. Contrar tuturor așteptărilor, fiindcă eu îmi imaginam șansele de reușită undeva sub 2 la sută. Pula mea. Am luat păpușa, dar habar n-am exact cum am făcut. Îmi amintesc că vânzătorul, același la care se răstise Tara, tatuatul, era și el foarte varză, fumat sau mahmur, și nu ne băga aproape deloc în seamă. Aranja vibratoarele, punea prețurile mai la vedere. Cum eu și tipul mișto nu prea aveam deci nimic de făcut, ne-am trezit că ne sărutăm. Din senin, sau poate nu fusese chiar din senin, fiindcă nu-mi mai aminteam; și, la un

moment dat, V. a trecut în fugă pe lângă noi și a zis, gata, am luat-o, așa că i-am zis la revedere vânzătorului tatuat și am ieșit și asta a fost. Am intrat într-o cafenea, să verificăm păpușa, să ne asigurăm că e aia de-i plăcuse lui A. Sincer, nu mai eram sigur dacă aia de care se îndrăgostise el era blondă sau roșcată. Asta furată era blondă. Speram să fie aia a lui. Am băut niște cafele și niște beri și m-am sărutat iar cu prietenul lui V. Mi-a cerut adresa de mail ca să-mi trimită pozele pe care mi le făcuse când mă văzuse. Deci, dacă aș fi rămas aici, l-aș fi avut și pe ăsta, aș fi avut-o și pe Marja, și poate cine știe pe mai cine. Ar fi fost ok. M-am întristat. De ce trebuia mereu să mi se întâmple lucruri alandala, fără nicio urmă de logică? De ce rahaturile mișto se suprapuneau cu rahaturi nașpa, de nu știai niciodată dacă trebuie să râzi sau să plângi? Și, mai exact, de ce trebuia să am nostalgii și de ce trebuia să țin la oameni? Dacă n-ar fi fost astea două chestii, mi-aș fi putut vedea liniștit de prezentul meu, aș fi luat decizii bune, care să-mi aducă avantaje și tot felul de căcaturi la care râvneam. Pe urmă, în timp ce mă gândeam eu la asta, mi-am dat seama cât de nefiresc suna ideea ca eu să râvnesc ceva... cât de nefiresc și neadevărat. Tocmai asta era problema mea, că nu-mi mai puteam dori cu intensitate nimic. Nu simțeam nevoia să lupt pentru nimic. Nici pentru viața mea, nici pentru iubire, pentru nimic. În timp ce mă lingeam cu individul mișto, iar V. părea încântat de această nouă întorsătură a evenimentelor, probabil se gândea că n-o să mai plec de la Fram, și în timp ce țineam o mână pe cana caldă cu cafea și o alta pe gâtul tipului mișto, am avut impresia că zăresc pe stradă coarnele tatălui lui Marius, și m-am gândit că venise să mă avertizeze iarăși de ceva, așa că am sărit de pe scaun și am ieșit în stradă, spre nemulțumirea amicului lui V., dar acolo nu era cerbul meu. Erau niște coarne, într-adevăr, dar erau ale unui banal ren, care trăgea o trăsurică și

făcea poze cu copiii. Când m-am întors, se rupsese puțin filmul, nu m-am mai sărutat cu nimeni. Se înserase, pentru că de fiecare dată când aveam impresia că văd cerbul se însera, ca și cum el aducea seara cu el pe oriunde trecea, și l-am sunat pe A., i-am zis să ne vedem direct la aeroport.

Au venit cu toții, de fapt a fost căcarea de pe lume. Cu patru ore înainte să plece avionul, în fața aeroportului eram în mijlocul unei găști mari, gălăgioase și bete. A. tocmai observase că ne lipsește o parte din bagaj – rucsacul cu niște haine și cu animalul de pluș pe care-l câștigase la jocuri. Plus măgarul lui, căciula. Nu se știa pe unde rămăseseră. În timp ce Tara se așeza la coadă, să vadă dacă poate lua bilete, am observat un lucru ciudat: atât Marja, cât și Elena și Amy aveau rucsacuri în spinare. A ieșit o discuție lungă și complicată. Toate pizdele voiau să vină în România. Am încercat să le explic că nu este o idee bună, în special Marjei, că România este un căcat împuțit, că faptul că eu locuiesc acolo nu o face câtuși de puțin suportabilă, nu este suficient și că nu ar trebui să se gândească să se arunce în mlaștina asta putrezită. Marja se ținea însă tare pe poziții – nu, spunea ea, nu, nu, eu m-am hotărât, vin în România, nu mai vreau să am de-a face cu ai mei. Dacă nu-mi place și nu-mi place, stau doar o vreme acolo și mă întorc. Elena, la rândul ei, zicea că i s-a făcut dor de România și că, una peste alta, e decizia Marjei să meargă unde vrea pizda ei. Și că să nu mai am senzația că totul se rezumă la mine. Că Marja poate vrea să vină în România din curiozitate, nu doar fiindcă s-a lipit de mine. Mi-am dat seama pentru a o mia oară că niciodată nu vei putea argumenta ceva unei pizde isterice, așa că am bătut în retragere. În definitiv, ce mă interesa pe mine? Să vină, s-o ia mama dracu'.

A. încă nu văzuse că-i luasem păpușa. Mă emoționam când mă gândeam cum o să facă. Cât de fericit o să fie. Era cât pe ce să i-o arăt, când m-

a enervat al naibii de tare. Vorbea la telefon, îi tot spunea cuiva că venim mâine dimineață, că la prânz suntem în București, bla, bla, și mi-am dat seama că e cineva de acasă, R. sau B., și că nu mă întrebase și pe mine înainte dacă e ok să-i anunțe.

Era R., mi-a zis A., după ce a închis. Așadar, R. știa că ne întoarcem. Deși mi-aș fi dorit teribil să stau măcar câteva zile – câteva zile, în pula mea, ce era atât de greu? – fără să mă bată oamenii ăștia la cap, să mă gândesc și eu la ce-aș putea face în viitor. I-am zis lui A. că suge pula.

Tipul mișto m-a luat deoparte și a început să mă sărute și să mă pipăie, deși tot aeroportul era foarte aglomerat, și nu erau numai tineri prin preajmă, ci oameni de toate vârstele, culorile și sexele. Mi s-a părut atât de mișto, înduioșător de mișto, că absolut nimeni nu se uita acuzator la noi, toți își vedeau de treaba lor și m-am gândit imediat că sunt nebun, fără niciun dubiu sunt absolut dus cu pluta, pentru că sunt aici, la Fram, în locul ăsta ca lumea, așa cum mi-am dorit mereu, o lume cu foarte puține prejudecăți, cu mai puțini proști, și eu, de bunăvoie, mă duc înapoi în jegul ăla ordinar, scârbos, trist. Când aș putea să fac atât de multe lucruri aici... Aș putea să cânt, să scriu, să mă droghez și să mă fut. Să mă plimb prin pădurea înghețată, de la marginea orașului, și să-l caut în fiecare amurg pe cerbul meu. Să fumez cu el un joint și să-l întreb dacă a citit Cioran. Să ies prin toate barurile posibile, să agăț femei interesante și tipi mișto. Să plec în nord, acolo unde e adevărata noapte polară. Să-mi iau o barbă albă și să mă joc de-a Moș Crăciun. Să fiu cu Marja. Şi cu tipul ăsta mișto, căruia încă nu i-am reținut numele. În loc de asta, mă întorc în România. Cum pula mea să te întorci în România?!

Poate că ăla ar fi fost momentul în care m-aș fi dus la Tara și i-aș fi spus să ia un bilet mai puțin, fiindcă rămân la Fram. Poate că așa s-ar fi petrecut lucrurile, și nimic din ce urmează nu s-ar mai fi

întâmplat, dacă nu le-aș fi văzut pe Marja și Jonna bătându-se. Stăteau în dreptul ușii de la aeroport, blocând intrarea, și se trăgeau de păr. Tocmai mă pregăteam să intervin, când l-am observat și pe tatăl Marjei deoparte, cu o moacă lungă și amărâtă. M-am prins destul de ușor ce se întâmplase. Jonna aflase că Marja vrea să fugă de acasă și se plece în România, și o pârâse părinților, sincer îngrijorată. Ce-i drept, și eu, dacă aș fi fost o pizdă finlandeză de 17 ani și cea mai bună prietenă mi-ar fi spus că vrea să plece în România, la aurolaci, maidanezi și barbari care înjunghie porcii pe străzi în timp ce oamenii civilizați stau într-un pub și fumează un joint în așteptarea Crăciunului, și eu m-aș fi speriat foarte rău și aș fi făcut gesturi necugetate ca s-o împiedic să pună planul în aplicare. În plus, mi-a șoptit ego-ul meu narcisist, Jonna aia e geloasă că Marja se va fute în draci cu tine în România, chestie de care ea nu poate avea parte. Mi-era milă de tatăl Marjei, așa că nu m-am mai băgat să le despart. M-am așezat lângă A. și ne-am pus pe așteptat.

V. primise un telefon, trebuia să fie undeva, iar tipul mișto dădea și el ceva semne de plictiseală, așa că le-am spus să plece, că ne descurcăm noi cumva. V. m-a luat în brațe și m-a ținut așa minute lungi, care parcă nu se mai terminau. Mi-a zis că a fost o onoare să mă întâlnească. Că oamenii ca mine ar trebui să aibă grijă să nu se irosească, să creeze ceva, pentru că ei sunt forța care poate împinge universul mai departe, îl poate duce în direcții nebănuite. Mi-a zis că eu inspir orice om pe care-l întâlnesc și, chiar dacă poate pe moment îl fac nefericit, pe termen lung omul ăla trebuie să-mi fie recunoscător, pentru că eu îi arăt că viața nu înseamnă doar un drum, ci o infinitate de poteci pe care poate umbla. După aia m-a sărutat lung și s-a cărat.

A. era cam trist. Ştiam că-l pot face fericit doar arătându-i păpuşa, dar mă enervase c-o sunase pe R., aşa că nu i-am arătat-o. Era cât pe ce să plece V. cu ea, noroc că m-am trezit la timp şi i-am cerut punga cu pachetul. A. a vrut să ştie ce-i acolo, eu m-am făcut că n-am auzit întrebarea. Marja a venit în fugă la mine, plângând, şi mi-a spus că nu mai poate veni, că taică-su o să facă o scenă şi că oricum i-a scos toţi banii de pe card. În condiţiile astea, m-am gândit, şi eu aş fi preferat să nu vină. De fapt, pula mea, nu voiam să vină în primul rând pentru ea. Era o pizdă prea mişto pentru România. N-avea ce căuta aici. Am pupat-o, sub ochii foarte revoltaţi ai lui taică-su, şi i-am zis să nu-şi facă griji, când adună ceva bani poate veni, eu o s-o aştept. Nu ştiu exact de ce, îmi amintea puţin de B., de seara aia în care ne sărutasem la munte şi lui îi zburau molii mici din păr. În plus, i-am zis, poate că mă întorc şi eu la un moment dat la Fram, fiindcă am primit o propunere să cânt într-o trupă. Marja a plâns, m-a mai pupat vreun sfert de oră şi a plecat.

În timp ce se îndepărta, cu ciorapii ei negri cu model goth, am ştiut că n-o s-o mai văd vreodată. Nu aveam s-o mai văd niciodată pe Marja, nu aveam să-l mai văd pe tipul mişto, şi nici pe V., nici pe Tuomi şi nici măcar pe cerb. Şi, dacă aş fi rămas aici, nu i-aş mai fi văzut poate niciodată pe R. şi pe B., decât în poze. Erau două lumi rupte una de alta. Nu puteam fi în amândouă, mi-am zis, în timp ce porcul de A. îşi băga nasul în pachetul cu gonflabila. Dar nu l-am oprit, m-am gândit că e mai bine să o vadă acum, cine ştie, poate o pierdeau la bagaje şi n-ar mai fi aflat niciodată ce făcusem pentru el.

„Ce... ce-i asta, coaie?! Tu eşti nebun?! Ia uite, frate... ce seamănă cu Adela, să-mi bag pula... Coaie, tu eşti sănătos, asta nu e...?!!!”

„Ba da”, i-am zis, „chiar e Adela. A fost o răpire cu peripeţii.”

Dar A. nu părea să mai priceapă ceva din ce zic; se uita la mine cu ochii lăcrimoși, apoși, și cu gura puțin strâmbă. Chiar atunci a venit Tara și a zis să mergem să ne punem la coada pentru avion. Era cam derutată, nu înțelegea până la urmă cine mai vine în România și cine nu. Ne-am numărat, eram așa: eu, A., Tara, Elena, Amy. Adică eu, A., și trei pizde.

Am ieșit să mai fumez o țigară înainte să ne așezăm la coadă și, în timp ce fumam, A. a venit la mine, s-a uitat lung, după care m-a luat în brațe și mi-a zis că nimeni, niciodată, nu mai făcuse ceva atât de frumos pentru el și că n-o să uite momentul ăsta de acum nici după ce o să moară, călcat de mașină și cu mațele smulse de șobolani, așa cum visase cu o noapte în urmă.

10. Zbor deasupra unui grajd cu ură

În avion am băut, am dormitat, mi-am reamintit și am uitat iar.

În primul rând, îmi venise în cap un titlu pentru o carte, dacă ar fi fost s-o scriu cândva. S-o duc la bun sfârșit, cum ar fi. Dar am ațipit și l-am uitat. Pe urmă mi-am amintit că pe la patru ani mă dăduseră ai mei la grădiniță și acolo băteam pe toată lumea, așa că au trebuit să mă retragă. Am încercat să-mi amintesc de ce-i băteam, dar n-am reușit. Probabil fiindcă erau proști și nu înțelegeau lucruri. E obositor să tot explici lucruri unui prost și el să nu bage nimic la cap. Chiar dacă aveam numai patru ani, răbdarea mea ajungea și pe atunci ușor la limită.

A. dormise și el, acu se trezise și se îngrijora pentru Adela, păpușa gonflabilă, care fusese pusă de Tara la bagaje. Cum i-a trecut grija pentru Adela, a început iarăși să se plângă că nu se mai căcase de zile bune. Am încercat să ignor vorbăria lui și am plonjat iarăși în amintiri, ca-ntr-o apă caldă și spumoasă.

Nu existase nicio vârstă la care să mă simt ca și cum aș fi fost un străin. Mă cunoscusem perfect, mă acceptasem dintotdeauna, mă iubisem cu toate resursele, cu disperare, știind că lumea este numai a celor care țin cu dinții de ceea ce sunt, mai presus de orice alt lucru pe care l-ar putea dobândi de-a lungul vieții și mai presus de orice altă ființă pe care ar putea-o întâlni. Mă iubisem fără efort. Mă iubisem și în zilele proaste, în cele în care oricine altcineva ar fi avut îndoieli, sau în care ar fi simțit o nevoie umană de-a se pedepsi. O simțisem și eu, vag, dar pedeapsa pe care mi-o doream era tot o formă de iubire.

Mă gândisem să mă sinucid, da, dar din iubire. Mă tăiasem, mă jupuisem, mă sfărâmasem, îmi rupsesem bucăți de carne, dar totul numai din iubire. Mă purtasem cu mine peste tot, și cred că eram una dintre ultimele ființe atât de curajoase încât o puteau face. Tendința lumii retardate, a decorurilor, este să scape tot mai mult de ceea ce sunt, să-și arunce ființele adevărate în uitare și-n rutină. Viitorul nu avea să mai fie al oamenilor ca mine, pentru că oamenii ăștia erau oricum o specie care ar fi putut supraviețui numai închisă într-o rezervație, protejată împotriva căcaților care încearcă prin toate mijloacele s-o răpună, s-o extermine. Dar nimeni nu ar fi avut motive să facă o rezervație pentru unicorni. De ce să ne protejeze, dacă noi îi amenințăm doar pentru că respirăm? Dacă existența noastră îi frustrează total, pentru că văd în noi tot ce poate deveni ființa umană, dacă refuză să se îngroape sub căcat. Faptul că noi existăm poate să însemne pentru ei, inconștient, că mai există speranță. Iar speranța doare. De asta vor să ne extermine. Cumva, e firesc, e doar nevoia lor de autoapărare. Vor să dispărem, ca ei să-și poate exercita liniștiți dreptul de-a fi decor, de-a duce o viață de insectă sau mobilă mâncată de carii.

„Coaie?”, mă trezește A. din reflecții.

„Zi.”

„Tu ce știi, cât poate să trăiască un om fără să se cace?”

„Să mor de știu”, îi răspund. „Cred că depinde de fiecare. Cât de cuprinzătoare are intestinele.”

„Mda, coaie, cred că așa e. Ale mele e posibil să fie destul de încăpătoare...”

I-am explicat că, oricum, acum e un moment nepotrivit să-și facă griji din pricina asta, fiindcă în 12-13 ore, cu escală cu tot, suntem acasă. Şi o să se cace acolo. A reflectat un timp la asta. Sau, oricum, a tăcut.

M-am gândit pe urmă la R., cum devenise ea unicorn. Fusese din vina mea? Eu o transformasem într-unul, sau așa se născuse? Iar eu, când mă îndrăgostisem de ea, eram oare deja cu degetul pe buton? Ăla care te face să te îndrăgostești? Venise momentul, așa cum îi vine unei fructe să se azvârle de pe cracă, să se strivească în iarbă? Adică, m-aș fi îndrăgostit oricum atunci, chiar dacă n-aș fi întâlnit-o pe ea? Poate că, dacă n-aș fi întâlnit-o pe ea, m-aș fi îndrăgostit de Elena. Poate că aș fi fost ani buni cu femeia asta blondă, care stă acum în avion pe scaunul din fața mea, orbit, incapabil să o văd așa cum este, o pizdă banală, știrsă. Poate că R., apărând atunci, la terasa aia din Vamă, i-a distrus viața Elenei. Nu doar că i-a distrus-o, ci i-a furat-o.

„Coaie, auzi, știi ce nu mă prind eu? Bun, dacă spațiul și timpul sunt coordonate apriorice, așa cum zice Kant, ele sunt diferite la oameni sau sunt unice? Adică, din moment ce sunt înaintea experienței, iar experiența ne face în mare ceea ce suntem, cum pot fi ele diferite la mine, față de cum sunt la tine, cum ar veni?”, m-a trezit A.

Genial, m-am gândit, de la căcat și gonflabile direct la apriori-ul kantian. Mi-am amintit de o proastă, Bianca Burța-Cernat, care credea că toți oamenii care discută despre filosofi sunt snobi și au ca scop pervers să-i facă pe inculți să se simtă inculți. Adică, dacă eu văd un șoarece și-l strig „șoarece!”, de fapt eu nu numesc realitatea, ci sunt un pervers cinic care vrea să-l facă pe șoarece să se simtă șoarece. Am râs și i-am răspuns lui A. că, din ce-mi dau eu seama, coordonatele astea sunt identice la orice ființă care îndeplinește minimum de condiții pentru a fi considerată umană.

Tara, care stătea lângă A., s-a strâmbat:

„Ce discuții aveți și voi, la ora asta...”

Ca să vezi, m-am gândit. În general, pizdele sunt mult mai ușor de lezat. O pizdă, când se discută ceva despre care ea nu are habar, se simte

jignită, umilită, exclusă. O pulă nu face asta. Când nu știe despre ce e vorba, se informează. Sau întreabă. De obicei, nu se simte jignit, ci doar curios.

Abia atunci, văzând-o pe Tara lângă A., am realizat că sunt singur în avion, nu am coleg de zbor, locul de lângă mine rămăsese liber. Era frumos să călătorești fără însoțitor. Nu te condiționa nimic, puteai să te oprești la absolut tot ce-ți trecea prin minte. Am întins comod picioarele, am desfăcut o gumă de mestecat și am început să mă gândesc la România.

Cumva, îmi dădea alergie chiar și numele. România, îmi aducea numai amintiri cu fals patriotism, cu imbecili ipocriți, cu labe triste care își duc mâna la inimă cântând Deșteaptă-te, române!, deși ei erau proști, așadar nu aveau cum să-i îndemne pe alții să fie ceva ce lor nu le ieșise. România, numele ăsta, îmi sugera o sală plină cu retardați transpirați, care urlă că iubesc România, dar nu știu să-i folosească limba. Care scriu „iubit-o", și „am decât un coi", și „vezi să nu vină vre-o mașină să ne calce". România, numele ăsta rotund, feminin, folosit ca pizda unei târfe ieftine, spoită prost pe față, îmi amintea de serbările comuniste, de defilările din fiecare an pe 23 august, de muncitori și țesătoare cu păr la subraț, de pionieri, de șoimii patriei, toată carnea de tun care a crescut prost, greșit, care ar mai fi putut fi salvată dacă ar fi fost încărcată într-un lung șir de TIR-uri și transportată peste graniță. De generații întregi care au fost obligate să se îngroape în căcatul prejudecăților, fricilor, conformismului, gri-ului. Generații dresate să urască tot ce-i original. Generații învățate să-i scuipe pe cei mai buni ca ei, în timp ce pupă biciul care le atinge spinarea. România, numele, îmi amintea și de ce a urmat după comunism: defilările cu oameni îmbrăcați în uniforme au fost înlocuite cu îngrămădiri de oameni murdari și pestriți, momiți cu un pahar de

țuică fiartă, sau cu o bere, sau cu un mititel, scoși din case așa cum sunt scoși șoarecii cu o bucată de brânză și atrași în capcana care cade peste ei și le rupe spinarea. Oameni care nu cred în nimic, nu fiindcă au înțeles, ca noi, că nimic nu e îndeajuns de valoros ca să crezi în el, ci care nu cred în nimic fiindcă pentru a crede în ceva trebuie să-l poți gândi. Oameni cu copii după ei, copii pe care nu-i iubesc, pe care nu și i-au dorit, pe care doar i-au acceptat fiindcă nu aveau altceva mai bun de făcut. Oameni care se îmbată și cască gura atunci când Inna cântă pe o scenă pe 1 decembrie, cu tricolorul lipit de una din bucile ei lucrate la sală. Oameni care au abandonat fericiți uniforma, fiindcă așa li s-a zis că e bine, că așa se face în țările civilizate, și au înlocuit-o cu cojoace rupte, cu geci jegoase, cu paltoane descusute. Nici nu știu care imagine era mai deprimantă – România de dinainte sau România de după. Într-un fel, comunismul se pricepea să ascundă chestii. Ascundea multe din sentimentele și gândurile oamenilor. Ascundea prostia. Acoperea totul cu o plapumă, iar prostia continua să pută la adăpost, însă, cel puțin, n-o miroseam noi, decât în cazul în care, masochiști, băgăm nasul sub plapumă. Şi îmi mai amintea de ceva numele ăsta, România – de trupa aia imbeciluță, Ro-Mania. Murise trupa, naiba știe ce se întâmplase cu ea. Avusese un destin mai fericit decât surata ei mai mare de la care-și luase numele. Când lucrurile nu mai merseseră, oamenii își strânseseră șandramaua și se mutaseră în altă parte. Onest, cu o urmă de demnitate. România, țara, era exact opusul. Nu avea să se închidă niciodată, oricât de dărâmată ar ajunge șandramaua, oricâtă apă i-ar curge din tavan, oricâtă tencuială ar cădea pe fețele oamenilor în timp ce dorm. O țară ca o mamaie senilă, cu reumatism, care merge mai întâi în baston, pe urmă cu cadru metalic, pe urmă în scaun cu rotile, pe urmă târâș, pe burtă, și cu toate astea se

încăpățânează să nu plece acasă. Go home, România, you're drunk, îi zisese și R., într-o seară, mămăiței, dar mămăița surzise de mult.

În timp ce A. mă tot tâmpea cu Kant-ul lui, spre disperarea Tarei, am încercat să restrâng tot ceea ce simt despre țara spre care zburam acum. Mi-a fost simplu. România era, pentru mine, o stradă prost pietruită, foarte îngustă, ai cărei locuitori își aruncă toți oalele de noapte pe geam. Se varsă toate pe pietrele sărite de la locul lor, de care te împiedici, și pute, pute de-ți mută nasul. Şi fiecare locuitor al străzii ar vrea să-i ia gâtul vecinului, pentru că și ăla își aruncă oala de noapte. Fiecare crede că numai oala de noapte a celuilalt pute. Că, dacă n-ar exista vecinul, el ar putea să-și arunce fără probleme căcatul mai departe în stradă, fiindcă e exclus ca al lui să pută. Așa îmi imaginam România. Așa era toată România.

Cu oamenii era și mai simplu. Murdari, proști, fricoși, frustrați, nefutuți, săraci, bătuți, batjocoriți, inculți, răi, paranoici, ușor de manipulat, înapoiați, obsedați de conspirații universale. Dând încontinuu vina pe altcineva pentru insuccesul și nefericirea lor în viață. Căutând cu disperare țapi ispășitori. Dispuși să accepte orbi, cu dragă inimă, că există cineva care le vrea răul, care conspiră împotriva lor: pizdele materialiste care nu vor să-l fută, guvernul plin de hoți, primarii corupți, șefii fără suflet, copiii nerecunoscători. Incapabili să vadă că ei sunt singurii care și-au făcut rău, ei sunt singurii vinovați pentru groapa plină cu căcat în care au căzut. Mult prea proști pentru a înțelege că ignoranța, la fel ca orice decizie pe care o ia o ființă umană, are consecințele ei.

O țară cu oameni care-i înjură pe cei din dreapta și din stânga lor, fiindcă îndrăznesc să fie mai buni ca ei. O țară de proști care lovesc, fiindcă simt că doar așa se pot apăra. O țară de imbecili

care ucid animale, fiindcă le este teamă că ar putea deveni mult mai evoluate decât ei și i-ar putea înrobi. O țară de proști care tremură de frică, și de furie că le este frică.

Un grajd plin cu fecale, în care toți calcă fericiți în căcat, și-l îmbrâncesc pe specimenul de lângă, să cadă și el. Un grajd în care, deși fecalele sunt peste tot, pute mai mult a ură decât a căcat. Era firească imaginea asta, atât de firească – firească, logică, tocmai pentru că era vorba despre români, și era atât de evident pentru orice animal lucid că românii nu-s chiar oameni.

Mă întorceam în locul ăsta, pentru că nu aveam scăpare, pentru că nu aveam altă soluție – aici era locul unde iubisem, și nu se putea altfel. Mă întorceam aici, deși îmi dădeam atât de clar seama că locul ăla era tot ceea ce disprețuiam cel mai mult pe lume. România era o imagine pe care aș fi putut-o lipi liniștit pe o foaie pe care am scris mai înainte: here, this is all I'll ever despise in the world.

„Abia aștept să ajungem și s-o probez pe Adela!", a zis A. și m-a pufnit râsul, imaginându-mi că avea să probeze păpușa așa cum proba o pereche de blugi.

Pe urmă mi-a zis că mă iubește și că o să fiu bestfriendul lui toată viața, și chestia asta m-a făcut să mă simt ciudat, ca și cum ceva înăuntrul meu pocnise ca floricele în cuptorul cu microunde și din pocnitura aia curgea acum un lichid cald, care mă liniștea, îmi inunda tot, și nu era chiar așa de rău. Nu era nici bine, ca în vremurile în care fusese cu adevărat bine, dar îți lăsa și sentimentul că oricând ar fi putut fi și mai rău.

Mda, asta era. Mă întorceam acasă.

III. Vama Veche

„I'm ready for the fall and I'm ready
to take your
Six six six in my heart"
(HIM – *Your Sweet Six Six Six)*

Nasul cârn al lui R. se reflecta în geamul fast food-ului, pe care cădeau și fulgi de zăpadă, mulți. Cădeau, se topeau, sau rămâneau acolo. Deși fulgii și nasul se proiectau pe aceeași suprafață reflectorizantă, era ușor să îți dai seama că erau două lucruri foarte diferite între ele. Nasul ei era altceva. Venea dintr-un alt univers decât ăla din care veneau fulgii. Nasul ei era în universul de dincoace, universul nostru, universul cald și plin de greșeli. Dincolo, la fulgi, era o lume care cu ușurință ar fi putut trece drept perfectă. Fără nimic vulnerabil, pentru că fulgii și zăpada și copacii cu siluete însingurate peste care trecuse încă un Crăciun inutil nu aveau nimic din luptele și îndoielile unui om, din iubirile și urile lui, din îndârjirea cu care omul ținea cu dinții de biata lui ființă, să fie el, să nu se schimbe, să nu se lase dus departe de un val rău, străin și rece. Fulgii erau în universul rece și perfect, îmi amintea puțin universul ăsta al lor de Fram, de zilele înghețate de care abia mă despărțisem. Geamul, pentru a mia oară în viața mea, separa două lumi. Acum, de data asta, păream să fiu de partea bună a lui. Partea cu ea.

„Cât pula mea poate să ningă!... Căca-m-aș pe ea de vreme împuțită, mai bine mergeam la munte", a zis R. nemulțumită, terminând încă o bere.

De o oră stăteam în fast-food-ul din Cernavodă, așteptând, bând beri, facându-ne curaj să ieșim iar la autostop. De fapt, așteptând să treacă din nou mașini, sau TIR-uri, sau camioane, ceva, orice, care să ne ducă în Vamă. Ninsoarea se pornise din ce în ce mai deasă, iar drumul se făcuse alb complet. Aveam senzația că ne-a izolat cineva de restul lumii. Poate că drumul spre mare urma să se închidă, poate că anunțaseră deja la TV că e vreun cod scârbos și că nu mai trebuie să circuli cu mașina spre mare, așa cum e de recomandat să nu mai circuli spre nicio altă destinație. Sunt riscuri să-ți degere degetele – mai bine stai în casă, mănâncă gogoși cu ciocolată sau copane fripte de pui de la Mega Image, și uită-te la programul nostru special pentru sinistrați. Bea bere, scuipă o coajă de sămânță pe covor, bate-ți nevasta... numai, orice-ar fi, nu ieși în stradă, nu pleca la drum. Dacă o faci, ești pe cont propriu. Şi viței, desigur, ascultau, așa cum o făceau întotdeauna. Așa era bine. Să nu fii obligat să gândești. Doar să asculți. Să existe o voce care îți spune tot ce trebuie să faci, pas cu pas, fiindcă a gândit în locul tău, pentru tine. Te-a scutit de efort. A gândit pentru tine, a trăit pentru tine, a mers la școală pentru tine, a stat la colț pentru tine, s-a îndrăgostit pentru tine, s-a bătut cu colegii pentru tine, a luat notă mică la purtare pentru tine, a ascultat muzică pentru tine, a fumat prima oară pentru tine, a băut pentru tine, a fătat pentru tine, și-a îngropat părinții pentru tine, s-a angajat pentru tine, și-a dat demisia pentru tine, și-a făcut rate pentru tine. Toate astea pentru ca tu să nu ai bătăi de cap. Să poți să ai tot timpul din lume ca să te uiți la televizor și să mănânci gogoși cu ciocolată și pui fript de la Mega Image.

„Dacă n-am mai putea fi oameni, ci doar zile, de fapt, una singură, o zi, oricare din viața noastră de până acum, tu ce zi ai vrea să fii? Să fii zi, în loc de om”, mă întrebase R. cândva.

Ştiam exact ce zi aș fi fost. O zi de noiembrie, ploioasă și rece, în care oamenii visează să ajungă acasă, la căldură, să se cuibărească sub un pled și să bea un ceai cu aromă de scorțișoară. Un noiembrie de care oamenii vor să scape cât mai repede, să lase locul unui decembrie cu sărbători, cu agitație, cu vacanță, cumpărături și petreceri. O zi de noiembrie întunecată și umedă, cu un sigur moment, la prânz, când străzile se inundă de o lumină neverosimilă, un soare puternic, ca de vară. Şi, apoi, luna. Imediat cum lumina scade, deși e miezul zilei, să apară luna. Mare, albă, strălucitoare. Cu străzi inundate, cu frunze mucegăite, cu femei încălțate în ugg-uri sau cizme de cauciuc roz, astfel de zi aș vrea să fiu. O zi în care părul lui R. să miroasă a ploaie. O zi în care ea să alerge spre mine, sărind prin bălțoace, fără umbrelă, stropind babele oripilate și moșii pofticioși. Să fumeze și ploaia să i se prelingă pe față. Să ne ținem de mână și să mergem prin ploaie, beți. O zi în care să vrei să ningă. Să simți cum ruptura dintre anotimpuri te doare, pentru că e o ruptură a ta, pe care, chiar dacă ai repara-o, oricum nu ai mai fi la fel niciodată. Da, o zi de noiembrie, acea zi de noiembrie, aia cu lună.

Dacă s-au închis cu adevărat drumurile, mi-am zis, uitându-mă la nasul ei cârn care se proiecta pe geamul fast food-ului, înseamnă că sunt forțat să stau cu tine aici, multe ore, multe zile, poate, în Cernavodă, să ne privim în ochi, să vorbim și să bem. Poate că n-o să mai ajungem prea curând la Vama Veche. Când o să se termine codul, poate că nici n-o să mai vrem să mergem, pentru că vom fi terminat tot ce aveam de terminat... Poate că locul ăsta, cârciuma banală cu mâncare proastă, e frontul pe care se va da bătălia finală. Va rămâne un singur învingător. Va pleca singur acasă.

*

Zborul de la Helsinki, de la Fram, până la București, fusese întârziat blană din cauza condițiilor atmosferice. Adică, morții mă-sii, se trezise taman atunci să ningă și să fie ceva viscol. Făcusem escală, iar A. o sunase pe R., s-o informeze că e posibil să ne prăbușim sau, dacă nu, probabil să întârziem. R., cică, se mirase că într-adevăr venim, că ne-am îmbarcat. Era sigură, îi spusese lui A., că avea să apară ceva și să renunțăm la venit acasă. Pe A. îl apucase logoreea, în timp ce eu, Tara și pizdele luam cafele și ceaiuri de la aparatul cu fise, și începuse să-i povestească lui R. cum furasem eu o gonflabilă pentru el, și cum era îngrijorat că nu se căcase de zile bune. A mai vorbit ce a mai vorbit cu ea, după care a venit la noi, să-și bea cafeaua.

„Ce-a zis?”, l-am întrebat eu pe A., care se așezase lângă mine.

Un borac mic de vreo 4-5 ani, model românesc, se tot învârtea pe lângă noi, probabil cu scopul de-a se băga în seamă. Tocmai pusese o labă pe geaca Tarei; încerca să-i desprindă țintele. I-am smuls-o din mână. S-a întors la mă-sa cu coada lui de borac trist între picioare.

„Ce pula mea să zică... cred că-i era somn, era puțin confuză.”

Mda, m-am gândit eu. Sau, poate, pur și simplu nu era prea încântată că venim înapoi.

„A rămas că-i dau un bip când credem noi că ne pregătim să aterizăm, și ea ia un taxi și vine la aeroport.”

Mi-am băut cafeaua. Era foarte slabă și fără gust. În timp ce-o beam, mi-am dat seama că habar n-am unde pula mea suntem. Am întrebat-o pe Tara, tocmai întoarsă de la budă, care părea singura cu picioarele pe pământ dintre noi. Deși înghițise pastile în timpul zborului, ce-i mai rămăsese prin buzunare și prin cutiuțele de bomboane mentolate.

„Băi, aș zice că suntem în Turcia, dar mâna-n foc n-aș băga”, a zis ea.

Ce tare, mi-am zis, să fii într-un loc în care n-ai mai fost niciodată, cu inscripții în limbi pe care nu le cunoști, și să n-ai habar în ce morții mă-sii de țară ești.

Am întrebat-o și pe Elena, nici ea nu știa. Dormise tot zborul. Excursiile astea o făceau ușor nervoasă, așa că înghițise pastile de somn. Amy spusese că pleacă din București la Galați direct, cu trenul, fiindcă îi era dor de ai ei, pe care nu-i mai văzuse de opt ani. Spera să mai fie în viață.

L-am întrebat pe A. dacă putem veni la el, să dormim în noaptea asta, când ajungem. Nu voiam să mă gândesc la B. sau la E. De fapt, aveam de gând să păstrez întoarcerea mea un secret cât mai mult timp posibil. A. a zis că e ok, logic.

Nu părea să fie nimic deschis în aeroport de unde să-ți poți lua o bere sau vreun alt fel de alcool, așa că am rugat-o pe Tara să-mi dea și mie ceva să înghit, orice. Mă simțeam oribil de treaz. Am luat un 4paws și o ultimă pastilă rămasă de la Tuomi. În afară de pastila asta, mai aveam doar foarte puțin praf din care să facem câteva linii.

Mă cam întristau și drogurile. Nu puteau face nici ele mare lucru pentru tine. Da, fusese un timp, ajutaseră o vreme... Mă făcuseră să trăiesc mai intens, în interiorul balonului atârnat de tavan; îmi grăbeau introspecțiile, îmi colorau visele, dar, după o vreme, a devenit ceva foarte obișnuit să iau droguri, era starea mea de zi cu zi. Nu prea mai era nicio fâsâială. Poate că niciodată nu fuseseră ele de vină pentru toate lucrurile înțelese de mine. Sunt o droaie de imbecili care spun că drogații sunt ființe slabe. Dimpotrivă, noi suntem cei curajoși, cei din prima linie. Pentru că nu drogurile sunt importante, ci tot ce facem cu ele. Cât de departe mergem. Singurii lași sunt ăia care nu vor să cunoască, indiferent sub ce formă.

„Coaie!”, a zbierat A., la un moment dat, trezind-o și pe Amy, care ațipise cu capul pe umărul Elenei. „Coaie, îmi vine să mă cac!”

„Du-te să te caci, ce mai aștepți”, i-am zis.

Începusem să văd foarte colorat, de la pastilele înghițite. Pereții nu mai erau albi, ci roz cu pete verzi, din care atârnau ciorchini uriași de struguri, struguri cu forme atât de perfecte încât păreau de plastic. În jurul ciorchinilor de struguri se înfășură multă beteală aurie și albastră, ca în brazii de Crăciun împodobiți țigănește care decorau Bucureștiul în fiecare an, în decembrie, între struguri și mâna mea s-a interpus la un moment dat și capul boracului, model românesc, care, în loc de păr, avea acum coarne de vacă. Am întins mâna și l-am apucat de-un corn. Am tras.

„Mamiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii! M-a bătut neneaaaaaaaaaa!

„ Mă-sa, o chestie urâtă și pestriț colorată care-mi amintea de Marina Almășan, s-a ridicat și a venit amenințătoare spre noi, să pedepsească violența asupra boracului. Când a ajuns în fața mea, am observat că avea cap de delfin. A început să vorbească, pe un ton foarte pițigăiat, așa cum vorbeau întotdeauna pizdele supărate pe mine. A intervenit Tara, n-am înțeles ce i-a zis, fiindcă în locul cuvintelor auzeam clopoței de sănii, ca să vezi, mi-am zis, a venit în sfârșit și Crăciunul, Crăciun de februarie, și pe urmă m-au salvat de la o bătaie cu delfina atât A., întors fericit din misiune, care a ținut să mă informeze, să nu planeze niciun dubiu: „M-am căcat, coaie!”, dar și femeia care a anunțat că trebuie să ne prezentăm la îmbarcare. Se făcuse iar o coadă lungă, habar n-am de ce, fiindcă ar fi trebuit să fim tot ăia care ne dădusem jos la escală, și A., acum ceva mai relaxat, a zis că pula mea, în ritmul ăsta o să ajungem în București fix de Valentines Day, iar asta m-a întristat teribil, fiindcă nu voiam s-o văd nici pe R., și nu voiam să-l văd nici pe B., și cu

atât mai mult nu voiam să văd pe vreunul din ei de Valentines.

*

„Auzi, noi am mai fost în februarie în Vamă?”, m-a întrebat R., aducându-mă din nou în prezent, în fast food-ul din Cernavodă unde începuse să miroasă a chiftele arse.

Dacă A. ar fi fost cu noi, acum ne-ar fi anunțat că îi e foame. M-am dus la bar și am mai luat două beri și, în timp ce așteptam să le plătesc, mi-am dat seama că nu-i răspunsesem la întrebare. Da, mai fusesem în februarie în Vamă împreună. Fusesem, cred, în toate lunile posibile în Vamă. Şi eram sigur că mai fusesem cu R. și aici, în fast food-ul ăsta, cândva, nu chiar demult, fiindcă eram convins că ne-o trăsesem în budă, iar fiecare budă avea o oglindă foarte mare pe ușă. Mi s-a făcut din nou dor s-o fut pe R., aici, cât timp așteptam să vină cineva să ne ia cu stopul.

R. sigur nu-și mai amintește că ne-am futut aici, mi-am zis, în timp ce mergeam spre masa la care părul ei creț era învăluit de un nor de fum gros.

Era îmbrăcată cu o bluză neagră, prinsă pe umeri cu ace de siguranță mari, argintii, cu șiret la mâneci. Cu pantaloni de piele – nenaturală, fiindcă și R., odată cu mine, începuse să fie cumva ecologistă, dar nu genul ăla de ecologiști ipocriți, care se dau cu curu’ de pământ că iubesc „mediul”, că vor să lase „un pământ curat generațiilor viitoare”, pur și simplu R. hotărâse să nu mai poarte sau să mai mănânce animale moarte – și cizme cu toc înalt. Își lăsase paltonul roșu pe marginea scaunului. Era un palton ciudat. R. nu mai purtase în ultimii 15 ani altă culoare în afară de negru, iar paltonul ăsta roșu era ca și cum R. ar fi trecut la o altă etapă din viața ei, ar fi ieșit dintr-

o umflătură a viermelui ca să intre în alta. Așa cum eu puteam să-mi măsor camerele de vierme în funcție de pizda care mă găzduise și mă întreținuse o vreme, R. probabil și le măsura în pieptănături și haine. Părul ei era acum din nou creț, creț ca pe vremuri, creț fiindcă renunțase la placa de păr și fiindcă afară era mai mereu vreme ploioasă. Când nu era viscol, ca acum. R., așa, de departe, arăta ca Shakira în tinerețe, înainte să se facă blondă.

Doi țărani intraseră în fast food ca să bage la maț. O văzuseră pe R. și li se aprinsese beculețul de martaloci retarzi, se așezaseră la masa de lângă și începuseră să spună bancuri stupide, care n-ar fi amuzat nici măcar o gospodină de 80 de ani, cu vaginul mirosind a brânză scumpă. Se dezumflaseră brusc și trist când mă așezasem, cu berile, lângă R.

„Cheers", a zis R.

„Noroace", i-am zis și eu.

Oamenii ăia doi miroseau a cal, a pipi de cal, și m-a cuprins o nostalgie teribilă. Îmi amintisem de multe rahaturi: de măgarul femeii ăleia, măgarul Miluță, pe care o cunoscusem în vara în care împlinisem 14 ani și cu care mersesem într-o discotecă, unde primisem niște iarbă de la un cocalar cu creastă; de caii pe care îi întâlneam de fiecare dată când mergeam pe munte, cai blânzi, cu ochi mari, care te miroseau de la distanță și-și scuturau capetele în semn de aprobare. De câinele bărbatului de la stână, atunci când mă pierdusem pe munte, câine care mă dusese spre libertate, cu nerăbdare, optimist, de parcă, după ce eu aș fi dat prima dată în viață de mirosul libertății, m-aș fi putut întoarce să-l salvez și pe el. M-am gândit cât de frumoase trebuie să fi fost, pe vremuri, câmpiile României. Câmpii întinse și pustii, fără un suflet de prost pe ele, care să le spurce. Câmpii pe care mergeau numai oameni simpli, modești, care își cunoșteau rostul. Câmpiile unde timpul se oprește, iar copilăria pare o zi definitivă, nesfârșită, o stare

normală care nu are de ce să se transforme în altceva. Câmpiile unei copilării care nu are de ce să moară. Câmpii pe care să mergi în fiecare zi, trezit odată cu zorile, cu o bucată de pâine în desagă și cu multe vise, cu întrebări pe care să le pui vântului, păsărilor, să te întorci pe înserat acasă la niște oameni care să știe să spună povești. Atât. Să știe să spună povești. Să nu aibă să-ți dea bani, să-ți ia iPhone, blugi, bocanci, să te trimită în tabere, dar să-ți poată spune povești. Pentru ca un adult să fie în stare să spună o poveste, el trebuie să fie un om încă teribilist și naiv, așadar încă un adolescent. Dacă ai mei ar fi putut, cândva, să-mi spună o poveste, măcar una, poate că i-aș fi iubit și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Poate că aș fi crescut ca un om obișnuit.

Mi-am dorit mult să am șase ani și să mă plimb pe câmpiile astea. Verile să fie lungi, fără sfârșit, cu zile fără adieri, cu soare mult și puf de păpădie. Să fi aflat, în câmpiile astea, în verile cu praf și soare, tot ce am înțeles de când am plecat în lume. Dacă m-aș fi născut pe o astfel de câmpie pustie, aș fi simțit că am și eu un acasă, am un loc unde să mă întorc atunci când simt că îmi e greu să lupt și să trec printre oameni. Aș fi vrut s-o iubesc pe R. undeva în câmpiile astea; să aibă două cozi negre, groase, și o rochie roșie, scurtă, și să mă îndrăgostesc de ea într-o zi, foarte devreme dimineața, când scotea apă dintr-o fântână.

Dacă aș fi trăit pe undeva prin câmpiile astea, Marius ar fi fost mai mult ca sigur un cal. Un cal cu patru coarne. Cu o pată albă în frunte. Toate animalele mișto au o pată albă în frunte.

Dacă făceam abstracție de hăhăielile proștilor de lângă noi, ale ălora care crezuseră că au prins pe dumnezeu de-un picior când o văzuseră pe R., frumoasă și creață și singură, și dacă mă concentram să nu mai aud radioul din fast food pus pe Europa FM, era o liniște totală, o liniște ca de dinainte de lume. O liniște care numai într-o

câmpie ca asta putea exista. Liniștea calmă a spațiului gol, fără suflete de prisos, în care lucrurile merg așa cum au mers de mii de ani, fără ca nimeni să intervină și să le strice.

Când te gândești, mi-am zis, căcați ca ăștia doi de lângă masa noastră chiar nu știu să aprecieze câmpiile de aici. Își fac niște case pocite, cât mai strălucitoare și împopoțonate, în care se așază cu cururile lor păroase și duhnitoare și să uită la televizor, și beau bere trezită și râd, scărpinându-se la coaie, râd că un maimuțoi asemănător lor se scălămbăie la televizor pentru o căruță de bani. Muncesc la câte un stăpân zgârcit și se umplu de frustrări, invidiindu-i pe ăia de la oraș. Își fut pizda cu scârbă, frustrați că e incapabilă să arate ca Bianca Drăgușanu. Ascultă manele, în timp ce se scarpină în urechile pline de ceară, în loc să iasă afară, în drumul pustiu, și să asculte cum șuieră vântul prin câmpiile care sunt ale lor, sunt cel mai frumos lucru pe care îl vor avea vreodată.

R. m-a întrebat ceva. I-am zâmbit, am ridicat mâna și am mângâiat-o pe obraz. Era moale, cald și catifelat. Ştiam că o iubesc iar, dar nu avea niciun rost să mă mai împotrivesc și de data asta. Așa, luptând, ajungem să îmbătrânim și să nu mai vrem lucruri. Fugind de toate căcaturile astea firești, ne consumăm timpul și pierdem prezentul, singurul pe care-l avem vreodată cu adevărat, singurul care nu ne poate fi luat decât dacă noi cedăm, dacă facem pasul înapoi. R. era câmpia mea, locul în care mă puteam plimba fără să întâlnesc niciun alt suflet, pajiștea pe care eu car̆am, în fiecare dimineață, o găleată cu apă.

*

Avionul nostru ajunsese la grajd cu o întârziere de câteva ore. Toți spuneau că fusesem

norocoși, cu viscolul care lovise România am fi putut să fim anulați, să nu mai ajungem deloc. În aeroport, televizoarele dădeau știri apocaliptice, cu „România subjugată de nămeți", „România, iadul alb", și am zâmbit trist. Se vedea că eram din nou acasă. Puțea a ipocrizie și prostie în orice colț, deți muta nasul. Tot ce trebuie să faci, mi-am zis, este să găsești o cale de a te apăra de România de acum, să nu-i dai voie să-ți pătrundă înăuntru. Altfel, grajdul atâta așteaptă: să sară pe tine în timp ce dormi și să-ți fure tot – entuziasmul, bucuria, iubirea, ideile. Să ți le ia, să le mestece, să le scuipe și să le transforme în plictis și resemnare.

Îmi venea să vomit, probabil de la pastilele Tarei, în combinație cu ce mai rămăsese din Tuomi. A. era foarte îngrijorat pentru Adela, se temea să n-o fi înțepat careva la bagaje. Nașpa, mi-am zis, nașpa să fii îndrăgostit de ceva atât de vulnerabil cum e o păpușă gonflabilă.

În timp ce stăteam iar la coadă, copilul ăla urât și prost pe care-l trăsesem de păr în tripul meu a venit și mi s-a băgat în față, târându-se pe podea, jucându-se de-a ceva imbecil. Vorbea la un telefon mobil fals, o imitație, și dădea ordine, se credea în armată. Tara, care mi-a întins o bomboană de ciocolată peste care presărase ceva praf de 4paws, m-a lămurit care era treaba: se prăbușise un avion militar în România, muriseră unii, printre care și o vedetă, bărbatul unei creatoare de modă, fusese tămbălău mare la TV și acum toți copiii se credeau în misiune de salvare, căutau răniți pe podeaua aeroportului. M-am uitat lung la bomboana Tarei și mi-a venit o idee. L-am atins pe borac cu vârful bocancului.

„Vrei bomboana asta?"

Voia bomboana, bineînțeles. Era un borac model răsfățat, obișnuit cu multe dulciuri. I-au sticlit ochii la vederea bomboanei. I-am întins-o.

„Mario, cum spui? Spune mulțumesc lu' nenea!", s-a auzit vocea falsei Almășan din spatele

meu.

Când a văzut că eu eram cel care-i dăduse bomboana, a făcut o strâmbătură. L-a ridicat pe copil de-o aripă, nu înainte ca el să apuce să bage bomboana în gură și s-o mestece.

Am zâmbit.

Ieșisem din rând, cu bagajele recuperate, în regulă, chiar și Adela, când am văzut o tipă îndreptându-se spre mine. Era brunetă, avea părul prins într-o coadă de cal în vârful capului și purta un palton roșu, ca ăla pe care-l avusese și E, înainte să cadă și să-și spargă capul. Avea ochelari de soare, mari cât jumătate de față. Era exagerat de frumoasă și teribil de cunoscută bruneta, dar pe moment n-am știut cine pula mea e, de unde s-o iau.

„R.!!! Ai venit, în pula mea!”, m-a scos A. din încurcătură.

Era R., moartă de somn, își freca ochii înroșiți, care apăruseră de sub ochelarii de soare. M-a pupat lung, spre nedumerirea Elenei, care venise și ea lângă noi.

„Ce pula mea ai pe tine?”, am întrebat-o, uitându-mă la paltonul ei roșu.

„Un palton, ce morții mă-sii să am?”

„E al tău?”, am întrebat-o, de parcă paltonul ei devenise marea problemă a omenirii și trebuia imediat rezolvată.

„Da, în pula mea, e al meu. L-am cumpărat când a venit gerul, săptămâna trecută. La voi cum a fost, frig ca pula, așa-i?”, a întrebat R.

A. tocmai începuse să-i povestească aventurile noastre la Fram, când l-am întrerupt:

„Da’, pula mea, tu nu porți roșu!”

„Căcat, port acum”, a zis R., iar Elena a venit și mai aproape de ea și i-a întins mâna.

„Eu sunt Elena”.

R. i-a strâns mâna, cam plictisită, și m-a privit întrebător. N-avea rost să-i explic deocamdată

nimic. Oricum, știa mereu când o pizdă fusese cu mine în trecut. Avea un nas format pentru așa ceva.

După aia, când am ieșit în fața aeroportului, la taxiuri, a început marea tocmeală. A. zicea să venim cu toții la el, să dăm bairam și să o probăm pe Adela. Am lămurit-o pe scurt cine e Adela și ce eforturi făcusem s-o răpim. R. a zâmbit și mi-a ars una peste ceafă. După asta, R. a zis că e singură acasă, că rața e plecată la ai ei, departe de București, că e mă-sa răței bolnavă, și că o idee mult mai bună ar fi să venim la ea, să dăm un chef acolo, pentru că la A. e mai puțin loc, e jeg și în plus o să afle B. și o să vină și el.

„Pula mea, nu înțeleg de ce vrei să ții secret că te-ai întors. B. a alergat cu limba scoasă de dorul tău zilele astea”, a zis R.

I-am explicat că n-o să țin secret mai mult de câteva zile, până mi se mai clarifică niște chestii în cap.

„Mda, treaba ta. Ca de obicei, tu cu aiurelile tale, iar noi trebuie să stăm drepți, la loc comanda, să așteptăm să te decizi să ne acorzi din prețiosul timp al măreției tale, în pula mea”, a zis R., jucându-se cu ochelarii de soare.

Era ciufută de fiecare dată când era brusc trezită din somn.

A. a prins un moment prielnic și a insistat din nou să venim la el, că are și niște iarbă. R. s-a uitat la întreaga gașcă, a măsurat-o din priviri, a căscat, s-a întins și ne-a zis pe un ton care ar fi putut trece drept furios în ochii cuiva care o vedea acum pentru prima dată:

„Veniți la mine, futu-vă în gât mamele voastre cu pizdele lor largi și cu țâțele până la buric, veniți la mine că, dacă nu, vă ia clar mama dracului, vă tai beregatele în somn, când o să fiți praștie la A. și n-o să simțiți nimic. Vă fut în gură, logic că veniți la mine, doar n-am luat 162 de beri și 12 kile de votcă ca să le beau singură, futu-vă capetele voastre de aiuriți și mânca-v-aș fripți plozii pe care

o să-i fătați în viitorii 20 de ani... E clar acum unde veniți, așa-i?”

„Să trăiți, șefa, clar ca bună ziua acum! Zi așa, normal că venim, dacă-i așa!”, a urlat A., care a mai cerut voie pe urmă de la R. să o probeze pe Adela. R. a zis că da, poate să-și tragă pe pulă fix ce vrea, chiar și cornul de cerb din sufragerie adus de rață, că nu-i treaba ei. Tara a zis că vrea și ea să fie de față când A. o probează pe Adela, și R. a râs. A râs și, jur, aproape că-i stătea minunat în paltonul ăla roșu, atât de neobișnuit, de straniu, de nou.

Înainte să mă urc în taxi, am mai apucat să văd copilul nesuferit, cum rotea disperat din mâini, făcând ca avionul, lovind-o peste ochi pe mă-sa care încerca să-l potolească, dar nu m-am prins dacă era de la 4paws sau de la poveștile cu morți pe care le văzuse la TV.

*

În fast food-ul din Cernavodă, începusem să vorbim despre A., ce făcuse el în Vamă în vara lui 2012, când ne-am întâlnit la alimentara și noi eram despărțiți oficial, eu și R., iar ea venise cu străinezul. I-am povestit cum rămăsese, săracul, pe rând fără clătite, fără gogoși, fără porumb fiert, iar R. râsese cu poftă. Îmi povestise și ea că suedezul avea probleme cu erecția, așa că într-una din zilele următoare ea și-o trăsese și cu B., și cu iubitul de atunci al lui D. „Şi așa”, zisese R., „D. îmi era datoare fiindcă se futuse cu tine – trebuia să-i mai fur cel puțin 13 iubiți ca să fim chit.” M-am arătat flatat, așadar eu făceam cât 13 iubiți, plus câți îi mai furase și futuse până atunci. „Păi, da”, zisese R., „cam așa ceva.” în fine, pesemne că discuția noastră fusese prea hardcore pentru cocalarii de Cernavodă, care își băuseră berile și se căraseră. Sau, poate, nu avuseseră bani decât pentru un rând.

R. se uitase lung în urma lor, fluierase și-și mai aprinsese o țigară.

„Ştii, cred că ți-am mai zis, mie uneori mi-e milă de oameni. De unii ca ăștia... Gândește-te, sunt săraci, sunt plictisiți, sunt proști... Au o grămadă de timp pe care nu-l pot umple cu nimic, fiindcă nu există lucruri care să le placă. Au fost croiți pentru o altă lume, una simplă de tot. Ştii, cum spuneai și tu, oamenii pot fi ușor împărțiți pe scara evoluției în funcție de viciile și pasiunile lor. Oamenii cu multe vicii sunt în general cei mai evoluați. Ăștia, bieții, nu prea au, fiindcă n-au ajuns încă în stadiul ăla. E așa trist. Pula mea, eu uneori mă uit la oameni și mă gândesc că-i ca și cum toți ăia care ar fi trebuit să trăiască au fost avortați din greșeală, și toți ăștia care au rămas ar fi trebuit să fie avortați, fiindcă au retard, sau diferite alte chestii care-i tot împiedică să ajungă în stadiul de oameni. Şi mi-e milă de ei... N-are cum să nu-ți fie. Uneori, îmi vine să-i omor, fiindcă am senzația că dacă mă mai uit la ei, în stadiul ăsta al lor, în care se chinuie atât de tare, o să încep să plâng.”

Pula mea, am vrut să-i spun, nu mă mai lua cu din astea, fiindcă încep să te iubesc prea mult, și încep să sper, și de acolo pornesc toate rahaturile care-mi fac rău, care nu mă mai lasă să respir.

„Da”, i-am zis, „cam așa e. Tu te-ai fute cu unul din ăsta doar de milă?”, am mai întrebat-o.

„Hm, cred că da... Mai mult ca sigur că da. Mai ales dacă mă prinde într-o zi în care sunt din cale-afară de tristă”, a zis R.

M-am dus să mai iau bere. Femeia grasă de la bar m-a întrebat dacă nu vreau și chiftele, „e calde și bune”, a zis ea. Şi arse, am vrut să adaug, dar m-am gândit că o să se simtă jignită și n-o să mai vrea să ne dea bere. Femeile jignite au în general reacții imprevizibile. „Sau o prăjitură, pentru fata frumoasă, avem tiramisu proaspăt”, a plusat ea. I-am zis că R. e la dietă și a clătinat din cap a

compătimire. Probabil avea de gând să mai adauge ceva, gen că berea nu face bine la cură, dar i-am întors spatele. Am revenit la masă, la R., și i-am întins berea.

„Eu zic să bem berea asta și să ne luăm inima-n dinți și să ieșim la stop. Se face noapte acușica și rămânem pe drum”, a zis R.

Am dat din cap și, pe urmă, fără nicio introducere sau explicație, i-am propus să mergem să ne-o tragem în buda fast food-ului, aia cu oglinzi mari și mișto.

*

R. nu mințise, chiar luase căcălău de bere și votcă. Ne-am pus pe băut. Tara a sunat un tip, care în mai puțin de o oră s-a înființat la ușa lui R., cu o grămadă de provizii, care nu erau doar 4paws-uri, ci tot soiul de droguri imposibil de identificat. Dacă tot venise, R. l-a invitat și pe el înăuntru, că era pletos și simpatic. Tara ne-a întrebat dacă-și poate chema trei prietene, îi era dor de ele. R. a zis că bineînțeles. Au venit femeile, au mai adus și ele alte pizde, plus băutură, plus doi tipi, despre care nu se știa ai cui erau. După jumate de oră, se lingeau între ei, așa că am concluzionat că nu erau ai nimănui. R. se conversa mult cu Tara, exagerat de mult, și asta nu prea-mi plăcea, nu pentru că aș fi fost gelos, dar aveam senzația că vorbeau despre mine. Am făcut ce-am făcut și-am prins-o pe Tara singură, așa că am invitat-o în dulapul lui R. Dacă tot aveam un moment de intimitate, Tara mi-a desfăcut fermoarul de la blugi și mi-a luat-o în gură, deși nu prea-mi doream asta. Ne-a văzut R., n-a zis nimic. Pula mea, când am ieșit din dulap, R. se apucase să vorbească cu Elena, așa că m-am gândit că pur și simplu e o zi, adică noapte, cu ghinion, orice aș face tot ajung să fiu bârfit de pizde, prin urmare m-am resemnat. Putea fi mai

rău – puteau să se adune toate patru, sau cinci, câte erau, și să mă bârfească împreună. Să facă un brainstorming: ce știm despre M.

R. și Elena se priviseră mult timp pe ascuns, se studiaseră reciproc, aruncându-și zâmbete false și politicoase. Aveam să-i spun, într-o bună zi. Că o cunoscusem pe Elena în aceeași zi în care o văzusem pe ea prima dată și mă îndrăgostisem de ea, în același timp în care Elena se îndrăgostea de mine. Că R., care nu fusese cu mine în anii ăia, nu avea de ce să fie geloasă pe Elena, în schimb Elena avea de ce, pentru că, dacă n-ar fi existat R., povestea noastră ar fi putut să fie a mea și a Elenei.

Amy nu mai plecase la gară, venise și ea la party – spunea că îi era frică să meargă la ai ei, poate erau morți. Nu voia să afle adevărul așa, pe nepusă masă. Cheful avea tendința să se transforme într-o mare orgie cu lesbiene: când am ieșit din dulap, cu Tara, Amy era călărită de-o roșcată adusă de Tara, în timp ce se lingea cu alta. După alte 3-4 beri, și R. se lăsa mângâiată de o blondă, în timp ce Tara turna votcă în sutienul Elenei. A. dispăruse undeva cu Adela, și se întorsese după destul de mult timp, roșu la față, transpirat și la fel de îndrăgostit de păpușă, care acum nu mai era virgină. Amy, după ce luase toate pizdele la rând, a venit și s-a urcat pe mine, spunându-mi că trebuie neapărat să facem cumva să ne mai vedem și aici, în România, pentru că are senzația că începe să simtă ceva pentru mine. I-am zis că nici pomeneală, de fapt nu mă place, și tot ce simte e nostalgie pentru locurile de unde tocmai am plecat. A zis că e posibil și că sunt genial. Nu aveam niciun pic de chef de sex, dar mă simțeam bine aici, cu toată lumea excitată în jurul meu – mi se părea că am intrat într-o hrubă, la adăpost, că nimeni nu știe că sunt aici și prin urmare pot să fac ce vreau, nu trebuie să mă forțez să fiu ceva ce nu am chef, pot să fac și pe mortul dacă așa mă simt bine, și starea asta mișto ar mai fi ținut ceva, dacă

R. n-ar fi primit un telefon de la B. și, în timp ce R. îi explica că este acasă cu niște prieteni pe care B. nu-i cunoaște și că nu, n-a mai auzit nimic de mine în ultimele zile, probabil sunt tot în Helsinki, unde aș putea să fiu în altă parte, imbecilul de A. nu s-ar fi apucat să urle „M., coaie, auzi că e B. la telefon, vorbește, coaie, cu el, să vină încoa' să bem, să ne rupem capu'!!!", iar B., evident, s-a crizat, doar că nu în sensul în care aș fi crezut eu, nu a început să urle și să facă scene, doar a închis telefonul și în scurt timp a fost jos, la blocul lui R., și a sunat la interfon. A urcat și era cu două pizde, habar n-aveam ce făcea cu ele. A venit la mine, m-a luat în brațe și am stat mult așa, lipiți unul de altul, în holul lui R.

Chiar înainte să plec la Fram, am urcat pe un bloc înalt, pe la Piața Delfinului, și m-am uitat la oraș. Era seară. Un început de noapte murdară, tristă, așa cum cădeau în ultimul timp peste București. De foarte multe ori, în trecut, mă ajutase chestia asta – să mă urc pe un bloc și să mă uit de sus la tot ce mișcă, la viața palidă care se zbătea sub mine. Era un fel de încercare, o provocare – stăteam acolo sus, singur, și puteam face orice. Puteam să mă întorc și să cobor. Puteam să sar. Mă simțeam atunci mai stăpân ca niciodată pe viața mea și pe viitorul meu. Nimeni nu mă putea influența cu nimic, nimeni nu avea un cuvânt de spus în decizia asta. Mă simțeam puternic și nostalgic, întotdeauna nostalgic. Ce mă hotărâse de fiecare dată să mă întorc și să cobor, apoi să intru în prima bodegă și să beau până mă fac praf? Probabil gândul că și ea, R., și el, B., stăteau acolo, în ceața orașului, existau și ei pe lume și, din cauza asta, ea nu era un loc atât de patetic. Şi perspectiva de a nu-i mai vedea niciodată. De a nu le mai auzi vocile, de a nu le mai atinge mâinile sau buzele. Ştiam că pentru asta nu eram pregătit. Mai mult ca sigur nu aveam să fiu niciodată.

Acum, nu știu de ce, m-am gândit că B. mirosea a ghiocei, poate chiar mirosea, și mi-am zis că anul ăsta avea să vină primăvara mai devreme.

*

R. nu s-a mirat deloc că i-am propus s-o fut în buda cu oglinzi. Nici nu s-a înfuriat. Așa era ea. Am terminat berile și ne-am îndreptat spre ușa maro de la baie, în timp ce baba de la bar ne privea cumva îngrijorată, întrebătoare. Era pustiu în budă, nu se pișa și nu se căca nimeni, fiindcă nu mai era nimeni nici în fast food, așa că am intrat la femei. R. m-a întrebat dacă am prezervativ. N-aveam. A zis că nu-i nimic. I-am ridicat părul și am sărutat-o pe ceafă, în locul ăla pe care probabil îl văzuseră cei mai puțini oameni care o cunoscuseră pe R.

A zis că e caraghios cum stă lumea prin case, de parcă toți s-ar pregăti de Valentines, și ce tare trebuie să sărbătorească Valentine's-ul niște țigani poponari. Am început să râd, fiindcă nu reușeam să-mi imaginez țigani poponari. Probabil că existau, doar că nu văzusem eu până acum. Am început s-o fut pe la spate, era foarte fierbinte și era cumva mișto, mi-a revenit senzația pe care o avusesem când A. îmi spusese că nimeni nu mai făcuse ceva așa frumos pentru el niciodată și că avea să rămână pentru totdeauna prietenul meu – ca și cum pocnise ceva înăuntrul meu și mi se scurgea în sânge, făcându-l să curgă mai repede. Îi fixam în continuare punctul ăla din ceafa, o gropiță din care ieșeau scurte șuvițe creț și negre de păr, și mi-am imaginat cum de acolo ar putea să iasă ceva necunoscut, o creatură așa cum nu mai fusese niciodată pe lume, și creatura asta să ne salveze. Să omoare tot ce există deja, și pe noi să ne salveze – să ne ducă într-un loc, departe, unde să așteptăm până când lumea avea să o ia de la capăt.

Să ne întoarcem apoi, triumfători, și să o luăm și noi de la capăt. Asta era minunat la oamenii adevărați, posibilitatea de-a o lua mereu de la capăt, de-a fi invincibili, și nu așa cum o făceau proștii, care supraviețuiau pentru că-și adaptau gâtul să primească tot mai adânc muile pe care li le dădea universul, ci în felul ăla mișto, în care înțelegi că mereu vei fi deasupra lucrurilor. Când tu poți mișca totul, doar întinzând o mână. Am apucat-o pe R. strâns de gât. S-a mișcat destul de violent, simțind că eu eram ușor apatic, cu gândul departe și, nu știu exact cum a făcut, dar a rămas în mâini cu bazinul de la budă, din care a început să țâșnească apa. Am avut un orgasm ceva mai neobișnuit, cu apa rece din bazinul budei stropindu-mă pe față. R. și-a tras pantalonii și a început să râdă. Am râs și eu, ștergându-mi apa de pe față. Ne-am sărutat.

„Hai să facem o prinsoare, un căcat: ne mai luăm două beri și stăm să vedem dacă le terminăm până când se prinde baba de la bar că i-am distrus veceul.”

Era ceva simpatic, așa că am fost de acord. Numai că, în loc de două beri, am luat patru. Mi s-a părut mai palpitant să întindem coarda. Două beri am fi băut prea repede, iar cornuta de la bar se mișca oricum destul de greu. Nu era o provocare reală.

După asta, R. m-a întrebat de Elena. Dacă vreau să fac ceva cu ea în continuare. I-am zis că nu, și nu mințeam. Uitasem aproape complet de tipa asta. Pe urmă mi-a zis că ar trebui să mai fiu și cu B., pentru că am fost împreună atâta timp și e aiurea să-i dau papucii din senin. Şi că ar trebui să mă gândesc bine pe cine iubesc, bla, bla. Ea știa, ca întotdeauna, pe cine iubesc, dar îi plăcea să se joace. Mereu fusese rea și sadică, și ăsta era unul din motivele pentru care era atât de a mea.

Ne-am aprins un joint și R. a zis că „pula mea, să vezi cum rămânem pe aici, tu observi că

nu trece nimic, dar absolut nimic”, la care eu am zis că nu e chiar așa, văzusem de vreo patru ori faruri de mașini, „da”, a zis R., „numai că patru înseamnă o nimica toată, gândește-te că, din douăzeci care trec, în general doar una oprește să te ia”, și m-am gândit că asta e totuși bine, pe oamenii normali îi ia abia o mașină din 400, dacă îi ia. După aia m-am gândit că e absurd că fac 30 de ani, pentru că la 30 de ani ar trebui să te simți măcar de 20, nu de 14, după care mi-am zis că poate e mai bine așa, mai am timp mult înainte, mai e până să încep să mă plictisesc cu adevărat, să capitulez, să devin normal, plictisitor, prost, banal, și aveam senzația că dacă ea ar mai sta prin preajmă momentul ăsta ar putea să nu vină niciodată, de fapt, să mori tu înainte ca momentul ăla să vină. Şi era mișto, era ca și cum o ceață caldă se lăsa pe mâinile noastre care se țineau strâns una de alta, și era o pace frumoasă, diferită, foarte psycho, pentru că nu părea deloc din lumea noastră, și a ținut așa până când baba grasă de la bar a urlat: „Viorele, vezi și tu, boule, ce curge de acolo de la privată, că uite cum a intrat inundația în restaurant!”, și am început să râdem ca nebunii și am sărit în același timp de la masă, năpustindu-ne spre ușă. Am ieșit afară și am continuat să râdem. Era frig și ningea.

*

După ce sexul de împăcare cu B. luase sfârșit în bucătăria lui R., mi-am dat seama că mi se întâmplă ceva ciudat. De când plecasem din mansarda lui Tuomi, luminată diminețile de soare puternic, parcă trăisem într-o noapte continuă. Umblasem din bar în bar și din casă în casă, la Fram, numai noaptea; plecasem de la Fram noaptea, pe ascuns, ca niște criminali neprinși încă; făcusem escală tot noaptea; ajunsesem la

grajd tot noaptea. Petrecerea asta de la R. părea să continue de o săptămână întreagă, cel puțin, iar dimineața tot nu venise.

B. mi-a întins ceva de tras pe nas. N-am întrebat ce era. Am tras, gândindu-mă oare unde va fi B. peste 10 ani. Îmi era ușor să mă întreb unde vor fi oamenii pe care îi iubeam peste mai mulți ani. Nu avea rost să mă întreb unde voi fi eu – era absurd. Eu aveam să fiu în același loc, fiindcă simțeam că de mult timp nu mai trăiam în lumea exterioară, care nu mă atingea cu nimic. Era un înveliș de plastic, de care mă atingeam din când în când. Pulsa și avea consistență de jeleu, era plăcut la atingere, dar în niciun caz nu-ți dădea dependență.

Mi-am amintit că ne făcusem tatuaje identice pe mâna stângă – niște degete ținând un craniu. Am simțit nevoia să văd tatuajul lui, să mă asigur că e acolo și că mai este încă identic cu al meu. Era. Şi acolo, și identic. Pe urmă m-am întrebat cum pula mea îi voi spune, când va veni momentul, că nu mai putem fi împreună. Era un gând oribil; până acum, dădusem papucii doar pizdelor pe care le disprețuiam, și așteptam momentul în care aveam să-mi iau la revedere cu un soi de fluturi de satisfacție în stomac, întrebându-mă dacă scena în sine urma să fie haioasă sau nu. Dar trecutul îmi spunea că eram incapabil să părăsesc oamenii pe care-i iubeam. Nu puteam fi categoric sau, dacă eram, oricum eram categoric degeaba. Cuvintele nu prea au importanță atunci când ești lângă un om pe care-l iubești. Așa o pățisem cu R. Îi spusesem că ne despărțisem, ea zisese că desigur, și două minute mai târziu alerga după mine pe străzile din Centrul Vechi, ca să-mi propună să mergem să bem și să ne-o tragem. Pur și simplu, ceea ce ne spuneam nu conta câtuși de puțin. Sentimentele aveau un alt fel de a ajunge la noi, aproape luând în derâdere cuvintele pe care ni le aruncam. Şi, apoi, mai era și

felul în care trăiam. Degeaba plecam fiecare din noi într-un alt colț de lume – până la urmă, tot aveam să ajungem, fără să vrem, într-un punct comun. Pentru că toți trei trăiam la fel. Toți trei voiam aceleași lucruri. Tuturor ne era frică de aceleași fantome.

I-am scos din nou tricoul, aveam chef să-i văd pielea, să-i simt moliciunea; era ca și cum mi-ar fi fost frică să nu uit, să mi se pară că B. se transformă într-un abur, într-o simplă amintire. Ne-am mai tras-o încă o dată, acum foarte violent și zgomotos. La final, B. avea ochii roșii, poate îl duruse, sau poate doar devenise și el nostalgic. Mi-am amintit de prima dată când am făcut sex cu B. Îl luasem cumva pe nepregătite, categoric fără discuții înainte, fără să aflu dacă i-a mai tras-o cineva în cur, și îmi spusese pe urmă că l-a durut. Pentru că n-am știut ce altceva să fac, i-am propus să schimbăm chiar atunci rolurile, și s-o facem și invers, să mi-o tragă el mie. Pe urmă, a doua oară când ne-am tras-o, am adus și o pizdă, nu neapărat fiindcă simțeam că ar lipsi ceva, ci pentru că, dacă tot mi se scula pula în timp ce el o avea pe a lui înăuntrul meu și dacă tot începeam să mi-o frec, ar fi fost la îndemână un bot cald în care să-mi dau drumul, mi-am zis. Am folosit-o, pe rând, pentru chestia asta.

„La ce te gândești când te gândești, știi tu, la altceva decât căcaturi concrete?”, m-a întrebat B.

Era greu să-i răspund. Răspunsul scurt ar fi fost: „la mine”, iar răspunsul lung ar fi fost... la cerbi cu patru coarne, la moarte, la R., la felul în care se schimbă totul, la copilăria mea, uneori la tine, la moarte, la tot ce am înțeles până acum, la motivul pentru care am uitat atât de mult, la moarte, la soarele care bate uneori în așa fel încât simți că tot ce e în jurul tău n-o să moară niciodată. I-am zis că mă gândesc la noi.

*

Am luat-o pe R. în brațe, fiindcă se făcuse oribil de frig și continua să ningă.

„Şi la mare tre' să fie frrrig", a zis R.

Așa era, probabil, dar ajunsesem prea departe ca să ne mai putem întoarce. Cu orice.

A trecut un camion, după vreo zece minute în care înghețasem în fața parcării de TIR-uri, dar a trecut degeaba, fiindcă n-a oprit. Nici nu cred că ne-a văzut. R. s-a ofticat tare; a găsit un ciob de sticlă, rătăcit prin zăpadă, și a încercat să spargă cauciucurile unui camion parcat în fața fast food-ului. Încerca să-l pedepsească pe el pentru nesimțirea ăluia care nu oprise. Dar, după câteva minute, i-au înghețat mâinile, cu mănuși cu tot, așa că a renunțat.

Şi eu aveam mâinile înghețate, altfel m-aș fi apucat să dau în ea cu bulgări de zăpadă. Ştiam că-i plăcea asta când era mică. A mai trecut o mașină, i-am făcut semn, n-a oprit, R. a întrebat dacă drumul nou spre mare trece tot pe aici, eu i-am zis că probabil nu. Pula mea, de asta nu prea-s mașini, a concluzionat R., în timp ce eu încercam să-mi amintesc dacă mai știam vreo bodegă prin Cernavodă. Chiar atunci am primit un SMS de la A. „N-a murit tuomi cuaie vb acu pe fb cu el esti nebun" scrisese A. Muream de curiozitate, așa că l-am sunat. Nu prea auzeam ce zicea, că bătea vântul cu putere și-mi arunca zăpada-n față, iar A. era tot la un fel de chef... sau poate, cine știe, cheful de la care fugisem eu și R. nu se terminase nici până acum. Dar am înțeles, mai mult făcând singur legătura între crâmpeiele pe care mi le arunca A., că Tuomi se întorsese, era bine mersi, plecase doar cu o pizdă câteva zile din Helsinki. Se întorsese în mansardă și ne căutase până-i săriseră capacele. Întrebase de noi, nimeni nu știa nimic. Era supărat, zicea că nu avea cu cine să filmeze un

videoclip și voia să vin înapoi. Cică îi spusese crocodilul că eu și Amy fusesem cei mai profi actori cu care lucrase vreodată. Că aveam sex appeal și chimie împreună. Că ne dublează banii pentru filmări. Am zâmbit. M-am gândit cât de tare ar fi să traversăm și, de pe partea cealaltă, să facem stopul în sens invers, spre București. De acolo, să mergem la aeroport și să luăm un avion până la Fram. Împreună, eu și R. Să nu-i spun unde mergem. Să ne trezim acolo, în pădure, și ea să fie zeița neagră în toată albeața aia, ca un copac mare, puternic, care păzește un ocean înghețat, cu haina ei roșie, lungă, peste care cădeau buclele negre...

„A oprit, hai!”, zice R. de lângă mine.

Când m-am prins ce vrea să zică, am văzut și mașina. Albă, mare, parcată la câțiva metri de noi.

„Hai, ce căcat faci, nu vii?”, m-a întrebat ea, nedumerită.

Am fugit cu R. până la mașină. La volan era o blondă și am avut deja-vu-ul cu pițipoanca aia care ne luase pe mine și pe B. când mersesem la Măneciu. Asta, însă, era puțin diferită. În primul rând, era franțuzoaică sau, mă rog, vorbitoare de franceză. În al doilea rând, era bătrână, pe la vreo 40 de ani. A zis că ne poate duce până-n Mangalia, că merge la familia iubitului ei. Ne-am urcat. Eu în spate, R. în față, lângă ea. S-a mirat că am plecat în călătorie pe vremea asta, și mai ales fără bagaj. R. încerca să se înțeleagă cu ea când în franceză, când în engleză, pe care blonda o vorbea destul de prost.

Era foarte cald în mașină și dintr-o dată m-am simțit neverosimil de fericit. Mergeam undeva, asta era tot ce conta. Să nu stai niciodată pe loc. Să te miști, să ai o destinație, și să faci tot posibilul să nu te plictisești pe drum. Să alegi oameni care să te țină treaz, să-i iei mereu cu tine, să nu-i uiți nicăieri. Mergeam spre Vamă, dar la fel de bine am fi putut merge spre Africa, sau spre o altă planetă. Conta că ne mișcăm, că peisajul se schimbă, și asta

mă ajuta să gândesc, să încerc să-mi reamintesc tot.

Iar R. era în fața mea, aproape, atât de aproape încât puteam întinde mâna și prinde cârlionți negri cu miros de fum.

*

Dimineața a venit totuși, chiar dacă greu, după cheful de la R., numai că era o dimineață neobișnuită, cețoasă, întunecată și foarte rece. Peisajul din apartamentul lui R. era amuzant: multe femei goale, împrăștiate peste tot. Pe canapea, pe covor, în dulap, pe brațul unui fotoliu, în cadă, pe gresia din hol. Erau multe, dracu' știe când veniseră și ce căutau acolo. Ale mele, însă, erau în picioare, chiar dacă nu reușeau să țină drumul drept spre frigider, spre o sticlă de bere sau o doză de cola. R. ținea în mână o bere cu lămâie și fuma un joint.

„Am zis, pula mea, să încep cu una din asta, să-mi treacă greața", a zis ea.

Făcuse sigur sex cu Tara. Nu știu exact de ce eram convins de chestia asta, dar eram.

Amy și Tara se pupau pe balcon, în timp ce A. și Elena stăteau într-o poziție foarte intimă în baie. Ca să vezi, A. din nou cu Elena, după atâta droaie de ani...

B. i-a luat jointul din mână lui R., a tras două fumuri și a zis:

„Haideți la mine, că am de toate. Şi, ce nu am, o pun pe Alina să-și miște curu' ei mare și să cumpere."

R. a fost de acord, de data asta. Oricum, reușisem cumva să-i bem tot alcoolul, așadar scopul venirii aici fusese atins.

Înainte să plecăm, B. m-a mai luat o dată de mână, m-a tras într-un colț și, după minute bune de pipăit și lins, mi-a zis că să mă gândesc cumva la

ce o să fac de acum încolo, pentru că pur și simplu el nu poate și nu vrea să trăiască fără mine. Deși B. era mai degrabă blond, mi-a amintit, nu știu exact de ce, de Colin Farrell în A Home at the End of the World, când era puștan și dansa cu mama ăluilalt. Se sprijinea de un dulap, ținea țigara într-un fel foarte porno și avea ceva din atitudinea aia.

„Fără tine, o să ajung un bou și un ratat, băi. Eu nu am forța să rămân singur acolo sus, unde suntem de fiecare dată când stăm împreună. Tu faci asta, pentru oricare din noi, tu ne schimbi, tu ne faci adevărați, ne scoți din căcatul în care se bălăcesc imbecilii. Dacă îmi dai drumul, o să cad. Ştii că o să cad, în pula mea, da?”, m-a întrebat B.

L-am privit, și eram cumva confuz și trist. Da, trebuia să găsesc o cale, trebuia să...

„Ăștia cine pula mea sunt?”, a întrebat R., arătând un morman de străini, prăvăliți unii peste alții în hol, aproape complet dezbrăcați. Şi eu și A. am ridicat din umeri. Erau niște oameni, treaba lor cine erau, a zis A., ce, suntem gabori, să îi legitimăm? I se întâmpla ca pe vremuri, vorbea chestii cu un aer absurd după o beție. Era o încântare să-l ai cu tine.

Ne-am îmbrăcat care cum am putut, încurcând hainele între noi, femeile îmbrăcând același pulover și trezindu-se că una din mâneci e ocupată de mâna altei gagici, și am plecat de la R. Am urlat ca toți dracii pe scara blocului, am ieșit afară și m-am gândit că arătam ca o gașcă de glameri, sau de punkeri deviați, de prin filmele mișto; mă rog, eu, A. și B. arătam normal, îmbrăcați în negru, dar pizdele astea foarte roz, mov și roșii dădeau feeling-ul ăla puțin retro. Nu reușeau să se țină pe picioare și fie se agățau de noi, fie alunecau în zăpadă, țipând și aruncând pe urmă în toate părțile cu bulgări, ca să pară că au căzut intenționat. A., B. și Amy alergau, săreau în fața mașinilor, arătau puțin ca-n Velvet Goldmine, când aleargă oamenii colorați pe străzi la începutul

filmului, și țin minte că în dimineața aia mi-a plăcut România.

Îl ninsese ca lumea pe grajd și, deși era întuneric, fără pic de soare, zăpada aia curată și pufoasă îți dădea senzația de lumină, așa cum era și la Fram. Dacă l-aș fi văzut pe cerbul meu finlandez scoțând capul de după blocuri, nu m-aș fi mirat deloc. România arăta, după mult timp, un loc în care poți să stai beat și fericit să aștepți Crăciunul.

Habar n-am dacă atunci m-am îndrăgostit iarăși de R., dacă ăla a fost momentul, sau dacă asta s-a întâmplat abia spre seară, când era să cad de la balcon, dar țin sigur minte că în timp ce alergam pe străzi am încercat să-mi imaginez cum arăta R. când era copil și m-am chinuit să-mi aduc aminte dacă văzusem vreo poză cu ea de când era foarte mică. Ajunsesem pe la Kogălniceanu, și era mișto, oamenii nu prea bântuiau pe străzi, mașinile mergeau mai încet ca de obicei, luptându-se cu nămeții, cu roțile pedalând în gol, când A. s-a oprit și a urlat: „Coaie, hai înapoi! În pula mea, am uitat-o pe Adela...”

*

Blonda, franțuzoaica, avea și ea un defect: vorbea ca o moară stricată. Şi, fiindcă franceză nu prea știam, iar engleza o vorbea ea ca un cur, nu înțelegeam mai nimic.

La un moment dat – cred că intram în Constanța – s-a întâmplat ceva ciudat: R. s-a uitat pe geam și a făcut „Eeaah....Aaai!”, un sunet ciudat, care putea exprima orice, de la surpriză, la entuziasm sau chiar frică.

„Ce e?”, am întrebat-o eu.

„Ina... Mi s-a părut c-am văzut-o pe Ina. Dar nu era ea. Pula mea”, a zis R.

După asta, a început din nou franțuzoaica să bolborosească în limba ei fonfaită, că bla, bla, că la beaute, quelle beaute, așa e, am zis eu, it's very beautiful, m-am gândit că s-o referi la ninsoare, care devenea tot mai deasă, și fulgii tot mai mari, până când am întins din nou mâna spre R. și am tras-o de o șuviță.

„Au!"

„Cine e Ina?", am întrebat-o eu.

„Ce, mă?! Pe bune? Vrei să zici că nu știi cine e INA? Nu ti-am zis niciodată de ea?"

„Mnu", am zis eu.

„Căcat... sigur ți-am zis. Probabil nu mai ții tu minte. Deci chiar nu știi pe bune cine e Ina?"

„Nu", am zis.

„Pula mea, mi-e cam greu să-ți explic. Când eram mică-mică, aveam o iapă roz, de jucărie. Din aia mișto, așa, gen Barbie, doar că era animal... Roz, cu coama blondă, galbenă, așa. Şi într-o zi am pierdut-o. N-am mai găsit-o niciodată, pula mea. După o grămadă de ani, cam pe când ne-am cuplat noi... pula mea, am văzut-o într-o noapte în somn. Faza e că nu era chiar somn, la modul că nu dormeam. Eram beată, și camera se învârtea enervant, îmi venea să borăsc... și iapa asta a intrat în camera mea. A venit la mine și m-a lins pe mână. Era tot roz, parcă un roz mai aprins față de cum îmi aminteam eu, și avea coama blondă, platinată, cam ca pizda asta", a zis R., și mi-a arătat spre franțuzoaică. „A venit la mine, m-a lins pe mână, și am vorbit până dimineața. Mi-au trecut și amețeala și greața. Mi-a spus multe rahaturi, în special mi-a explicat că nu trebuie să-mi mai fie frică, pentru că lucrurile de care ți-e frică oricum or să se întâmple. Că tu nu decizi mare brânză; că viața e o înlănțuire de căcaturi care derivă unele din altele și, oricât te-ai opune tu, ordinea în care ele derivă unele din altele nu are cum să se schimbe. Fiecare este ceea ce s-a născut să fie, așa ceva zisese Ina, și știam că e cam opusul a ceea ce-

mi spuneai tu, că fiecare om se construiește pe sine și fiecare e propriul lui dumnezeu, dar, pula mea, în momentul ăla Ina mi se păruse foarte înțeleaptă. Mai deșteaptă ca tine. Da' nu trebuie să fii supărat pe ea, fiindcă într-un fel ea m-a convins că te iubesc și că vreau să fiu cu tine. Adică, ea mi-a explicat de ce ar trebui să accept că te iubesc pe tine. Ina mi-a zis să nu mai lupt cu ceea ce simt, fiindcă e o prostie. Sentimentele astea nu mor doar fiindcă tu te pișii pe ele."

Am tăcut. Mi-am aprins o țigară. Pe geamul mașinii se vedeau fulgi mari, fulgi mulți, și printre ei n-ar fi fost deloc ciudat să necheze o iapă roz, cu coama platinată. Nu mă mira deloc că R. o avusese pe Ina tot timpul ăsta, îmi era doar ciudă. Că nu-mi dădusem seama de prima dată că R. ar fi trebuit să fie mereu cu mine. Că pierdusem timpul. Că, așa cum îi zisese ei iapa, luptasem ca niște idioți. Crezând cu atâta convingere că iubirea nu poate fi decât luptă. Iubirea însă nu era luptă, iubirea era doar iubire, punct.

*

Pe drum, când ne întorsesem în apartamentul lui R., s-o recuperăm pe Adela, îl întrebasem pe A. de ce mama dracu' venisem înapoi la grajd, de ce plecasem de la Fram. Era ca și cum cineva ne orbise. Ne căzuse-n cap o nebunie din asta ciudată, și hotărâsem cu toții, eu, A., Tara, femeile, că e mai bine să ne întoarcem. Poftim, acum Tuomi nici nu dăduse colțul, era bine mersi... Ar fi trebuit să ne fi gândit și la posibilitatea asta. Şi A. îmi zisese atunci: „Coaie, știi de ce cred eu că am venit înapoi în Românica? Pentru că putem pleca înapoi în Finlanda oricând. Când vrea pula noastră. Pentru că nimic nu-i definitiv pe lume."

*

Într-un fel, avea dreptate.

„Da, hai, râzi, zi-mi că sunt nebună”, a zis R., zâmbind. „Ştii, în ziua în care am încercat să mă sinucid, avusesem o lungă discuție cu Ina. Şi mi-a zis că e dezamăgită de mine. Şi că pleacă o vreme.”

Îmi suna cunoscut. R. nu era singura căreia îi plecase animalul pentru un timp.

„Ina?! The Romanian singer? That cute little funny singer?”, s-a băgat în vorbă și franțuzoaica, prinzând ceva din zbor.

„No. Ina, the horse”, i-am zis eu și am început să râd în același timp cu R., un râs lung, dezlănțuit. R. s-a înecat și franțuzoaica i-a întins un termos cu ceai.

Mobilul meu a bipăit. Era alt SMS de la A.: „Găsit magaru cuaie era @ fund”. M-am bucurat pentru el și am râs. Dacă A. ar fi fost cu noi, în lumea spre care mergeam acum, nu am mai fi fost triști și îngânduraţi niciodată. Nu ne-ar fi dat voie.

„Să vezi că n-o să găsim niciun loc unde să dormim la noapte, o să ne îmbătăm și o să adormim pe plajă și o să murim înghețați și dimineața or să ne mănânce pescărușii ca pe pești”, a zis R., râzând în continuare.

Poate că așa o să fie, mi-am zis și eu, dar înainte de asta, cum ajungem, o să-i povestesc de Marius. Bem, și îi spun totul despre Marius. De la început.

*

La B., când am ajuns, era balamucul de pe lume. Cum B. lipsise toată noaptea de acasă, Alina, milfa, se hotărâse să dea și ea un chef, că tot era singură. Era o rockotecă retro, cu pletoși încărunțiți care headbanguiau pe Maiden. Alina era mai mult goală decât îmbrăcată, cu un costum compus din cureluțe elastice decorate cu ținte și

țepi, la vederea căruia Tara a fluierat admirativ. De fapt, cele două s-au lipit din prima. Acum mă gândesc că, într-un fel, chiar a fost dragoste la prima vedere. Cum ar veni, am salvat-o pe milfa lui B., i-am adus în prag iubirea lesbi a vieții ei. Dacă B. nu m-ar fi cunoscut pe mine, și dacă eu n-aș fi fost prieten cu A., care o găsise pe undeva, el știe pe unde, pe Tara, Alina și-ar fi petrecut anii următori fără scântei și fără fluturi în stomac. De fapt, scânteile dintre Tara și Alina, pe lângă încântarea pe care au produs-o musafirilor, au fost cam singurul lucru logic și firesc din bairamul de la B., care a degenerat total spre dimineață. Cum petrecerea babalâcilor s-a amestecat cu petrecerea noastră, și cum băutură chiar era la greu, B. a găsit că e o idee bună să-și sune și o parte din foștii colegi de liceu. Aia s-au bucurat și au venit. Tara și-a sunat și ea pizde, altele decât cele de noaptea trecută. Au venit și alea, au adus și gagii. Unii erau mișto, dar eu eram cu B. și eram prea obosit pentru scene. Pe R. a sunat-o și rața, ajunsă în București, total oripilată de starea în care găsise apartamentul, după balamucul de seara trecută, așa că R., ca s-o împace, a chemat-o la B. Culmea, spre seară, pe la vreo 6, a apărut și E. Pula știe cine o chemase. Am fost distant cu ea, ba chiar la un moment dat am stabilit să vin într-una din zilele următoare să-mi iau lucrurile de la ea. Vorbea cam greu, iar B. mi-a explicat că stătuse prea mult leșinată, atunci, în baie, și asta îi afectase un pic creierul. În total, cred că depășeam 100 de oameni. Era marfă, ca la chefurile de pe vremuri, de la începutul anilor ’90. Chiar și muzica amintea cumva de vremurile alea, Compact amestecat cu Immortal și Dimmu Borgir cu Deep Purple, iar oamenii erau toți simpatici, relaxați și mai ales foarte, foarte beți. Cred că nu era nici vreo 10 seara când Tara și Alina au făcut un 69 cu spectatori pe canapeaua unde mi-o trăsesem de câteva ori și eu cu B. Nu mă simțeam foarte beat, dar cu toate astea mă urcasem pe

balustrada de la balconul lui B. și, cum era multă zăpadă acolo, fiindcă milfa n-avusese nicio greață cu deszăpezirea, mi-a alunecat un picior. Când R. a intrat în cameră, de-abia mă mai țineam cu o mână de balcon, în timp ce corpul mi se bălăngănea deasupra zăpezii.

„Ce pula mea faci, te sinucizi? Vrei să plec?", m-a întrebat R.

„Da, mă arunc de la balcon", am glumit eu.

„Bine, hai că vin și eu, să murim împreună", a zis R., după care m-a tras înăuntru.

Când am fost în siguranță pe balcon, ne-am gândit să sărim de-adevăratelea. În curte era un munte uniform de zăpadă, iar distanța chiar nu era mare. Ne-am luat de mână, ne-am urcat pe balustradă și am sărit.

A fost o senzație foarte mișto, inclusiv aterizarea, partea proastă a fost că m-am lovit la un picior de niște lopeți, puse de idioată acolo, probabil ca să convingă spre finalul bairamului pe vreun înfierbântat să dea zăpada din curte. R. era și ea nervoasă, fiindcă în timpul săriturii i se vărsase berea.

Cheful a luat-o razna abia spre dimineață, când au început mulți să se certe; ca și cum cineva le pusese praf de harță în băutură – distracția a încetat brusc și toată lumea a început să se certe cu toată lumea, ba chiar s-a ajuns la violență. Într-un fel, era fun și așa; mă așezasem cu R. pe scările care duceau la camera lui B. și fumam unul din ultimele jointuri rămase. R. se amuza tare uitându-se la un tip în bermude foarte colorate, portocaliu cu verde, care se ținea după Alina, iar ea îi turna tot soiul de chestii în cap: la un moment, a deschis frigiderul, a scos două ouă și i le-a spart bermudistului în cap. Cred că eu și R. eram singurii de acolo care nu făcuseră sex în noaptea aia. În fine, noi plus B., că și el stătuse pe uscat. Ca și cum mi-ar fi ghicit gândurile, după ce-a terminat să râdă de bermudos, R. m-a întrebat

unde-i B. Nu știam, poate dormea. Aveam chef să facem ceva altfel, începeam să mă plictisesc aici, așa că am întrebat-o direct pe R. dacă vrea să mergem în Vamă. A zis că ok, hai.

Când am ieșit afară, în fața casei lui B., începuse iar să ningă.

„Tre' să fie bestial la mare acum", a zis R. și n-o mai văzusem așa entuziasmată de luni întregi. A sărit în zăpadă și părea un animal pus pe șotii, trântit acolo în muntele făcut de gospodarii care dăduseră jos zăpada de pe mașini. Am ridicat-o cu greu, fiindcă avea chef să se mai joace, și am plecat să facem stopul. Pe drum, ne-am luat bere și o sticlă de votcă.

*

I-am zis franțuzoaicei să ne lase în centrul Mangaliei, oriunde vede o bodegă deschisă. Nu prea erau, fiindcă se făcuse noapte și ningea de parcă ar fi făcut în ciudă cuiva, ca și cum ninsoarea ar fi pus pariu că până la miezul nopții o să acopere toate drumurile. Am văzut totuși o pizzerie cu lumina aprinsă, așa că ne-a lăsat acolo. Când ne-am dat jos, R. a pupat-o pe buze, probabil în semn de mulțumire, iar blonda a fost plăcut surprinsă. „Au revoir, ma belle! Take care!", i-a strigat lui R. Rămăsese acolo, cu mașina, stătea și se uita la noi. Intrasem în bodegă, ne așezasem la masă și luasem și un meniu să ne uităm prin el, și blonda stătea tot acolo, holbându-se la noi. „Uș, uș", i-a făcut R., arătându-i și prin semne că e cazul să se care, suntem în regulă. După vreo zece minute a plecat, finally. Ne-am luat două Silva la halbă și ne-am lipit cu curul de caloriferul cald. Mă enerva că îmi luasem pe mine blugi tăiați în genunchi, și acum aveam pete roșii de la frig și furnicături.

Mobilul meu a bipăit din nou – era un mesaj de la A. „Chef milfa & Tara logodna cuaie esti nebun vino repede.” I-am arătat și ei, ne-am amuzat. Când să-i răspund lui A., mi s-a dus bateria.

Pe când eram la Fram, mi-am adus aminte o scenă din România, o imagine de-a dreptul tipică pentru grajd. Era o dimineață de la începutul toamnei, iar eu eram într-un troleibuz, în 86, parcă, și mă pregăteam să cobor la Foișor. Chiar atunci, în dreptul ușii, cu troleul oprit în stație, m-am gândit cum ar fi fost dacă lumea s-ar fi întors cu susu-n jos, la propriu – să călcăm pe cer și să ne uităm după stele pe asfalt. Dacă ar fi fost așa, am fi avut grijă să pășim ușor, să nu murdărim și să strivim norii? Erau zile în care cerul era de-un albastru dureros de frumos – nu știu dacă mi-ar fi ieșit să pășesc liniștit pe o așa minunăție. Şi, cum stăteam eu așa și mă uitam la cer, am auzit vociferări îngrozite în spatele meu.

„Ce face, nu coboară?!”

„Hai, băiete, ce te-ai proțăpit acolo! Fă loc, bă, dacă nu cobori jos!”

„Vai de noi!!! Rămânem în mașină, se închide ușili!!!”

„Dă-te, domnule, la o parte, ești nebun?!”

„Ca să vezi, tineretu’ de azi, numai cu drogurile, cu enobotanica... Dați-vă la o parte, aici suntem oameni care vrem să coboare!!!”

„Incredibil, după ce că am întârziat deja la servici, mai face și ăsta mutre, nu se dă la o parte..

„Alo, alo, se aude, faceți loc?”

Toți erau grăbiți și isterici. Deși nu aveau propriu-zis unde să meargă, pentru că toate astea – serviciu, școală, spital, nepoți, nu erau cu adevărat locuri în care trebuiau să fie, nu era ca și cum cineva ar fi dat colțul în cazul în care ăștia nu ar mai ajuns la destinație, totuși ei erau disperați. Să nu care cumva să intervină ceva neprevăzut în programul lor bătut în cuie. Deși nu doar că nu

aveau un program propriu-zis, dar nu aveau nici măcar vieți. Le înlocuiseră cu supraviețuirea, cu târâtul fără sens de la o zi la alta. Își dăduseră viețile la schimb, primind pentru ele confortul de a nu gândi, de-a fi scutiți de un efort supraomenesc.

...M-am uitat acum pe geam, la străzile fără oameni. Așadar, R. avea și ea un animal ca bestfriend, așa cum fusese Marius al meu. Mă întrebam de câtă vreme nu mai venise nici la ea, așa cum nu mai venise nici la mine. Oare făceam noi ceva greșit? Îi dezamăgisem cumva?

Pe urmă, din senin, mi-am amintit de atacul de panică pe care-l avusesem, repetat, prin iarna lui 2012 spre 2013, în care aveam impresia că mi se fărâmițează oasele. Revenea o dată la câteva zile – voiam să mă dau jos din pat și nu puteam, pentru că eram convins că, atunci când picioarele mele vor atinge podeaua, oasele mi se vor sfărâma ca niște spaghete care au stat prea mult la frig. Simțeam că oasele mele sunt făcute din nisip și, la orice mică atingere, se vor transforma în praf și tot scheletul meu se va prăbuși neputincios în mijlocul camerei. M-a ținut mult, patru luni, și nici nu a dispărut dintr-o dată. Se îndepărta, încet, încet, mai revenea, mai dispărea o vreme. În primăvară am început să beau din nou foarte mult, ca pe vremuri, și așa l-am învins.

Era atât de diferit să stau acum cu R. aici și să beau bere față de cum fusese în vara în care încercasem să-i dau papucii, la terasa din Centrul Vechi. Acum eram liniștiți, aproape resemnați și mult mai fericiți. Pe atunci, încercam să găsim răspunsuri pentru amândoi, ca și cum am fi fost un întreg; acum, fiecare își căuta răspunsurile de care avea nevoie doar el, la întrebările lui, care nu-l implicau și pe celălalt. Pe atunci, eram o echipă de alergători, care se pregăteau să schimbe ștafeta, să ajungă pe locul întâi împreună; acum, eram în echipe rivale și alergam pe culoare vecine și, când unul se accidenta, celălalt îi întindea, din respect,

sticla lui cu apă. Cumva, luptam fiecare pe cont propriu. Cred că ăsta fusese răspunsul încă de la început. Oricât ai iubi pe cineva, nu-l poți pune să lupte în locul tău. Nu-i poți transfera bătăliile tale. Niciodată, oricât te-ar iubi, el nu va avea forța pe care o ai tu, pentru simplul motiv că nu sunt bătăliile lui, nu le simte așa, nu-i vorba de viață și de moarte pentru el, așa cum este pentru tine. Pasându-ne luptele, ajungem să ne urâm, fiindcă avem senzația că el sau ea nu a luptat așa cum trebuie, nu a dat tot ce avea mai bun. E greșit să cerem asta, chiar și în numele iubirii.

R. a cerut al doilea rând, și femeia de la bar, mai nesuferită decât aia din Cernavodă, ne-a anunțat că e ultima comandă, fiindcă se pregătea să închidă. „Bine, atunci aduceți-ne șase halbe”, i-a cerut R.

Şi când te gândești că nu aflasem mai nimic. Nu găsisem răspunsurile pe care mi le doream. Nici la Fram, nici aiurea, nici în nopțile lungi în care încercam să mă conving că nu există nimic în afara mea, pentru că eu cu mine aveam ce aveam, cu mine trebuia să fac un pact. Mai mult ca sigur, căutasem greșit, așa cum o făcusem pe vremuri, când simțeam că răspunsurile trebuie să vină mereu sub forma unor enunțuri. Chiar și după atâta timp, eu încă mai insistam să caut propoziții care să-mi explice rostul lumii. Instinctiv, asta căutam, enunțuri, și era atât de greșit. Cunoașterea, de fapt, poate veni în toate felurile posibile și imposibile omului. Poate fi un enunț, poate fi un cerb, o senzație, o amintire sau o ninsoare. Sau poate fi R. Ea, acum, în fața mea, cam era tot, și poate că venise timpul să nu mai caut nimic în spatele ei, semnificația ascunsă, să o accept așa cum era, să iau ceea ce vedeam în fața ochilor, pentru că asta era tot ce puteam primi mai bun. Mă iubeam pe mine, și o iubeam pe R., iar dincolo de asta nu erau decât fapte, lucruri, chestii care vin și pleacă, se schimbă doar ca să ai senzația că nu te plictisești.

Când am terminat berile și am ieșit din nou pe străzile Mangaliei, R. mi-a zis că mă iubește și că să mergem să vedem dacă e înghețată marea.

*

Am stat mult până să ne ia cineva, de la marginea Bucureștiului, după ce-am plecat de la cheful lui B. Ne rătăcisem prin Titan, de data asta, și până la urmă am luat un taxi. Mersesem la autostradă și aici nu mai erau câini, așa cum fuseseră pe vremuri, la cealaltă ieșire spre mare, acolo unde îl hărtăniseră pe A. Aici era naspa, ca în filmele americane. O autostradă pentru corporatiști. Mirosea așa cum miroseau corporatiștii, a cafea și frustrări. Dar ne-a luat, într-un final, cineva, când începeam să simt că mă transform în om de zăpadă și mă întrebam dacă, înainte să îngheț definitiv, o să-mi treacă toată viața prin fața ochilor.

Ne-am urcat amândoi în spate. Era un tip oarecum în vârstă, pe la vreo 55 de ani, care vorbea nonstop la mobil. Ceva gen: „Știi și tu doar că tranzacția asta este extrem de importantă; desigur că e în joc viitorul firmei. Mă bazez pe tine și vorbim luni, ne vedem la prima oră. Hai, weekend plăcut. ...Până în Constanța vă duc, copii, e bine așa? Bun. ...Ce faci, dragă, a venit bona? Foarte bine. Ieși în oraș, vezi-ți de program, copiii sunt pe mâini bune. E, sună-mă doar dacă ai chef, nu, nu-i nevoie să mă ții la telefon, știi că nu adorm niciodată la volan. ...Să vă las în centrul Constanței, e ok? Bun. ...Mamă, te sărut! Cum merge? Se simte mai bine tata? Foarte bine, ai grijă să le ia la ore fixe. ...Auzi, dacă pun un CD cu jazz vă deranjează? Ok. ...Hei, salut, nebunule, ce mai faci? Când mai mergem s-o ardem pe Valeria? Da, da, bună rău, nota zece cu felicitări, face parașuta aia o muie a-ntâia.” Așa a ținut-o

până la Cernavodă, cu mâna nonstop pe mobil, și la un moment dat a fost cât pe ce să ne lovim de parapet. După Fetești, undeva pe acolo, am ațipit. Când m-am trezit, eram în fața fast food-ului din Cernavodă. Ne-a explicat că se întâlnește acolo cu o femeie și că nu mai ajunge în Constanța în noaptea aia. Dar ne-a propus să ne facă cinste la fast-food și am acceptat. Începuse iar să ningă cu fulgi mari, iar R. îi prindea cu limba, topindu-i pe cercelul ei de argint care uneori mă electrocuta ușor când o sărutam.

*

Șase sau șapte ore mai târziu, tremuram de frig la ieșirea din Mangalia, spre Vamă, și realizam că eram beți muci. După ce ieșisem de la pizzerie, R. făcuse pipi pe un deal de zăpadă, lângă două mașini, și râdea fiindcă jetul ei topise zăpada, făcând o gaură îngustă și adâncă. Nu trecea nici pula cu mașina. Am luat-o pe jos spre 2 Mai. Noroc că plecasem cu multă iarbă. Am fumat, am râs și ne-am sărutat. I-am zis de Marius, dar nu mi-a ieșit așa cum aș fi vrut, mi se împleticea limba. R. mă întrebase ce cred eu, dacă marea ar fi o înghețată, ce aromă ar avea? Ea era convinsă că nu poate fi decât înghețată de lămâie. Foarte aproape de 2 Mai am văzut un vapor, iar R. a zis că probabil e un vapor stricat, altfel nu avea ce să caute acolo, fiindcă un vapor normal la cap nu navighează pe gheață, că doar nu-i la olimpiada de patinaj. După aia, i s-a năzărit să se urce în el. Ne-am dus să cercetăm locul, să vedem dacă e tras la mal, și era, se putea urca foarte ușor în el, așa că am urcat. R. mi-a zis că a vrut dintotdeauna să fie pe un vapor cu mine, de fiecare dată când treceam prin 2 Mai și vedea vapoare. Îi stătea bine sus pe vapor, părea gata de plecare. Era frig de-ți venea să adormi în picioare. Să închizi ochii și să plonjezi

într-un loc mai călduros, în care nu-ți simțeai picioarele amorțite și urechile arzând de ger. R. m-a întrebat ce aș face dacă m-aș trezi și aș constata că mi-a dispărut mintea, m-aș mai iubi și fără mintea mea? „Ce iubești mai mult", a zis R., „cum arăți sau cum gândești?" Căcat, la cât de frig era, sunau nașpa ambele. Era pur și simplu scârbos să te gândești că ai putea adormi într-o noapte obișnuită, așa cum era asta de acum, să adormi ca să intri într-un univers cald și familiar, și cineva să vină în timp ce tu dormi și să-ți mănânce mintea, firicel cu firicel, să te trezești altcineva, un prost. Mi-a venit să vomit. Eram atât de vulnerabili... tot ceea ce gândim, tot ce ne face să credem că suntem minunați, și chiar suntem, putem pierde atât de ușor. În beznă există mulți monștri care stau la pândă și care atât așteaptă, să-ți mănânce mintea, am gândit, dar cu voce tare, și R. a zis că așa e, monștrii ăia mănâncă absolut ORICE, sunt niște omnivori împielițați și împuțiți. Era din ce în ce mai frig; am mai băut din sticla de votcă, pe care o luasem din București, și am mai vorbit. Mi-am dat seama la un moment dat că mi-e dor de B. Ea m-a mai întrebat dacă mi-ar plăcea ca într-o zi să plecăm doar noi doi de nebuni prin lume, să facem înconjurul pământului și să notăm ceva pe fiecare bucată de asfalt pe care pășim; să nu murim până nu vom ști că am călcat pe fiecare bucată de pământ pe care se poate călca. Şi să fim singuri. I-am zis că bine, cum se oprește ninsoarea și mai bem o bere o să facem chestia asta. Şi a mai zis ceva mișto la un moment dat, cum că suntem atât de norocoși că nu avem o casă cu adevărat, fiindcă dacă am avea o casă nu am mai fi deloc liberi. Oamenii au de ales între casă și familie, pe de o parte, și libertate, de cealaltă parte. Nu există compromis, concluzionase R., indecent de beată.

Mi-am dat seama că eu nu avusesem niciun moment cu adevărat definitoriu în viață, așa cum au oamenii obișnuiți, care spun: atunci, când s-a

întâmplat chestia aia, am înțeles că după ea nu voi mai fi aceeași persoană. Pentru mine, toate clipele trăite au fost la fel de importante, de inseparabile de felul în care am mers mai departe, târând după mine amintirile care, de fapt, mă construiau, bucată cu bucată. Toate întâmplările vieții mele. Am avut grijă să las semne, să nasc sentimente, să nu pot fi uitat prea ușor. Dar nu era ceva ce-mi propusesem, nici pe departe. Probabil că asta însemna să fii unicorn. Să trăiești până când simțeai că îți va exploda creierul, iar corpul tău se va înnegri și se va chirci ca o hârtie arsă deasupra focului. Să nu lași nimic pentru viitor, să consumi totul azi, aici, acum, să termini, iar a doua zi să te trezești în fața unui gol pe care să-l umpli iarăși cu tine, cu minunățiile minții tale care nu avea capăt, nu avea limite, era mereu alta, era surprinzătoare și seducătoare, pe zi ce trece mai strălucitoare, mai perversă, mai sofisticată.

Undeva departe, dincolo de mare, apăruse o lumină difuză; creștea ușor, schimbându-și culoarea, devenind tot mai caldă, până la un gălbui roșcat, ca atunci când răsare soarele de iarnă, și mi s-a făcut dor și de Fram. După asta, mi s-a făcut dor de toată lumea și am fost aproape la fel de nefericit și tulburat ca în copilărie, când încă mai aveam atâtea lucruri de înțeles.

IV. Dacă lumea ar fi să reînceapă

„Right now we are alive and in this moment I swear we are infinite.” *(The Perks of Being a Wallflower*)

„E atât de liniște aici; e cel mai liniștit loc din lume.” (*Călăuza*)

În dimineața aia s-a întors Marius.

Nu dormisem deloc și, când a ieșit soarele, ne-a lovit o energie tembela, de parcă ce îmi propusese R. – să plecăm în lume și să lăsăm urme peste tot – mi se întipărise pe creier și începusem să trăiesc doar pentru a atinge acest vis, puțin banal, la urma urmei. Aveam chef să alerg, să beau și să o țin pe ea de mână, să nu-i mai dau drumul niciodată. Am coborât de pe vapor și am plecat spre Vama Veche.

La alimentara din 2 Mai, ne-am oprit și am băut mult, până spre prânz. Soarele se făcuse tot mai puternic, mi-am scos și geaca, la un moment dat.

Când am ajuns în Vamă, se însera din nou. Iarăși am avut sentimentul că voi avea parte de acum înainte numai de nopți. Nopți liniștite, nopți gălăgioase, nopți reci, nopți în care cauți un loc unde să bată vântul, fiindcă leșini de cald, nopți în care să-mi fie bine, nopți în care să-mi fie rău, dar atât, nopți. Ca vampirii. Nu pentru că zilele ne-ar face rău cu lumina lor, ci pentru că un animal rău și pervers ni le-a luat și le-a ascuns undeva unde nu le puteam găsi. Să cotrobăim toată viața de acum înainte după zilele pe care le-am mai putea avea, dacă animalul ar accepta să ni le dea înapoi.

Mirosea a sare și, pe lângă asta, mirosea atât de puternic a R., de parcă aici, lângă mare, era cuibul ei de vrăjitoare și, dintr-o dată, puteau ieși din valuri sau din ascunzișurile de sub stâncă multe, multe R.-uri, toate la fel de frumoase, cu părul negru zburând în aerul serii.

Am fumat jointuri în draci și la un moment dat intrasem în apă, eram în apă până la genunchi și dârdâiam. R. a venit și și-a pus brațele în jurul meu. Atunci l-am văzut pe Marius.

Plutea pe apă. Nu înota, doar plutea. Stătea în picioare, ca Iisus, iar cele patru coarne sucite ale lui luminau sălbatic, arogant, maiestuos. Am dus mâna la tâmplă și l-am salutat, așa cum îl salutasem și pe cerb, pe tatăl lui. Mi-a arătat și el două degete ridicate, ca pe vremuri. Rămăsese satanist, ca să vezi, mi-am zis, și m-am gândit chiar atunci că el, de fapt, nu era propriu-zis alter ego-ul meu, ci mai degrabă era alter ego-ul lui A., pentru că îl iubeam așa cum îl iubisem dintotdeauna pe prietenul meu cel mai bun, și doar Marius mă putea amuza așa cum o făcea A., spunând lucruri nepotrivite în momente nepotrivite, fiind sincer și nepăsător. Rămăsese departe, în larg.

„Ce faci?”, l-am întrebat. „Te-ai întors?”

„Nu”, a zis Marius. „N-am plecat niciodată.”

„Se poate, dar totuși mi-ai lipsit”, i-am spus eu.

„Tu ai plecat, M. Eu am fost dintotdeauna aici. Dar tu, fiindcă ai plecat, nu m-ai putut vedea. Dar acum e ok, n-ai să mai pleci, nu-i așa?”

„Nu, n-am să mai plec. Sigur că n-am să mai plec”, i-am zis.

Animalul a ridicat din nou un picior spre mine, cu două degete în semn de salut. Le-am ridicat și eu. R., lângă mine, le-a ridicat și ea. „Hell, yeah”, a zis.

Marius m-a privit lung, puțin înduioșat. Pe urmă, s-a întors cu spatele, s-a transformat într-un

cerb cu pielea împodobită de diamante și a început să fugă pe ape.

Am zâmbit. Într-un fel, știusem că tot el fusese și acolo, în pădurile înghețate. Dintotdeauna fusese Marius.

R. se uita la el, și avea ochii foarte mari și negri, iar obrajii roșii de frig. Poate că acolo, departe, pe mare, alături de Marius gonea și iapa ei, Ina cea cu coama platinată, iapa roz cea înțeleaptă. Nimic nu era exclus. Nicio lume nu există de-a gata. Suntem oameni, tocmai pentru că nu suntem paie, sau scoici, sau praf, sau iarbă, sau stuf, sau șoareci, nu suntem nici măcar pescărușii, și tocmai pentru că suntem oameni lumea este ceea ce ne dorim noi să fie. Eu, și R., și toți unicornii care au trecut vreodată pe aici am inventat lumi. Nu pentru că nu ne-ar fi plăcut asta pe care am primit-o de la cei care au trăit înaintea noastră. Tocmai pentru că ne-a plăcut și asta, am simțit nevoia să îi aducem ceva în plus, un frate sau o soră care s-o facă să strălucească și mai mult. Poate că, un timp, problema a fost că fiecare din noi, unicornii, am creat o lume doar a lui, iar comunicarea între ele a fost imposibilă; dar, crescând, lumile noastre au ajuns să se cunoască. Iar momentul în care lumea creată de mine s-a suprapus peste lumea creată de R., în momentul ăla probabil că am apăsat pe buton și am lăsat iubirea să iasă și să se ridice deasupra tuturor lucrurilor. Şi acum, acum era într-un fel minunat, pentru că puteam trăi în toate cele trei lumi, plimbându-ne ca niște vagabonzi fericiți și plini cu tot ce poate simți o ființă care a dus la bun sfârșit tot ceea ce poate fi un om pe pământ.

„Au plecat”, a zis R.

Acolo, pe mare, am putea pune o cușcă. O cușcă mare și strălucitoare, plină cu unicorni. Nu avem nevoie nici măcar de spațiu. Nu ne-am simți deloc în captivitate – dimpotrivă, cușca aia în care am vieții noi ar fi esența libertății. Noi, ăștia

ciudați, nu ne-am căutat niciodată libertatea în afara noastră. Libertatea nu e ceva ce ți se face cadou, așa cum ți se dă un pocal argintiu; libertatea e ceva ce ești obligat să câștigi zi de zi. O linie trasă cu cretă albă pe care trebuie să ții încontinuu piciorul, să nu lași pe nimeni să te împingă înainte sau înapoi, să lupți, să ai grijă la echilibrul tău.

Am înțeles de ce unii oameni au senzația că poartă în spate o umbră, după ce au stat un timp în apropierea morții și au devenit familiari cu ea. Şi eu târâm un fel de umbră după mine, dar ea nu era moartea, era chiar viața, mai precis disperarea de a trăi până la capăt tot ce mi se întâmplă, de a simți lucrurile în adâncimea lor, de a mă pierde în ele. Viața putea fi cu adevărat ca o boală, de care fie te contaminezi, fie scapi. Cei atinși de ea vor purta până la sfârșit prin lume mirosul ei, și furia de nedomolit, dorința de a simți tot și de a înțelege tot. Eram unul dintre puținii oameni care știuseră dintotdeauna să trăiască. Ăsta fusese, poate, scopul meu ultim, chiar dacă nu conștient, zi de zi, clipă de clipă. Nu poți trăi cu adevărat decât fiind tu însuți până la capăt. Viața nu poate fi simțită cu adevărat atunci când porți o mască pe chip. E ca și cum masca îți blochează simțurile – de asta trebuie s-o dai jos și să riști. Unul din primele lucrurile pe care le înveți este că trebuie să riști. Că fără risc nu există fericire, nici disperare, și că fericirea și disperarea sunt una și aceeași. Cu ce eram noi diferiți, cei atinși de umbră, cei obligați să trăiască până la capăt? Era simplu: oriunde ne-am fi dus, oricât de departe am fi fugit, nu puteam scăpa de ceea ce suntem. Ca și cum umbra asta, care nu te mai părăsea din clipa în care se lipea de corpul tău, te obliga să faci un legământ: orice ar fi, nu poți renunța la tine niciodată.

Cu cei din jur era altceva. Ei nu luaseră boala. Pentru ei viața era mult mai simplă. Le era ușor să aibă perioade de uitare, de scufundat în lumea de la suprafață, acolo unde nu se întâmplă nimic.

Acolo unde e doar rutină, e programul lor banal de zi cu zi, sunt lucrurile care trec pe lângă tine și nu lasă urme. Pentru că le plăcea confortul ăsta, unii nu mai ieșeau de acolo niciodată. Pentru mine, în schimb, ușa de la camera aia era închisă. Eu nu puteam intra și ieși decât din mine însumi, și tot așa până la capătul timpului. Pentru că trăiam într-un vierme nesfârșit, de cele mai multe ori ieșeam dintr-un loc și apăream într-altul, având nevoie de ceva zile ca să înțeleg unde sunt și să mă readaptez.

Dar mă obișnuisem și cu umbra, într-un târziu, după lupte lungi în care încercasem să mi-o scutur de pe umeri. Acceptasem că și ea, trăind atâta vreme lângă mine, acum îmi aparținea. Trebuia să iubesc până și umbra asta, dependența asta uneori oribilă, alteori minunată, așa cum iubeam tot ce fusesem eu vreodată.

Doar că uneori era greu. Era o boală care nu te lăsa să dormi, să te odihnești, trebuia să arzi, să arzi încontinuu, asta îți cerea ea mereu: trăiește, arde, trăiește. Trebuia să iei totul și să îl simți: oameni, întâmplări, amintiri. Să le simți, să le uiți, pentru că erau prea tari și-ți frigeau pielea, să ți le amintești din nou, să le simți la fel de puternic ca prima oară, și iar să le uiți.

Cei atinși de umbra morții erau mai norocoși decât ăștia atinși de umbra vieții. Pentru că a morții era mai subțire, mai apatică, uneori mai fugea spre alte zări, se întorcea, iar pleca... nu era cea mai fidelă umbră. Dar umbra vieții era cu mult mai a dracu'. Asta nu voia să plece nicăieri. Stătea agățată de tine, ca un pisic pierdut, mieunând trist, și n-o puteai lăsa așa în stradă, de pripas, în afară de a căra pe umeri umbra vieții, un singur lucru era mai nasol: să le cari pe amândouă – și a morții, și a vieții, așa ca mine.

R. se îndepărtase puțin de mine, și acum era și mai frumoasă. Își lăsase paltonul roșu pe nisip și era din nou neagră, neagră ca toate amintirile și ca

toate obiectele care nu există de fapt, ca viziunile care aduc nebunia în miezul nopții, dar și în zilele fără speranță. Neagră și eternă. Poate că nu avea să mai plece niciodată de aici; va rămâne s-o aștepte pe Ina, iar eu voi rămâne s-o aștept pe ea.

„Hai să căutăm ceva deschis, că am chef să beau tragic de tot, știi cum?", a zis. „Şi poate mergem la motel, la Punk Rock, dacă e deschis, să-ți încarci telefonul, să-l suni și pe B. Tre' să fie îngrijorat. Ai chinuit copilul ăsta în așa hal, de mi se rupe mie sufletul".

M-am gândit că avea dreptate, și că o să-l sun, o să-l sun pe B. și o să-i spun că îl iubesc și că mă întorc acasă în câteva zile.

Am pornit spre Stuf, care era închis. R. mergea în fața mea, la câțiva pași distanță. La un moment dat s-a întors și mi-a zâmbit. Şi atunci s-a întâmplat și am înțeles.

Fusese nevoie de toți anii ăștia, de toată nebunia, golul și lupta, dar până la urmă am ajuns acolo unde nu-mi imaginasem și nu crezusem cu putință, încă de la început, pentru că nu era ceva ce li se întâmplă, în general, oamenilor. R. a zâmbit, și în zâmbetul ei am văzut toate ființele care îmi plăcuseră vreodată, alături de care mă schimbasem și rămăsesem tot eu, tot ce acceptasem, tot ce mă atinsese în vreun fel, am văzut tot ce fusesem eu – eu, în toate camerele din vierme, eu, la toate vârstele.

Şi am înțeles că iubirea nu mă făcea un bou trist, patetic, așa cum îi face pe mai toți oamenii. Iubirea nu însemna, pentru mine, capitulare și maturizare. Nu însemna că renunț. Dimpotrivă, iubirea mă făcea să vreau să lupt. Iubirea mă făcea să vreau să fiu tot ce aș putea fi vreodată. Iubirea mă îndemna să plec să-mi caut o lume și să caut, să caut cu ochii închiși, să caut turbat, disperat, până când aveam să găsesc una perfectă. Şi potecile alea două, de care mă temusem dintotdeauna, pe care umblau de mână iubirea și

moartea, iubirea în tine, moartea în afara ta, uneori schimbând pervers rolurile între ele, păreau cele mai firești lucruri care ți se pot întâmpla.

Ceva a plutit pe deasupra noastră, ca o adiere neagră; era probabil părul acelor R.-uri care stăteau ascunse sub stâncă.

Încă nu găsisem o lume în care să pot fi eu, așa cum visam, fără limite, fără opreliști, dar, cât timp existau potecile astea două, chiar nu aveam de ce să disper. În fiecare dimineață o să mă trezesc tot eu, orice ar fi, pentru că până la urmă doar asta contează: să fii în mijlocul lucrurilor, iar lumea se va naște de la sine, de-o parte și de alta a ta, fiindcă tu de asta ai ajuns acolo unde ești. Ca să poți crea o lume. Apoi, tot ce-ți mai rămâne este să o umpli cu ceea ce iubești, ca să o faci perfectă. Și să o aperi, mai ales să o aperi. Să nu lași decât unicornii să pătrundă înăuntru.

Se oprise ninsoarea, acum era liniște și frig. Eram într-un loc uitat, pustiu, înconjurați de apă și liniște.

R. m-a strigat, să mă grăbesc, fiindcă îi era frig.

A mai zâmbit încă o dată, în timp ce-și aprindea cu greu jointul în bătaia vântului, și mi-am dat seama că în fața mea stătea cea mai frumoasă ființă care existase vreodată pe pământ.

virtual-project.eu

HERG BENET
PUBLISHERS

Un roman care continuă povestea stranie și captivantă a lui M. – „nihilist și mizantrop”. O carte care demitizează societatea consumeristă și superficială, dezvelind brutal mecanismele șubrede și ruginite pe care se bazează falsa realitate cotidiană. Concepțiile lui M. sunt tranșante, neiertătoare și extrem de lucide, fie că vorbește despre iubire, moarte, viața la limită, obsesii sau înstrăinare.

Aflat în fața perspectivei de a părăsi România, M. este prins între obsesia pentru libertate absolută și iubirea care îl îndepărtează de ea. Dar dacă cele două ar putea să se identifice?

În cazul în care te-ai regăsit în romanele *Sânge satanic* sau *Ani cu alcool și sex,* mult-așteptatul final al trilogiei nu te va dezamăgi!

„Curată purificare!” (Dominic Dembinski)

„Absolut genială!” (Vlad Olan)

„Trilogia *Sânge satanic este* viitoarea Biblie!” (Emilian Marciu)

„My dream: *Sânge Satanic* – infinitologie!
Why only 3 books when you can have 69 or more?” (Ioana Martin)

„Mi-a reamintit ce înseamnă să simți și cum să-ți recapeți umanitatea spunând NU.” (Mircea Ciobanu)

„Nu este o carte pe care să o arăți părinților sau despre care să poți scrie la teze. Este o carte care va face parte din tine, te va defini. Este o carte pe care o iei de mână și-i mulțumești că există.” (Mia Matei)

„Sunt nerăbdătoare să mă îndrăgostesc de un nou M.!” (Maria Mărăndoiu)

„Sânge satanic e despre toate lucrurile care contează.” (Shadows)

Un roman care continuă povestea stranie și captivantă a lui M. – "nihilist și mizantrop". O carte care demitizează societatea consumeristă și superficială, dezvelind brutal mecanismele șubrede și ruginite pe care se bazează falsa realitate cotidiană. Concepțiile lui M. sunt tranșante, neiertătoare și extrem de lucide, fie că vorbește despre iubire, moarte, viața la limită, obsesii sau înstrăinare.

Aflat în fața perspectivei de a părăsi România, M. este prins între obsesia pentru libertate absolută și iubirea care îl îndepărtează de ea. Dar dacă cele două ar putea să se identifice?

În cazul în care te-ai regăsit în romanele *Sânge satanic* sau *Ani cu alcool și sex*, mult-așteptatul final al trilogiei nu te va dezamăgi!

"Curată purificare!" (Dominic Dembinski)

"Absolut genială!" (Vlad Olan)

"Trilogia *Sânge satanic* este viitoarea Biblie!" (Emilian Marciu)

"My dream: *Sânge Satanic* - infinitologie!
Why only 3 books when you can have 69 or more?" (Ioana Martin)

"Mi-a reamintit ce înseamnă să simți și cum să-ți recapeți umanitatea spunând NU." (Mircea Ciobanu)

"Nu este o carte pe care să o arăți părinților sau despre care să poți scrie la teze. Este o carte care va face parte din tine, te va defini. Este o carte pe care o iei de mână și-i mulțumești că există." (Mia Matei)

"Sunt nerăbdătoare să mă îndrăgostesc de un nou M.!"
(Maria Mărăndoiu)

"*Sânge satanic* e despre toate lucrurile care contează." (Shadows)

virtual-project.eu

www.hergbenet.ro

9 786068 335995 >

lei 32,00

Table of Contents

I. România
- 1. Back to my demented sick innerness
- 2. Coliva
- 3. Mortul
- 4. The Fuckin' Deal
- 5. Crăciunul meu singur
- 6. R.
- 7. B.
- 8. A.
- 9. Tara
- 10. E.
- 11. R.

II. Fram
- 1. The long, long night
- 2. Întuneric
- 3. Hell
- 4. Așteptări
- 5. Viața de noapte a lui Fram
- 6. Soarele în iarnă
- 7. În momentul ăsta, jur...
- 8. ...chiar suntem infiniți
- 9. Adela
- 10. Zbor deasupra unui grajd cu ură

III. Vama Veche

IV. Dacă lumea ar fi să reînceapă

Table of Contents

I. România 5
1. Back to my demented sick innerness 5
2. Coliva 9
3. Mortul 26
4. The Fuckin' Deal 45
5. Crăciunul meu singur 56
6. R. 69
7. B. 73
8. A. 79
9. Tara 85
10. E. 89
11. R. 96
II. Fram 104
1. The long, long night 105
2. Întuneric 115
3. Hell 123
4. Așteptări 129
5. Viața de noapte a lui Fram 139
6. Soarele în iarnă 147
7. În momentul ăsta, jur... 164
8. ...chiar suntem infiniți 178
9. Adela 188
10. Zbor deasupra unui grajd cu ură 197
III. Vama Veche 204
IV. Dacă lumea ar fi să reînceapă 245